

MÅNDAGEN DEN 8 MARS 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.05.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 25 februari 2010.

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Det finns flera saker som jag vill säga i början av sessionen. Vid öppnandet av detta plenarsammanträde i Europaparlamentet måste jag återigen informera er om flera tragiska naturkatastrofer som har inträffat de senaste dagarna. I dag drabbades Turkiet av en jordbävning som kostade minst 57 människor livet. Förra veckan drabbades även Chile av en jordbävning som krävde nästan 300 offer, och de stormar som har härjat runt om i Europa har kostat över 60 människor livet varav de flesta var franska medborgare. Vi bör dessutom inte glömma Haiti där antalet offer för jordbävningen i januari enligt den senaste uppskattningen nu överstiger 300 000 människor. Jag har i alla dessa fall sänt mina kondoleanser och sympatityttringar, på Europaparlamentets vägnar, till offrens familjer. Alla oväntade och för tidiga dödsfall är, mer än någonting annat, en tragedi för de drabbade familjerna, men när det rör sig om tio- eller hundratusentals offer är det också en tragedi för hela nationer och för hela världen. Låt oss tillsammans visa vår solidaritet med dessa familjer och även sända solidaritetsyttringar till de länder som har drabbats av en sådan tragedi.

Torsdagen den 11 mars är det 20 år sedan Litauens självständighet återupprättades. Litauen var det första land i Sovjetblocket att förklara sig självständigt från Sovjetunionen. Bland de litauiska ledamöterna av Europaparlamentet finns fyra personer som har undertecknat 1990 års självständighetsförklaring. Vi vill gratulera våra kolleger från Litauen.

(Applåder)

Den 11 mars 1990 undertecknade dessutom den estniska kongressen, som är ett demokratiskt, provisoriskt parlament, en förklaring om återupprättande av staten efter 50 år av sovjetisk ockupation. Vi gratulerar även våra kolleger från Estland.

(Applåder)

Onsdagen den 10 mars är det 51 år sedan folkupproret i Tibet. Som en följd av upproret tvingades Dalai Lama och 80 000 tibetaner lämna landet. Vi hoppas fortfarande på och väddar regelbundet om att myndigheterna i Folkrepubliken Kina ändrar sin inställning till den tibetanska nationen och inleder en givande dialog med dess företrädare.

(Applåder)

När det gäller Nigel Farages kommentarer under den senaste minisessionen i plenum har jag, i enlighet med artikel 153.3 i arbetsordningen, talat med Farage och beslutat att straffa honom genom att dra in hans dagtraktamente under en period på 10 dagar.

(Applåder)

Jag vill även informera er om något annat, nämligen om ytterligare en stöld som har ägt rum. Det var en ledamot som utsattes för denna stöld i närheten av Europaparlamentet. Jag har under en längre tid fört samtal med företrädare för myndigheterna i Bryssel och även med de belgiska myndigheterna. Vår kollega, Isabelle Durant, agerar medlare i dessa samtal eftersom hon är mycket väl insatt i situationen i Bryssel och Belgien. Vår, kommissionens och Europeiska rådets nuvarande plan är att skapa en särskild zon kring samtliga tre institutioner där säkerhetstjänster kommer att tillhandahållas, inte bara av myndigheterna i Bryssel utan även av den belgiska regeringen och de centrala myndigheterna i Belgien. Intensiva samtal pågår om detta.

Möten om detta hölls förra veckan direkt efter stölden och fler kommer att hållas de närmaste dagarna. Det kommer att hållas ett officiellt möte med polisen den 22 mars. Jag vill även säga till er att vi arbetar mycket hårt för att förbättra säkerheten kring Europaparlamentet, liksom kring andra EU-institutioner – inte bara vid parlamentet. Vi hanterar detta som en fråga som berör oss alla.

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

4. Parlamentets sammansättning: se protokollet

5. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

6. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

7. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

8. Anslagsöverföringar: se protokollet

9. Framställningar: se protokollet

10. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

11. Inkomna dokument: se protokollet

12. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 4 mars 2010 (artikel 137 i arbetsordningen) har delats ut. Följande ändringar har föreslagits:

Måndag:

Inga ändringar.

Tisdag:

Inga ändringar.

Onsdag:

De gröna/Europeiska fria alliansen och Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster har begärt tillägg av en förklaring från kommissionen om den genetiskt modifierade potatisen Amflora.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har återigen begärt att frågan om tillståndet för den genetiskt modifierade potatisen Amflora ska tas med på föredragningslistan av flera olika skäl. Efter att kommissionsledamoten med ansvar för hälsa blev ansvarig för att utfärda tillstånd för genetiskt modifierade organismer (GMO) har medborgarna enligt min uppfattning trots att vi nu skulle hantera frågan med GMO-tillstånd med större omsorg. Situationen är den motsatta. Jag anser att det är en skandal att kommissionsledamoten för hälsa, så snart efter att kommissionen har tillträtt, uttryckligen har ignorerat Världshälsoorganisationens oro genom att ge tillstånd för denna potatissort.

Under föregående lagstiftningsperiod fanns det dessutom ständigt stora meningsskiljaktigheter mellan rådet och kommissionen i fråga om tillståndsförfarandena, eftersom många medlemsstater inte samtyckte till den tillståndsoffensiv som kommissionens ordförande José Manuel Barroso själv verkade för. Vi hade kommit överens om att ta fram ett annat välbetänkt tillståndsförfarande. Vad har hänt med detta förfarande? Eftersom en majoritet av medborgarna är mot dessa genetiskt modifierade organismer har vi en skyldighet att hålla

en debatt denna vecka om detta tillståndsförfarande och den offensiv som vi kanske fortfarande är på väg mot.

(Talmannen avbröt talaren.)

Jag vill be om en omröstning med namnupprop om detta.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Bortsett från de eventuella bedömningar som har gjorts inom enskilda medlemsstater eller politiska grupper, anser jag att vi borde kunna avge ett yttrande i en sådan viktig fråga. Vi diskuterar ofta frågor som inte har mycket att göra med Europeiska unionen men som trots detta är relevanta. Detta är en fråga som berör oss och våra väljare, och därför anser jag att vi ska ta med denna fråga på föredragningslistan.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Jag delar den oro som min kollega Rebecca Harms uttrycker och det råder en oerhört hetsig debatt om denna fråga i många medlemsstater. Därför sade jag redan vid förra veckans talmanskonferens det som jag vill upprepa nu: eftersom vi inte har någon resolution skulle en brådskande debatt inte tjäna någonting till för tillfället.

Det är mycket förnuftigare att uppmana det behöriga utskottet att utse en föredragande som ska arbeta med utvecklingen av detta och även de tekniska aspekterna av godkännandeförfarandet.

Godkännandet inom kommissionen har en ledtid på åtta år. Man har ägnat åtta år åt denna fråga. Kommissionen fattade beslutet i enlighet med EU-rätten och med majoritetsbeslut. Det som vi nu måste fundera över är om parlamentet ska ha rätt att hoppa av beslut på detta område och om parlamentet i slutändan har möjlighet att ta tillbaka ett sådant omfattande beslut.

En föredragande borde därför utses för att kontrollera mekanismerna och om nödvändigt lägga fram ett betänkande i syfte att nå en majoritet inom parlamentet som är för en lagstiftning vilken tvingar kommissionen att inge ett lagstiftningsförslag inom ett år i enlighet med vårt interinstitutionella avtal. Jag anser att detta är mycket bättre än att inleda en sådan brådskande debatt.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Vänligen håll er till reglerna. I enlighet med arbetsordningen är dessa anföranden på en minut, och detta gäller anföranden såväl för som mot denna begäran. Var så snälla och tala inte längre än så, för detta stör arbetsplanen och strider mot arbetsordningen. Vänligen kom ihåg detta.

Jag har mottagit en begäran från Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster och även från Rebecca Harms, om en omröstning med namnupprop. Vi går till omröstning nu.

(Parlamentet avslog begäran.)

(Arbetsplanen fastställdes.)

13. Internationella kvinnodagen

Talmannen. – Nästa punkt är talmannens uttalande om Internationella kvinnodagen.

Kvinnodagen i Europa är i dag en annan dag än den som vi minns från förr, åtminstone i Central- och Östeuropa. Nuförtiden handlar det inte bara om att ge blommor till de kvinnor som vi känner. I dag utgör kvinnodagen ett tillfälle för viktiga debatter om jämlikhet, stöd till mödrar i familjer med många barn och ett slut på våldet mot kvinnor. Europaparlamentet deltar aktivt i dessa debatter.

Utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män är ett oerhört viktigt utskott. I november 2009 antog vi en resolution om avskaffande av våld mot kvinnor där vi uppmanar Europeiska kommissionen och medlemsstaterna att upprätta följdriktiga handlingsprogram mot denna typ av våld. Vår ambition är att Europeiska unionen ska kunna föregå som exempel för hela världen i denna fråga.

Kvinnor förtjänar en bättre situation i dag, för när allt kommer omkring vill vi ju rädda EU från en demokratisk kollaps, men detta får inte ske på kvinnornas bekostnad. Mödrar till tre eller fyra barn måste ha möjlighet till sysselsättning och befordran på samma villkor som män. Att skapa en stor tillgänglighet till dagis och jobb är bara ett sätt för att nå detta mål. Å andra sidan bör mödrar som vill vara hemma med sina barn dock

också ges möjlighet att vara detta, t.ex. genom ett lämpligt beskattningssystem som grundas på hela familjen och inte bara på de båda makarna.

Vårt mål är att nå fullständig jämlikhet där detta är möjligt och viktigt, det vill säga överallt. Diskriminering på arbetsplatsen och i samhället måste bli historia. I Europeiska unionen har kvinnor och män samma värdighet och rättigheter, och det är även vårt och Europaparlamentets jobb att försvara dessa rättigheter.

Min önskan för alla kvinnor i Europaparlamentet är att varje dag kunde vara deras dag, så att de aldrig skulle uppleva sig själva som offer för diskriminering, och att det skulle kunna bli fler och fler kvinnliga kolleger i Europaparlamentet.

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Herr talman! Som ni sade är det Internationella kvinnodagen i dag. Det är 100 år sedan denna dag instiftades. Är detta en anledning till att fira? Vi har åstadkommit mycket, men mycket återstår fortfarande att göra och vi kan bara klara detta om vi alla – såväl kvinnor som män – arbetar tillsammans.

Ett tema för Internationella kvinnodagen i år är solidaritet och självsäkerhet bland kvinnor över hela världen. Detta är ett viktigt tema i en ekonomisk kris. Det ger män och kvinnor incitament att tillsammans verka för en bättre framtid för oss själva och våra barn, eftersom det bara är tillsammans som vi kan se till att kvinnor och män är lika inför lagen, men även att det råder jämställdhet i vardagen och i det ekonomiska och sociala livet. När allt kommer omkring utgör kvinnor cirka 50 procent av världsbefolkningen, men deras sammanlagda inkomst utgör bara 10 procent av världsinkomsten. Bara 5 procent av alla ledande befattningar i världen innehas av kvinnor. Kvinnor utgör 75 procent av de fattiga i världen. Dessa siffror kan och måste förbättras avsevärt.

Det hela handlar dock inte bara om fattigdom. Om man tittar på andra delar av världen, i synnerhet stora delar av Asien till exempel, är pojkar mycket bättre ansedda än flickor eftersom de ger mer pengar till familjen. Detta resulterar i att döttrar överges och till och med i att flickfoster avlägsnas genom abort. Tråkigt nog är kvinnohandel också en vanlig och ofta förekommande företeelse. I Afrika faller många unga kvinnor och flickor offer för krig och våldtäkt. Det finns många kulturella faktorer som ligger till grund för detta och man måste även ägna stor uppmärksamhet åt dessa om kvinnornas ställning ska förbättras. Kvinnor och flickor utsätts för förtryck, särskilt i muslimska länder, på religiösa grunder.

Därför är det viktigt att vi, Europeiska unionen, också betonar jämställdhet mellan flickor och pojkar samt mellan kvinnor och män i våra stödprogram och internationella förbindelser. Det handlar således inte bara om att minska fattigdomen utan även om att minska de kulturella fördomarna. Detta är en viktig uppgift för den vice ordföranden/höga representanten Catherine Ashton och även för kommissionsledamot Kristalina Georgieva.

Det finns dock fortfarande en hel del att göra på närmare håll, och faktiskt även inom vår grupp, särskilt med stöd från vår ordförande, Joseph Daul. Till sist vill jag säga något om oss själva här i Europeiska unionen. Det hela börjar vid en mycket ung ålder, det vill säga under ett barns utbildning. Flickor i EU garanteras fortfarande inte tillgång till utbildning. Tillgångsnivån borde vara 100 procent i vår civiliserade värld. Detta borde vara ett viktigt mål i den nya EU 2020-strategin.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Ett samhälle där män och kvinnor inte har samma rättigheter i arbetslivet och i livet generellt sett är inte något demokratiskt och humant samhälle. Grundförutsättningen för ett rättvist samhälle är att det råder rättvisa för alla oavsett kön. Detta är något som vi män tar för givet, men kvinnor – till och med i Centraleuropeiska samhällen – gör inte detta, inte på långa vägar. Ett mycket tydligt exempel på detta är en av de största skandalerna någonsin som jag anser att vi måste ta oss ur så fort som möjligt. Som parlament skulle vi kunna göra en betydande insats i detta avseende.

Hur kan egentligen ett samhälle med rätta hävda att det är jämlikt om män och kvinnor får olika lön för samma arbete på samma plats? Ingenstans accepteras diskriminering av kvinnor så ofta utan invändningar i detta samhälle som på arbetsplatserna där kvinnor utför samma arbete som män, i viss utsträckning på mycket mer extrema levnadsvillkor, och får 30 eller 40 procent mindre betalt för detta. Vi måste befria EU från denna skam. Om vi ska föra fram ett budskap på Internationella kvinnodagen här i EU, låt det då handla om lika lön för lika arbete på samma arbetsplats för både män och kvinnor. Det är ett viktigt krav för social rättvisa.

(Applåder)

Vi har erkänt att kommissionen anstränger sig. Vi kan nu se att den europeiska stadgan om kvinnors rättigheter håller på att bli verklighet i dag. Det är bra och vi välkomnar detta. Vi är dock lite besvikna och ber er att meddela Viviane Reding och José Manuel Barroso detta. Vi hade gärna sett att starten av denna stadga hade varit mer än ett formellt uttalande. Vi hade också velat att det löfte som inledningsvis gavs hade hållits, nämligen löftet att parlamentet kommer att vara delaktigt och att organisationerna i det civila samhället måste medverka. Nu är så inte fallet. Vi kan fortfarande gottgöra detta. Vi skulle dock uppskatta om det görs mer än bara ett formellt uttalande och om institutionerna samarbetade för att hjälpa till att åtgärda det särskilda exempel som jag just nämnde. Min kollega, Corien Wortmann-Kool, har nämnt andra exempel.

Det är en sak som alla vi européer måste erkänna på Internationella kvinnodagen. På vår kontinent har vi fortfarande inte åstadkommit lika rättigheter, men vi borde inte bara den 8 mars bekymra oss om de dramatiska orättvisorna gentemot kvinnor i andra delar av världen. Det rör sig om alltifrån könsstympning till slöjtvång och alla de grundläggande rättigheter som kvinnor och framför allt barn över hela världen fräntas.

Därför vill jag tacka människorättsexperterna i parlamentet. Varje torsdagseftermiddag under Strasbourg-veckan diskuterar vi bland annat kränkningar av kvinnors mänskliga rättigheter. På Internationella kvinnodagen bör vi också säga att lika många ledamöter som närvarar vid plenarsammanträdena borde närvara i de diskussioner som förs på torsdagseftermiddagarna.

Diana Wallis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill först säga att jag inte trodde att jag skulle hålla detta anförande förrän för en liten stund sedan. Det är dock viktigt att vi firar Internationella kvinnodagen och särskilt den här gången eftersom det är hundra år sedan man för första gången föreslog att denna dag skulle firas. Det stämmer att det bör vara en dag för att fira hur långt kvinnorna har kommit och även för att öka medvetenheten om hur långt vi har kvar i vår resa mot jämlikhet.

Ni uppmanade, herr talman, till fler kvinnor i detta parlament. Man har kommit långt, men fortfarande inte tillräckligt långt. Om jag ser på parlamentet i mitt eget land kommer det enligt vissa uppskattningar att ta 200 år för att nå jämlikhet med de framsteg som görs i dag. Vi går alltså inte framåt tillräckligt snabbt för att verkligen nå en riktig jämlikhet.

Den andra fråga som parlamentet arbetar med denna vecka är människohandel och våld gentemot kvinnor. Förra veckan gick jag på en utställning i min valkrets där hemma. Det var en tavel- och fotoutställning med temat kvinnor som hade blivit föremål för människohandel till vår union från ett av våra grannländer, nämligen Moldavien. Enligt vissa uppskattningar utsätts lika många kvinnor, och faktiskt även män, för människohandel som under den 350 år långa afrikanska slavhandeln, men att det är kvinnorna som är de främsta offren. Om vi, som en europeisk gemenskap, inte kan göra något åt detta och ta hand om de kvinnor som faller offer för denna handel, vore det dåligt om vi inte gör några framsteg denna dag.

Vad vi även bör koncentrera oss på är alla de hälsoproblem bland kvinnor som måste hanteras och som inte ges den tid och energi som de förtjänar. Mycket har åstadkommits, mycket kan firas, men det finns mycket mer att göra.

Marije Cornelissen, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Internationella kvinnodagen den 8 mars. Jag har firat denna dag så länge jag kan minnas, liksom min mor och mormor. Den 8 mars blir jag ibland modfärd när jag tänker på allt det som fortfarande måste göras för att män och kvinnor ska kunna åtnjuta riktigt lika möjligheter. Våld tillhör vardagen för så många kvinnor, så många kvinnor lever i fattigdom, så många kvinnor tar hand om sina barn och föräldrar på egen hand och mycket få kvinnor når toppen i affärsvärlden samt inom den akademiska och politiska världen.

Men sedan tänker jag på min mormors generation. Hon tvingades sluta arbeta när hon gifte sig och hade inte någon som helst möjlighet till utbildning. Min mor kämpade oerhört hårt för att själv få bestämma över sin egen kropp. Då inser jag hur långt vi har kommit inom loppet av ett århundrade. Jag inser att saker och ting faktiskt kan förändras. Vi måste dock göra vårt bästa nu om vi ska få en bättre värld inom en snar framtid.

Europeiska unionen kan göra en betydande insats, men det kräver mer än vackra ord. Kampen för lika rättigheter har redan belamrats med alldeles för många vackra ord under en alltför lång tid, och många fler har sagts efter dessa. I fredags presenterade kommissionen en stadga för kvinnors rättigheter som innehåller oerhört många vackra ord. Jag hyser en mycket sund skepsis mot genomförandet av denna. Denna skepsis förstärks av det faktum att Europaparlamentet och icke-statliga organisationer inte har rådfrågats, liksom Martin Schulz redan har sagt. Eftersom detta är kommissionsledamot Viviane Redings första uppgift som kommissionsledamot med ansvar för lika möjligheter är jag dock mer än villig att hellre fria än fälla henne.

Det som spelar roll är den typ av initiativ som hon tar efter att ha sagt sina vackra ord. Om hon under denna period lägger fram ett direktiv om bekämpning av våld mot kvinnor, ett direktiv om pappaledighet, kraftfulla åtgärder för att bekämpa diskriminering gentemot kvinnor, kraftfulla åtgärder för att öka den kvinnliga sysselsättningsnivån – t.ex. genom att förbättra den ömsesidiga förenligheten mellan arbetstider och skoltider – och kvotering av kvinnor till ledande befattningar, åtminstone i de egna leden inom kommissionen, om kommissionen omsätter sina vackra ord i handling kommer mina kolleger i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och jag att vara de första att ställa oss upp och visa vår uppskattning.

Om vi vill ha en förändring måste vi arbeta tillsammans: kommissionen, rådet samt vänster och höger i detta parlament. I dag den 8 mars är det inte bara Internationella kvinnodagen utan även min sons födelsedag. Han fyller två år i dag. Jag hoppas av hela mitt hjärta att han om 30 år kommer att leva i ett Europa där han och hans fru – eller man – jämlikt delar på ansvaret att ta hand om sina barn och där kvinnor har lika stor chans att bli professorer, verkställande direktörer eller ledamöter av Europeiska kommissionen. Hans mamma kommer att göra sitt yttersta de kommande åren för att nå detta mål, och lyckligtvis är jag inte den enda.

(Applåder)

Marina Yannakoudakis, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Internationella kvinnodagen utgör ett tillfälle för oss att gemensamt koncentrera oss på de problem och utmaningar som kvinnor står inför i dag, nämligen de olika typer av ojämlikhet som kvinnor upplever, men även att fira kvinnornas framsteg under hela århundradet.

Vi i Storbritannien är särskilt stolta över att kunna hylla personligheter som har hjälpt vår nation framåt inom området för kvinnors rättigheter. Det är kvinnor som Emily Pankhurst, ledare för de brittiska suffragetterna, som fick igenom kvinnlig rösträtt, Shirin Ebadi, som fick Nobelpriset 1993 för sitt arbete för de mänskliga rättigheterna, särskilt för kvinnor, och Margaret Thatcher, den första kvinnliga premiärministern i England, som valdes 1979.

Frågan om att kvinnor ska få inneha ledande befattningar och att kvinnor ska ha samma möjligheter som män är precis lika relevant i dag som den var i Storbritannien när den första kvinnliga premiärministern valdes.

Vi kan ge utbildnings- och sysselsättningsmöjligheter, men klyftan kvarstår. Vi kan lagstifta mot diskriminering, men vi kan inte lagstifta mot pressen att förena arbete med familjeliv och ta hand om hemmet.

Som ett parlament bör vi verka för att ge kvinnor möjlighet att välja vad de vill göra. Om de väljer att göra karriär måste de få stöd så att de kan göra detta på likvärdiga villkor. Om de väljer att stanna hemma och ta hand om sin familj får de inte underskattas. Man får inte säga "bara hemmafru". Ingen kvinna är "bara" något. Båda dessa saker uppskattas utifrån hennes insats.

Så om vi talar om kvinnor som gör stora gärningar anser jag att en grupp kvinnor måste hamna högst på listan, och i Storbritannien firar vi deras insatser den 14 mars, det vill säga alla mödrar i världen. Det är kvinnor som frivilligt ger upp sina egna ambitioner och ger sina liv för att uppfostra sina barn. För om de gör det på rätt sätt kommer de att bidra till det mål som vi alla har – ett samhälle som grundas på jämlikhet och tolerans, där mänskliga rättigheter respekteras oavsett kön.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! När vi i dag firar Internationella kvinnodagen så är det 15 år sedan FN:s plattform för kvinnors rättigheter antogs. Halvvägs genom den nu pågående uppföljningen i New York så kan jag och övriga deltagare från Europaparlamentets delegation konstatera att kvinnor världen över får nöja sig med *status quo*. Trots parlamentets nyligen antagna och bra resolutioner, Tarabellabetänkandet och Peking +15-resolutionen, så har resultaten vid FN-mötet tyvärr uteblivit hittills.

EU:s förhandlande regeringar har tydligen inte lika starka ambitioner när det gäller kvinnors rättigheter som i vart fall Europaparlamentet har visat med tidigare nämnda resolutioner. Ibland upplever jag att EU:s regeringar i huvudsak använder handlingsplanen från Peking för att undervisa icke-EU-länder om jämställdhet. Det är ibland lättare att undervisa andra än att åstadkomma resultat själva.

Kommissionens ordförande Joe Manuel Barroso utlovade före ordförandevalet att utarbeta en stadga för kvinnors rättigheter. Vi har i dag fått ta del av kommissionens dokument. Jag och min grupp, GUE/NGL, är djupt oroade över både det svaga innehållet och hur stadgan tagits fram. Risken är stor att det inte blir mer än en pappersprodukt. Varken parlamentet, nationella instanser eller europeiska frivilligorganisationer har medverkat eller deltagit i arbetet, och naturligtvis har Europas medborgare inte heller varit delaktiga.

Jag vill säga till ordförande Barroso: Det räcker inte med en förklaring om gemensamma värderingar. Vad Europas kvinnor och män behöver är ett kraftfullt dokument som utvecklats och framtagits i samarbete med alla relevanta parter.

Låt detta vara ett första utkast till en stadga för kvinnors rättigheter. Använd sedan tiden till nästa internationella kvinnodag för en debatt och diskussion med parlamentet, nationellt ansvariga och frivilligorganisationer i Europa. Då kommer vi, när vi firar nästa internationella kvinnodag, att se att vi har gjort framsteg.

Vi arbetar för kvinnors rättigheter, inte bara den 8 mars utan årets alla dagar. Det är vad kvinnor och män i Europa behöver.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Denna dag vill jag be alla politiker och lagstiftare att sluta upp med att utfärda alla dessa demagogiska lagar om jämlikhet som gör livet svårare för de kvinnor som vill arbeta. De skrämmer organisationer från att anställa kvinnor. Jämlikhet handlar inte om lagar. Det handlar om beteende.

Som en arbetande mamma har jag under alla mina 30 yrkesår aldrig anställts eller befordrats på grund av något annat än mina kvalifikationer och meriter, och jag skulle bli förolämpad om någon särbehandlade mig bara på grund av mina kromosomer. Jag har dock särskilda önskemål när det gäller parlamentets försvar av kvinnorna i världen.

Jag vill att problemet med det olagliga "markrofferiet" i Spanien diskuteras och blir löst för att få ett slut på lidandet för många kvinnor och män som riskerar att få sina hus rivna och inte kan bo i dem. Anser inte ni att detta är våld?

Jag vill att parlamentet stoppar utbetalningarna av EU-medel till de områden där denna enorma kränkning av de mänskliga rättigheterna sker. Anser inte ni att detta är våld?

Jag vill att parlamentet uppmärksammar och skyddar de som vill tillkännage sin oro över de strukturmässiga oegentligheter som påverkar EU:s budget, liksom jag gjorde för åtta år sedan, och ser till att dessa personer inte drabbas av samma öde som jag. Är inte detta våld?

Jag vill att ni väntar med att bevilja Europeiska kommissionen ansvarsfrihet tills revisorerna godkänner budgeten till 100 procent utan reservationer. Det är så här som jag vill att parlamentet ska hedra de kvinnor och män i EU som med sina skatter gör det möjligt för Europeiska unionen att finnas.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Jag vill påpeka för mina kolleger att det är ett allvarligt misstag att föra en allmän diskussion om europeiska kvinnor och rättigheterna för de kvinnor som bor i Europeiska unionen utan att ta hänsyn till att kvinnor ofta är andra klassens medborgare i de forna kommunistländer i Central- och Östeuropa som nu är medlemmar i EU. Det är dags att EU undersöker vilka rättigheter som just dessa länder saknar och utifrån detta åtgärda den allvarliga diskriminering som finns bland kvinnor inom EU självt.

Låt mig bara nämnda två områden. Båda rör globalisering, den nyliberala ekonomin, liberaliserad frihandel och nackdelarna med dessa saker. Det första är att multinationella företag, liksom stora EU-registrerade europeiska företag, tillämpar olika arbetsrättsliga regler och regler om arbetsmiljö. Jag tänker till exempel på stora återförsäljare och stormarknader som de som finns på båda sidorna av gränsen mellan Österrike och Ungern. Samma företag tillämpar olika regler i fråga om raster, lunchtider och uppsägningar. De utnyttjar östeuropeiska, i detta fall ungerska, kvinnliga anställda praktiskt taget som slavar.

Det andra området är helt utforskat och handlar om hur kvinnor flyttar inom Europeiska unionen. Kvinnor som är andra klassens medborgare i Central- och Östeuropa, t.ex. ungrare, söker anställning som hushållerskor i väst och lever som tjänstefolk och ekonomiska flyktingar som ofta har tvingats överge sina barn. Om man ser till deras rättigheter och värdighet är deras situation mycket mer lik situationen för kvinnorna i tredje världens utvecklingsländer än situationen för deras västeuropeiska systrar som också är EU-medborgare. Detta måste åtgärdas omedelbart.

Talmannen. – Jag vill ge ett varmt välkomnande till kommissionsledamot John Dalli. Välkommen herr Dalli. Kommissionsledamoten kommer nu att hålla ett anförande på kommissionens vägnar.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är mycket glad över att det är denna viktiga dag – Internationella kvinnodagen den 8 mars – som jag närvarar vid Europaparlamentets plenarsammanträde

för första gången. Det är även en ära för mig att företräda kommissionen och särskilt vice ordförande Reding som kommer att leda kommissionens arbete för skydd av de grundläggande rättigheterna.

Detta är ett unikt tillfälle att tillsammans fira kvinnors tidigare, nuvarande och framtida ekonomiska, politiska och sociala framsteg. År 1957 skrevs jämställdhet mellan kvinnor och män in i Europafördragen. Sedan dess har ett imponerande antal rättsliga instrument, följt av ett stort antal beslut från Europeiska unionens domstol, skapat ett regelverk på EU-nivå.

Jag vill påminna er om att jämställdhet mellan kvinnor och män inte bara är ett grundläggande värde som har skrivits in i fördraget, utan även att jämställdhetspolitik har visat sig vara en drivmekanism för ekonomisk tillväxt. Förra fredagen förnyade Europeiska kommissionens ordförande och vice ordförande Reding kommissionens åtagande för värdena med jämställdhet mellan kvinnor och män genom att presentera en kvinnostadga.

Kvinnostadgan utgör kommissionens politiska åtagande att öka jämställdheten mellan kvinnor och män inom fem områden: lika ekonomiskt oberoende för kvinnor och män, lika lön för lika arbete och arbete av samma värde, lika medverkan av kvinnor och män vid beslutsfattande, värdighet, integritet och avskaffande av könsrelaterat våld och jämställdhet utanför unionen.

Kvinnostadgan kommer att åtföljas av en ny omfattande strategi för jämställdhet mellan kvinnor och män i september 2010. Denna strategi kommer att omsätta principerna i kvinnostadgan i konkreta åtgärder som ska genomföras under de kommande fem åren.

Detta är ambitiösa projekt och mål som kommissionen inte kommer att kunna nå på egen hand. Kommissionen kommer att behöva föra ett nära samarbete med sina huvudpartner på EU-nivå och särskilt med er, Europaparlamentet och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. Internationella kvinnodagen är ett utmärkt tillfälle att påminna oss alla om detta åtagande.

Talmannen. – Det sätter punkt för anförandena om Internationella kvinnodagen men även om våra kontinuerliga ansträngningar för att åstadkomma lika rättigheter för kvinnor och utrota våldet.

14. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Den 8 februari 2010 tackade Rumänien ja till den amerikanske presidentens inbjudan att delta i utarbetandet av Förenta staternas antimissilsystem. Detta är ett bevis på det förtroende som finns för mitt land, med tanke på den professionalitet som den rumänska armén har visat i Afghanistan och Irak. Tre uppsättningar med åtta missiler vardera kommer att stationeras på rumänskt territorium. Enligt den tidsplan som man har kommit överens om med Förenta staterna ska försvarssystemet vara stridsklart från och med 2015.

Jag anser att frågan om antimissilförsvar måste aktualiseras och tas med på Europeiska unionens dagordning, eftersom vi måste informeras om risken för spridning av program med ballistiska robotar.

Jag måste påpeka att det nya systemet inte har Ryssland som måltavla. Man tog faktiskt hänsyn till vissa kommentarer och krav från Moskva när man fastställde hur det nya amerikanska systemet skulle se ut. Under den period som nu följer kommer bilaterala förhandlingar att inledas i syfte att underteckna de nödvändiga avtal som den rumänska regeringen kommer att vara tvungen att ratificera.

Tack.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Jag gör det generella antagandet att det är euroområdet eget ansvar att återställa de offentliga finanserna i en medlemsstat i euroområdet. Ett samordnat ingripande är dock vad som krävs för att skydda den gemensamma valutan mot spekulation.

Den fruktansvärda finanskrisen i Grekland och den finansiella obalansen i andra medlemsstater har visat att det finns ett behov av en europeisk ekonomisk styrning på politisk nivå. I min fråga till kommissionen av den 17 februari 2010 föreslog jag att en europeisk valutafond skulle inrättas. Det är ett sant nöje att kommissionsledamot Rehn går i denna riktning. Vi ska invänta ett integrerat förslag från kommissionen.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Herr talman! En spansk domare vid den centrala brottmålsdomstolen har bekräftat vad många av oss redan kände till, nämligen att Hugo Chávez, Venezuelas

president, samarbetar med ETA- och Farc-terrorister. Detta bevisar att Chávez är i maskopi med terrorister, att han ger fristad åt mordbenägna terrorister på venezuelanskt territorium och att han hjälper dem genom att ge dem betydande poster i den venezuelanska regeringen. Chavez samarbetar i hög grad med förbrytare inom ETA.

Som bask, spanjor och europé vill jag avslöja och fördöma diktator Chávez förfärliga inställning. Jag uppmanar EU-institutionerna att vidta alla nödvändiga åtgärder för att fördöma Chávez och därmed även hans terroristfrämjande hållning.

Jag vill även påminna Rodríguez Zapateros regering, som för närvarande har det roterande ordförandeskapet i Europeiska unionen, om att den vänliga och bleka hållning som regeringen hittills har haft gentemot Chávez inte tjänar någonting till. Tillgivenhet, vänliga gester och samarbete tjänare heller ingenting till, eftersom när den spanska regeringen går tillbaka till vad den har lovat och ödmjukar sig inför Chávez på ett sådant sätt som den nyligen har gjort är detta detsamma som att straffa offren för terrorismen, ringakta det spanska rättssystemet och därmed tukta friheten och demokratin.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Även om Europeiska unionens solidaritetsfond fungerar bra på det hela taget, visar erfarenheten från de första åren efter införandet av denna att det fortfarande finns stora begränsningar och svagheter i hur fonden fungerar. Det rör sig om den långa tid som det tar att tillhandahålla finansiering inom fonden, insynsnivån när det gäller de kriterier som tillämpas för att få ta fonden i anspråk vid regionala katastrofer och de begränsningar som tillämpas för naturkatastrofer.

Jag måste påminna er om att Rumänien fick finansiellt stöd från Europeiska unionen för de projekt som genomfördes i de översvämningsdrabbade områdena. Resurserna inom fonden frigjordes dock sent jämfört med den tidpunkt då fonden borde ha varit som effektivast.

Med tanke på detta tror jag att möjligheten för ett katastrofdrabbat land att få stöd på egen begäran i form av en förhandsbetalning, utifrån en preliminär uppskattning av de direkta förlusterna, skulle uppskattas mycket bland de drabbade områdena omedelbart efter en katastrof.

Tack.

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Herr talman! Fidel Castro och hans oligarker svek för länge sedan de ideal som låg till grund för revolutionen i Kuba. Dessa ideal delades av människor över hela världen, särskilt eliten bland de internationella ungdomar i världen som inspirerades av dessa.

För närvarande kännetecknas Castro-brödernas diktatur av bristande medkänsla för politiska fångar och samvetsfångar liksom för det egna folket. Det får mig att tänka på en period då Franco låg för döden, på grund av den dåliga behandlingen av politiska fångar, som också betraktades som vanliga brottslingar, och på grund av samma överdrivna förakt gentemot landsflyktingar.

Castro har hamnat i samma situation som Franco och alla andra så kallade frihetsfiender som får större makt. Vår uppgift är dock att rädda liv och visa solidaritet med de som kämpar och lider. Det är vår skyldighet i egenskap av EU-medborgare som engagerat arbetar för demokrati, frihet och mänskliga rättigheter.

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi vet att kommissionen och det spanska ordförandeskapet verkligen skyndar på förhandlingarna med vissa länder i Central- och Sydamerika för att sluta associeringsavtal före toppmötet mellan Europeiska unionen och Latinamerika i maj.

Som en av de vice ordförandena för den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika (Eurolat) vill jag uppmärksamma parlamentet på att det, när det gäller vissa av dessa länder, finns en risk med att skynda på förhandlingarna samtidigt som man ignorerar viktiga frågor som rör mänskliga rättigheter och respekten för dessa i flera olika regioner. I Colombia till exempel mördas fackföreningsmedlemmar praktiskt taget varje dag. I Honduras, som vi håller på att förhandla fram ett avtal med, finns det en regering som helt enkelt är resultatet av den militära statskupp som ägde rum förra året. I Guatemala finns det liknande problem. Dessa problem rör inte de mänskliga rättigheterna utan vissa aspekter av avtalen som landet förbiser.

Jag anser att det är viktigt att kommissionen och ordförandeskapet går försiktigare fram.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Herr talman! Eftersom det är Internationella kvinnodagen vill jag ta upp ett särskilt kvinnohälsoproblem som fortsätter att vara en ständig askungefråga. Jag stod här för två, kanske tre år sedan och talade om en tyst, dold, smärtsam och nedbrytande kvinnosjukdom, nämligen endometrios. Det är en sjukdom som förstör liv, familjer och fruktsamheten. Vissa kvinnor har inte ens en chans att bli

mammor. Kanske är det för att det handlar om kvinnors menstruation som vi inte talar om det eller inte ens vill nämna det. Så jag säger det igen – endometrios.

Man vet fortfarande inte vad som orsakar sjukdomen eller hur den kan behandlas. Fortfarande drabbas upp till en av tio kvinnor och siffrorna stiger. Den här veckan är det även Endometriosveckan runt om i Europa. Så när ska vi ta dessa kvinnor, deras familjer och deras lidande på allvar? Det är bra att ni är här och hör detta, herr kommissionsledamot. Kanske kan mer finansiering ges, förhoppningsvis före nästa år.

Sandrine Bélier (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Ni berörde frågan om stormen Xynthia som just har drabbat Västeuropa och som har orsakat nästan 60 dödsfall och betydande materiella skador.

Jag är oerhört sorgsen i dag men även arg eftersom denna mänskliga katastrof hade kunnat undvikas. Åtminstone hade dess effekter kunnat begränsas. Fram tills nyligen har kust- och flodområden exploaterats i Frankrike och runt om i hela EU, trots och i strid mot gällande lagstiftning på EU-nivå och faktiskt även på nationell nivå.

Dessa är ofta Natura 2000-områden och det är nödvändigt att skydda dessa från urbanisering för att begränsa effekterna av liknande naturhändelser. Det är upp till oss att uppvisa en större ansvarsskyldighet, se till att gemenskapsföreskrifterna, särskilt fågeldirektivet och livsmiljödirektivet, tillämpas strängt av medlemsstaterna och endast bevilja strukturfonderna om villkoren hållbarhet, säkerhet och biologisk mångfald uppfylls.

EU:s 2020-strategi utgör ett unikt tillfälle för oss att omdefiniera vårt förhållande till miljön.

(Talmannen avbröt talaren.)

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Ansedd media i Tjeckien rapporterade förra veckan att den tyska trafikpolisen har infört mycket hårdare kontroller för tjeckiska chaufförer på den tyska sidan av gränsen. Enligt rapporterna görs kontrollerna oftare och mycket mer noggrant. Enligt vittnen har situationen förvärrats av det faktum att några människor till och med måste lämna urinprov vid kontrollerna, under förhållanden som kan likställas med en skymf mot den mänskliga värdigheten. Det handlar därför inte om rutinkontroller utmed vägarna av resehandlingar eller handlingar om fordonets tekniska skick eller ursprung. Tjeckiska medborgare som reser fritt inom Schengenområdet borde inte betraktas som andra klassens medborgare. De är fullfjädrade, likvärdiga och suveräna medborgare i en medlemsstat i Europeiska unionen och måste behandlas därefter. Herr talman! Jag vill be er att vidarebefordra denna information till de relevanta myndigheterna så att de kan undersöka detta noggrant och vidta nödvändiga åtgärder.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Europeiska fetmadagen (European Obesity Day) är ett initiativ som för samman läkare, patienter och politiker för att ge stöd till de EU-medborgare som lider av övervikt och fetma. Målet är att fastställa den 22 maj till den årliga europeiska fetmadagen, öka medvetenheten om behovet av åtgärder på EU-nivå och se till att överviktiga och feta människor får sina röster hörda.

Fetma är en sjukdom och inte ett problem. Varje medlemsstat bör anta utmaningen och ge effektivt stöd till just denna grupp av befolkningen. Enligt Världshälsoorganisationen är statistiken över fetma i hela Europa – inte bara EU – häpnadsväckande och når epidemiska proportioner. Om inga åtgärder vidtas beräknar man att det kommer att finnas 150 miljoner vuxna (20 procent av befolkningen) och 15 miljoner barn och ungdomar (10 procent av befolkningen) som lider av fetma i området 2020. Vi måste därför låta de patienter som lider av fetma och övervikt göra sina röster hörda i större utsträckning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! I dag firar vi 100-årsdagen för Internationella kvinnodagen som har blivit en symbol för en revolutionär kamp. På denna dag då kvinnor över hela världen kämpar för sina rättigheter och mot alla former av diskriminering hälsar jag alla kvinnor, men särskilt alla de som fortfarande är offer för diskriminering, ojämlikhet och olika typer av våld.

Vid detta tillfälle är det också viktigt att betona hur aktuell denna kamp för jämlikhet inför lagen och i livet är. Kapitalismens kris får särskilda konsekvenser för kvinnornas liv, eftersom det främst är de som har osäkra och underbetalda arbeten och som drabbas av fattigdom! De flesta av de 85 miljoner människor som lever i fattigdom i Europeiska unionen är kvinnor.

När vi firar denna dag och uppmanar alla kvinnor att inte överge sina drömmar upprepar vi därmed hur viktigt det är att kämpa mot orättvisor och diskriminering, vilket öppnar nya horisonter för ett bättre och jämlikt liv.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Jag vill uppmärksamma er om att vi faktiskt ska ha en folkomröstning nu i Wales. Ja, tro det eller ej – en folkomröstning. Vi hade ingen om konstitutionen och vi hade ingen om Lissabonfördraget, men vi ska ha en i Wales om den walesiska församlingens framtida befogenheter.

Det är detta som nu är på tapeten, men det finns något som tar udden av det hela. Alla politiska partier i Wales – arbetarpartiet, Plaid Cymru, liberaldemokraterna och de konservativa – stöder detta och vill ha mer makt. Nåväl, jag har något att berätta för dem: Det gör inte jag.

De behandlar det walesiska folket som om de vore dumma. I en tid då självständighet är nästa fråga på dagordningen, skulle vi kunna hamna i en situation med så många som 80 ledamöter i församlingen. I Wales har vi vårdhem som är i fara, skolor som hotas av nedläggning och vägar som är som i ett land i tredje världen. Ändå är våra politiker i Cardiff Bay, liksom här, beslutna att gå vidare med denna galna idé.

Jag välkomnar en folkomröstning, men jag hoppas för det walesiska folkets bästa att de ställer sig upp och röstar nej.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Jag vill visa min djupa sympati och solidaritet med offren i naturkatastrofen på Madeira.

Nödsituationen kräver flexibla åtgärder för att snabbt tillgodose folkets grundläggande behov och ge materiellt stöd liksom för att återupprätta den viktiga infrastruktur som har förstörts. Jag hoppas att de portugisiska myndigheterna kommer att uppskatta omfattningen av skadorna så snart som möjligt och även att inga formella administrativa hinder kommer att läggas i vägen för finansiellt stöd från Europeiska unionens solidaritetsfond.

Eftersom anspråkstagandet av resurser från Solidaritetsfonden kräver Europaparlamentets medgivande, litar jag på att parlamentet kommer att föregå med gott exempel genom att agera snabbt och utfärda en resolution i detta hänseende. Låt mig även få visa min solidaritet med avseende på den katastrof som nyligen inträffade i västra Frankrike till följd av skyfallen i Vendée.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Herr talman! Vi antog nyligen en resolution här i Europaparlamentet om Ukraina där vi ifrågasatte den före detta ukrainske presidentens beslut att tilldela en fin nationell titel till Stepan Bandera som ledde kampen mot landets självständighet. Denna punkt i vår resolution har fått mycket kritik från västra Ukraina.

Jag vill säga att resolutionen inte ifrågasatte Banderas mål med ett självständigt Ukraina. Resolutionen gav i själva verket stöd till saken med ett starkt, enat och fritt Ukraina som har full uppbackning från Europeiska unionen och mitt hemland Polen. I resolutionen beklagade man dock att titeln hade tilldelats med bristande hänsyn till de tragiska omständigheterna i den kamp som fördes under kriget för ett självständigt Ukraina och där etnisk rensning ägde rum även på Banderas vägnar.

Jag anser att priset hade kunnat tilldelas Bandera om han hade uttryckt ånger för de oskyldiga som föll offer för denna kamp. Det är först då som det verkligen hade kunnat tjäna syftet med ett självständigt Ukraina i fred med sina grannar. Beviljandet av titeln borde ha åtföljts av en ansträngning till försoning med familjerna.

(Talmannen avbröt talaren.)

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Slovakiens språklag har fått mycket kritik den senaste tiden. Jag vill nu uppmärksamma er på yttrandet från Europeiska kommissionens rättstjänst. Man anger att språklagen och genomförandebestämmelserna i nuvarande form inte är förenliga med de grundläggande rättigheterna och de relevanta dokumenten från Europarådet och inte ens med Slovakiens lag om skydd av minoriteter. I yttrandet beklagar man bristen på resonlighet och proportionalitet i språkraven. Man anser att lagen utgör en fara för den fria rörligheten för arbetstagare, som är ett av de största framstegen i den europeiska integrationen, och även ett hot för en väl fungerande gemensam inre marknad inom Europeiska unionen. Dessutom har rättstjänsten fastställt att den ändrade språklagen strider mot direktivet om audiovisuella medietjänster och artikel 56 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt som rör friheten att tillhandahålla tjänster. Enligt rapporten kan avsnittet om vårdinrättningar i praktiken leda till diskriminering och, vad de grundläggande rättigheterna beträffar, skyddar reglerna statens intressen i mycket större mån än de enskilda medborgarnas rättigheter. Jag begär att kommissionen vidtar de åtgärder som är nödvändiga för att se till att gemenskapsrätten fortsätter att gälla utan undantag.

Rovana Plumb (S&D). – (RO) Jag måste ta upp frågan om kvinnors delaktighet på arbetsmarknaden. Uppgifter från Eurostat bekräftar att utvecklingen är hoppingsvande. På 70-talet utgjorde kvinnor inte ens

30 procent på EU:s arbetsmarknad, men 2008 uppgick denna siffra däremot till 43 procent 2008, och den globala krisen har pressat upp denna siffra till cirka 50 procent.

Rumänien har också en del i denna utveckling till följd av den ekonomiska krisen som har drabbat de branscher där de anställda till övervägande del utgörs av män. Det råder dock fortfarande lönediskriminering mellan kvinnor och män på arbetsmarknaden. Därför är det viktigt att det lagstiftningspaket som kommissionen planerar innefattar mål för utrotande av dessa löneskillnader mellan könen, för att främja en större delaktighet av kvinnor på arbetsmarknaden. Lagstiftningspaketet måste även anges i Europeiska unionen 2020-strategi.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Herr talman! Händelserna i Turkiet den senaste tiden har återigen bekräftat att det fortfarande finns otillräckliga garantier för fackföreningarnas och arbetstagarnas rättigheter. För över två månader sedan kämpade 12 000 arbetstagare i det nu privatiserade före detta tobaksmonopolbolaget, Tekel, mot massuppsägningar och korttidsarbete och mot att de skulle förlora de sociala rättigheter som de hade lyckats få.

Flera gånger under strejken hotade president Erdoğan att polisen skulle utrymma protestlägren i Ankara. I början av strejken attackerades arbetstagare av polisen med tårgas och vattenkanoner.

Jag vill be er att uppmana de turkiska myndigheterna att behandla fackföreningar som sociala partner med lika rättigheter och utfärda lagstiftningsbestämmelser som garanterar ovillkorligt skydd för fackföreningars rättigheter. Rättigheterna måste anpassas efter EU:s regler och ILO-konventionerna.

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Nyligen skedde ytterligare en naturkatastrof i Italien vid floderna Lambro och Po. Domstolen i Luxemburg fördömde, också det för lite sedan, Italien för att ha försatt allmänhetens hälsa i fara i och med den olagliga sophanteringen och inte kunna kontrollera sopinsamlingen i Kampanien. Ett ökat antal fall med leukemi har den senaste tiden rapporterats i Taranto i och med Ilva-stålverken liksom borttagandet av asbest i skolor i Crotone och dioxiner i Kampanien. Det är en miljökatastrof som pågår.

Jag frågar på det bestämdaste kommissionen vad den tänker göra för att se till att den italienska regeringen respekterar reglerna i Europeiska unionens direktiv, särskilt med hänsyn till domstolens senaste avgörande där domstolens starkt fördömde Italien för att inte ha kunnat ta hand om avfallet i Kampanien. Under flera veckor och månader var staden Neapel ett åtlöje i hela världen.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Londonkonferensen om Afghanistan har lett till att panik sprids genom hela det afghanska samhället, och det är särskilt kvinnorna som är rädda. Den fredsplan som 70 länder kom överens om inbegriper en fond för att stödja integreringen av talibanerna, och ett Loya Jirga – ett fredsråd – måste äga rum inom de närmaste månaderna för att denna försoning ska kunna genomföras.

Kvinnor vill och får inte betala priset för denna försoning. Talibanerna kräver fortfarande ett upphävande av kvinnors rättigheter och en återgång till sharialagarna. Man kan befara att fredsrådet kommer att ändra konstitutionen och att de artiklar som skyddar kvinnors rättigheter kommer att försvinna, i synnerhet artikel 22 i kapitel 2.

I dag den 8 mars 2010 är det med allvar som jag begär att Europeiska unionen verkar som en garant för de afghanska kvinnornas framtid, eftersom vi inte kan tillåta att den regim som har dödat flest kvinnor i historien återuppstår.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Den diplomatiska förvecklingen mellan Schweiz och Libyen har eskalerat och får mycket allvarliga konsekvenser för många EU-medborgare som vill resa till Libyen men som nekas inträde. De som särskilt får utstå negativa konsekvenser är arbetstagare som förtjänar sitt uppehåll i Libyen och europeiska investerare som hindras från att skicka i väg sina arbetstagare till landet. Samtidigt försöker de arbetstagare som redan befinner sig i Libyen stanna där så länge som möjligt för att täcka upp för de som fortfarande inte kan komma in i landet. Europeiska unionen har inget att göra med denna förveckling och har hamnat i kläm i en tvistefråga mellan två tredjeländer. Jag vädjar därför till Europeiska unionen att vidta alla de åtgärder som är möjliga för att lösa denna tvistefråga så snart som möjligt.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Herr talman! Den spanska regeringen har begärt en förklaring från den venezuelanska regeringen till följd av ett domstolsavgörande som rör ett påstått samarbete mellan den venezuelanska regeringen och ETA.

Carlos José Iturgaiz Angulo bör skaffa sig uppdaterad information för i lördags gjorde den venezuelanska och den spanska regeringen ett gemensamt uttalande i denna fråga. I uttalandet bekräftade båda regeringarna på nytt sin avsikt att bedriva ett fullständigt samarbete och arbeta tillsammans för att bekämpa terrorismen.

Vi borde alla glädja oss åt denna avsikt och gratulera den venezuelanska regeringen till dess uttryckta önskan att samarbeta med den spanska regeringen för att bekämpa terrorism och ETA, i stället för att sända ut provocerande budskap eller försöka avleda det politiska kapitalet från en sådan allvarlig fråga som terrorism.

Jag anser det viktigt att respektera domarnas oberoende, diplomatiska förbindelser och framför allt samarbete mellan länder när vi arbetar för att fortsätta den nödvändiga kampen mot terrorism.

Olle Schmidt (ALDE). – Herr talman! I lördags sade islänningarna ett rungande nej till Icesave-avtalet. För bara någon vecka sedan rekommenderade kommissionen EU att inleda medlemskapsförhandlingar med Island.

Man kan säga att finansministrarna i London och Haag har rätten på sin sida, även om deras eget ansvar är betydande. De konsumenter som var okloka nog att investera i Icesave har också en rätt att få förlusterna lindrade. Men kraven måste vara rimliga och proportionella. Nu krävs nya förhandlingar med regeringarna i London och Haag.

Islänningarna ska känna sig välkomna i EU. Islänningarna kommer naturligtvis aldrig att rösta ja till ett EU-medlemskap om finansministrarna i London och Haag tillåts bestämma Islands öde. Brittisk och nederländsk kamrersyn får inte styra Europeiska unionen. Nu måste EU vara handlingskraftig och visa solidaritet med islänningarna.

Låt mig citera Hávamál: *(talaren talar isländska)*

(EN) Det där är isländska och betyder att vi måste lösa problemen tillsammans.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Natten mellan den 27 och den 28 februari drabbades västra Frankrike särskilt hårt av stormen Xynthia som krävde flera liv. Våra tankar går givetvis till offren och alla de som har försökt hjälpa dem. Vi uppmanar kommissionen mycket klart och tydligt att snabbt ställa Solidaritetsfonden till förfogande för att hjälpa de värst drabbade människorna. Vi måste dock även dra lärdom av denna tragedi.

Hur är det möjligt att mellan fem och sex miljoner människor i Frankrike bor i flodområden? Det finns uppenbarligen ett tryck från fastighetslobbyn, men det är även så att president Sarkozy för några få månader sedan begärde att det ska vara tillåtet att bygga i flodområden. Ansvaret vilar därmed på politikerna.

Vi kräver att all medfinansiering från EU i samband med återuppbyggande och restaurering förutsätter en respekt för lagen, det vill säga kustlagen och riskförebyggande planer. Vi kräver givetvis återigen snabbt stöd till de värst drabbade branscherna, särskilt skaldjursodlingen.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Herr talman! Buckfast Abbey har tillverkat starkvin i Devon i min valkrets sedan 1890. Tyvärr har nu vissa Labourpolitiker gått till angrepp mot detta vin. De skulle hellre skylla ett ökat antisocialt beteende på en alkoholprodukt än erkänna att de har misslyckats med sin socialpolitik.

Buckfast-vinet bör tydligen förbjudas eftersom det innehåller både alkohol och koffein. Om så blir fallet, vad händer härnäst? Kommer unga människor att förbjudas blanda Red Bull och vodka? Kommer Irish coffee att förbjudas? Hur ska man kontrollera detta?

Förmyndarstaten har blivit galen. Att kräva ett förbud för en produkt kommer inte att lösa problemet med oansvarigt drickande. Vi borde överlåta det åt konsumenterna att välja vad de ska dricka. Majoriteten borde inte straffas för hur några få okunniga människor betar sig.

Anser människor med handen på hjärtat att de ligister som nu dricker Buckfast-vin skulle börja dricka te om vinet förbjuds?

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! För ett eller två år sedan när euron var stark skrev man i *Wall Street Journal* att man var övertygad om att den skulle försämrats och förklarade hur det skulle kunna gå

till. Man sade att ekonomierna i euroområdet var mycket olika och att den mest sårbara ekonomin skulle orsaka försämringen.

Det var detta som hände och nu klagar alla på utländska spekulanter. Det vore dock bättre om de klagade på sig själva och på EU:s ledare. Ingen tvingade oss att skapa en monetär union utan en politisk union och utan social sammanhållning. På samma sätt var det ingen som tvingade oss att tveka och vackla när de så kallade perifera ekonomierna angreps.

Låt oss vara tydliga om en sak: Det finns inte några perifera ekonomier. När en euroekonomi angrips är det euron som angrips. Det är unionen som angrips och som bör svara på angreppet med solidaritet, samma slags solidaritet som var värdefull för Östeuropa och som var värdefull för Tyskland vid återföreandet.

Om det inte är av solidaritet i dag kommer det att vara av egenintresse i ett senare skede, med tanke på storleken på dessa marknader och storleken på deras skulder och de europeiska centralbankernas utsatta ställning gentemot dessa. Det vore bättre om vi agerade utifrån solidaritet.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Herr talman! EU:s hållning med att harmonisera allt gör att mycket försvinner, inte minst privatpiloternas behörighet att flyga under instrumentväderförhållanden (IMC) i Storbritannien. Detta är en nödvändig säkerhetsbehörighet som gör det möjligt för behörighetsinnehavarna att flyga med hjälp av instrument i händelse av moln och dålig sikt, vilket privatpiloters licens inte tillåter. Detta är unikt för Storbritannien och har införts på grund av våra nyckfulla väderförhållanden. Säkerhetsresultaten är dessutom mycket goda.

Genom att ta fram en harmoniserad pilotlicens inom EU håller Europeiska byrån för luftfartssäkerhet på att utplåna IMC-behörigheten, vilket leder till att många privatpiloter inte kan flyga om de inte kan garantera en molnfri himmel under hela flygningen. Detta är lite som att garantera att England kommer att vinna världsmästerskapen på straffar. Om en otränad pilot förlorar sikten har piloten cirka 50 sekunder på sig att återfå den innan han eller hon förlorar kontrollen över flygplanet. Avskaffandet av IMC-behörigheten utgör därför ett allvarligt hot mot säkerheten och privatflygningens framtid.

Europeiska byrån för luftfartssäkerhet måste tänka till. Detta är bara ett annat exempel på en förnuftig, praktisk brittisk lag som underordnas den orimliga och dyra EU-lagstiftningen.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Ett av milleniumutvecklingsmålen är att halvera fattigdomen i världen. Kommissionen har utropat 2010 till Europaåret för bekämpning av fattigdom och social utestängning. 16 procent av européerna, det är 79 miljoner människor, lever under existensminimum. 79 miljoner européer måste klara sig med bara 60 procent av medelinkomsten i deras länder. I fall du är fattig förlorar du möjligheten att bidra till stora delar av samhällslivet. I fall du är fattig lider du. Strategierna för Europaåret för bekämpning av fattigdom och social utestängning måste få effekt även under den ekonomiska krisen.

Rosa Estaràs Ferragut (PPE). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har tagit ordet för att belysa och fördöma införandet av den spanska regeringens kustlagstiftning och särskilt dess effekter på ön Formentera. Formentera är en av de Baleariska öarna. Den är 19 kilometer lång och 69 kilometer i omkrets.

Genomförandet av den här lagstiftningen kommer att vara positivt för områden som har förstörts av stadsutveckling. Det kommer däremot inte att gynna ön Formentera eftersom det kräver att de flesta av öns turistanläggningar försvinner, vilket innebär att små familjeföretag kommer att konfiskeras. Dessa anläggningar utgör öns livsnärings och upprättades lagenligt för mellan 30 och 40 år sedan. Som exempel kan jag nämna hotell Rocabella som var öns första hotell, eller baren och restaurangen Blue Bar som är internationellt erkänd och har bidragit till att marknadsföra ön utomlands. 70 procent av dessa anläggningar skulle beröras av den tidigare nämnda lagstiftningen, trots att de en gång uppfördes lagenligt. Det enda som denna lagstiftning skulle innebära är att tillåta konfiskering.

Därför efterlyser vi ett rättvist system för gränsbestämning för ön Formentera. Jag uppmanar den spanska regeringen att göra en ny gränsbestämning, respektera privat egendom i linje med de många utslag som Europadomstolen i Strasbourg har gjort i frågan. Aldrig igen får en lag som denna, med retroaktiv verkan instiftas. Den orsakar stor skada och det ska särskilt påpekas att alla dessa anläggningar byggdes med hänsyn till miljön. Vidare är kusten skyddad enligt nationell och regional lagstiftning. Det är inte möjligt att bygga inom 300 meters avstånd från kusten eller att öka antalet hotell.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Det svar som talman Jerzy Buzek nyligen fick från premiärminister Benjamin Netanyahu i vilket denne rättfärdigade sin vägran att släppa in parlamentets

delegation i Gaza i december förra året kräver ett kraftfullt svar. Han får gärna motsätta sig våra möten med palestinier i Gaza och östra Jerusalem men han har ingen rätt att förhindra dem och inte heller att störa parlamentets demokratiska rättigheter.

Den höga representanten Catherine Ashton måste noggrant fullfölja sin avsikt att besöka Gaza. Hon måste sätta press på Israel att avsluta ockupationen och den humanitära kris som Goldstonerapporten har beskrivit som olaglig kollektiv bestraffning av befolkningen.

Slutligen vill jag välkomna överenskommelsen om en nära dialog, men jag är allvarligt oroad över att tilltagande spänningar kring religiösa platser i östra Jerusalem och Hebron kan äventyra möjligheten till framsteg. Jag anser att den höga representanten Catherine Ashton bör agera för att trappa ned dessa spänningar.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Som parlamentets talman vänligen påminde oss om är det den 11 mars 20 år sedan Litauen och Estland godkände två grundläggande rättsakter.

Samtidigt som Litauens högsta domstol antog en självständighetsförklaring, så antog Estlands kongress i Tallinn en förklaring för att återinföra den rättsliga statsmakten i den ännu Sovjetockuperade staten.

Estlands kongress presenterade ett unikt demokratiskt alternativ till de befintliga sovjetiska institutionerna. Vald av 90 procent av nyregistrerade estländska medborgare, förenade kongressen en absolut majoritet av Estlands befolkning, representerad av nästan trettio politiska partier och rörelser, i strävan att återinföra faktisk självständighet och en nationsstat. Denna strävan var framgångsrik till stor del tack vare Europas solidaritet.

Corina Crețu (S&D). – (EN) Herr talman! Ni följer reglerna så noggrant för dessa anföranden på en minut, att jag tycker att parlamentet åtminstone i dag på internationella kvinnodagen skulle ha kunnat göra en generös gest mot kvinnorna.

(RO) Jag vill uppmärksamma er på ett antal fall av diskriminering mot rumäner i Europa, vilka tyvärr har ökat stadigt den senaste tiden. Helt nyligen gjorde en talesperson för polisen i Köpenhamn några mycket rasistiska uttalanden mot rumäner samtidigt som dansk press har stämplat en hel nation för brottet som tydligen begicks av en rumänsk invandrare.

I början av året, i Italien, begick en 13-årig rumänsk flicka självmord. Hon efterlämnade chockerande bevis på den diskriminering som hon blev utsatt för av sina skolkamrater. Ni kanske också nyligen har sett affischer på tågen som tillhör franska statens järnvägar, SNCF, som ber resenärer att rapportera alla incidenter där rumäner har varit iblandade till SNCF:s nationella säkerhetsbyrå.

Jag tror att ni är överens med mig om att den som har brutit mot lagen måste betala. Det är däremot helt oacceptabelt att stämpla en hel nation på det här viset. De fall som jag har nämnt illustrerar ett förfall av klimatet för samexistens mellan etniska grupper i länder med en demokratisk tradition. Detta är exempel på beteenden som är oförenliga med de principer som utgör EU:s grundval och skadar allvarligt EU:s gemenskapsanda och avslöjar en skamlig järnridå mellan EU:s medborgare.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Jag har några ord att säga om den atlantiska strategin.

(EN) Under de senaste veckorna och månaderna har jag lyssnat med intresse och samtycke till diskussionerna kring Danubestrategin och den baltiska strategin, men jag har inte hört ett ord om den atlantiska strategin. Jag anser att det finns gott om utrymme för utveckling även här.

Europa 2020-strategin har gjort det mycket tydligt att inget land klarar det på egen hand, och särskilt länder kring Atlantkusten som Irland, Storbritannien, Frankrike, Portugal och Spanien kan göra oerhört stora framsteg på flera områden, särskilt när det gäller havsbaserad energi, marinforskning, fiske, sjöfart och skeppsbyggnad, hamnar och biologisk mångfald. Jag skulle vilja uppmana det spanska ordförandeskapet att göra detta till en prioritering under de kommande månaderna.

(GA) I fall de lyckas med det så kommer de att ha åstadkommit något stort i slutet av sitt ordförandeskap.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) De senaste tre månaderna har sex mycket allvarliga olyckor till havs inträffat i Portugal, i vilka 13 fiskare har förlorat livet. I åtta av dessa fall har det inte varit möjligt att återfå kropparna och olyckorna har inneburit totalförlust av båtar och försörjningsmöjlighet för många fler.

Fiskesamhällena Castelo de Neive, Matosinhos, Setúbal, Areosa, Peniche och Caminha sörjer och jag skulle vilja ansluta mig till dem i mitt anförande här i dag.

Den rätt hårda vintern tillät inte många dagars fiske och det otillräckliga stödet för fiskare som stannar i land tvingade dem att gå till sjöss i svåra väderförhållanden. Gamla båtar, bristfällig säkerhet ombord och brist på ordentlig säkerhetsutbildning ökar ytterligare risken för olyckor. Detta är en oacceptabel situation som bör upphöra omgående.

I detta sammanhang bör införandet av villkor för att garantera fiskarnas säkerhet vara ett av huvudmålen för reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, genom att investera i modernisering av båtar, stärkta säkerhetsåtgärder, grundläggande säkerhetsutbildning och drägliga levnadsförhållanden när väderförhållanden gör det tillrådligt att stanna i land.

Alajos Mészáros (PPE). – (EN) Herr talman! Mitt bidrag handlar om behovet av en gemensam hållning för erkännandet av Kosovo. Genom att anta Lissabonfördraget har våra medlemsstater godkänt många nya åtaganden. Ett av dessa är det nya integrerade och gemensamma förfarandet för utrikes och grannskapspolitik.

Kosovo har hittills erkänts som en självständig stat av 65 länder i världen, inbegripet 24 av 28 Natoländer och 22 av 27 EU-länder. Det här är en lämplig tidpunkt att uppmuntra våra tvekande medlemsstater, nämligen Cypern, Grekland, Rumänien, Slovakien och Spanien att sluta oro sig i frågan och tillsammans med majoriteten erkänna Kosovo så snart som möjligt. Detta skulle vara en viktig signal för att uppvisa den ökande sammanhållningen och integrationen i EU.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Den globala kapitalismen förflyttar människor runt världen, vissa lagligen och andra olagligt som om de inte vore annat än förbrukningsvaror.

Den förflyttar varor och även tjänster runt världen för att kunna sälja billigare än konkurrenten, stänger fabriker, jordbruk och kontor och slänger arbetstagare på soptippen.

Den förflyttar pengar runt världen, stänger arbetsplatser i Europa och industriländer och öppnar dem på ställen där lönenivåerna utgör en bråkdel av kostnaden.

EU:s omfamnande av global kapitalism är en omfamning som kommer att kväva oss alla. Närhelst det är ekonomisk kris ställer sig politiker på kö för att fördöma protektionism. Protektionism är emellertid det enda som gör det möjligt för oss att återuppbygga våra produktionsbaser och garantera försörjningsmöjligheter för våra folk. Ekonomier finns till, eller bör finnas till, för att tjäna folken. Vi finns inte till för att tjäna de ekonomiska krafterna.

EU har inte en chans att konkurrera med tredje världen utan att bli en del av den, och det händer redan.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Herr talman! Jag beklagar att några av de närvarande i kammaren i dag valde att gratulera Hugo Chávez som har samröre med terrorister och har ETA-ledare i sin regering. I valet mellan att stödja Hugo Chávez och Eloy Velasco, domare för en central brottsmålsdomstol, från ett land som styrs av rättsstatsprincipen, tvekar inte jag och min grupp att ge vårt stöd till denne domare.

Vidare i fall Rodríguez Zapatero skulle sluta att vara så kärvänlig och ödmjuk mot Hugo Chávez och i stället behandla honom som den han är, en terroristanhängare, så skulle det öka trovärdigheten för spansk utrikespolitik på den internationella arenan.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Än en gång vill jag hänvisa till diskussionen i den senaste debatten om anföranden på en minut, i vilken vi uttryckte oro över att det uppenbarligen är oklart när det är vår tur, och när man har ansökt om ordet fem gånger vore det bra att veta när det är ens tur. Flera kolleger har ansökt om ordet. Vid den tidpunkten var det uppenbarligen någon som lyssnade. Jag förstår inte varför vi inte kan dra lärdom av detta och försöka underlätta för ledamöterna genom att presentera ett tydligt system och behålla det. Jag lämnade mitt namn klockan 17 och kan inte riktigt förstå förfarandet.

Talmannen. – Vi följer förfarandet, men ni måste ta hänsyn till att vi har fler än 60 förfrågningar och att vi har 30 minuter för det här förfarandet. Vi gav ordet till 35 av er.

Vi ska skriva upp ert namn och jag lovar att nästa gång kommer ni att vara en av de första, men det är så det fungerar. Jag skulle vilja ge ordet till er alla men tyvärr räcker inte tiden till.

László Tókécs (PPE). – (HU) Herr talman! Jag har samma klagomål. Jag har inte fått ordet på sex månader. Jag känner inte till regeln. Vi sitter oss genom debatterna vilket är meningslöst.

(EN) Jag har inte fått ordet på ett halvår. Jag känner inte till reglerna så jag sitter här förgäves.

Talmannen. – Herr Tóké! Vid minst ett tillfälle gav jag er personligen ordet. Jag anser inte att det stämmer att ni aldrig har fått ordet.

Jag vill påminna ledamöterna om att lämna in sina namn i god tid innan vi börjar eftersom vi gör en lista. Jag kan försäkra er om att ni kommer att vara en av de första nästa.

15. Djurhälsovillkor som ska tillämpas vid transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Bairbre de Brún, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedels säkerhet, om Europaparlamentets och rådets förslag till förordning om ändring av förordning (EG) nr 998/2003 om djurhälsovillkor som ska tillämpas vid transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte (KOM(2009)0268 – C7-0035/2009 – 2009/0077(COD)) (A7-0082/2009)

Bairbre de Brún, föredragande. – (GA) Herr talman! Det här är den första ändringen av en förordning i plenum och den första som gäller enligt Lissabonfördragets bestämmelser. Jag skulle vilja uttrycka min tacksamhet till skuggföredragandena Catherine Soullie, Glenis Willmott, Adina-Ioana Vălean, Jill Evans, James Nicholson och Anna Rosbach för deras hjälp under en rad svåra förhandlingar. Jag är även tacksam för det exceptionella stöd som jag har fått av parlamentets rättsliga tjänster och enhet för medbeslutande. Jag vill även tacka rådet och kommissionen.

Innehållet i dokumentet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedels säkerhet godkändes i början av december och sedan början av 2010 har vi behandlat vissa aspekter kring hur artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt kan genomföras med hänsyn till detta dokument.

Ibland såg det ut som att vi aldrig skulle lyckas nå en överenskommelse. Men vi lyckades. Vi kom överens om en lösning för denna fråga. På så sätt har vi garanterat att ägare till sällskapsdjur kan fortsätta att resa över EU:s gränser med sina sällskapsdjur, samtidigt som ett övergångssystem tillåter vissa medlemsstater att tillämpa strängare kontroller beroende på sjukdom, under en period av 18 månader.

De framsteg som har gjorts hittills får ett erkännande i förslaget till ändring av förordning. För att garantera att rabie situationen i EU förbättras från och med nu, kommer övergångssystemet att förlängas i fem medlemsstater fram till den 31 december 2011. Då kommer alla bestämmelser gällande transport av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte att vara desamma i hela EU. Vi rekommenderar att övergångssystemet ska gälla även bandmask (*Echinococcus multilocularis*) och fästingar fram till den 31 december 2011.

När det gäller de nya förfaranden som ersätter utskottets förfarande så ska kommissionen ges befogenhet att enligt denna förordning godkänna delegerade akter i enlighet med artikel 290 i fördraget, genom vilken Europaparlamentet och rådet delegerar befogenheter till kommissionen för att godkänna icke-lagstiftningsakter med allmän giltighet i syfte att lägga till eller ändra mindre viktiga detaljer.

För att bekämpa andra sjukdomar än rabies som kan spridas till följd av transporter av sällskapsdjur kan kommissionen t.ex. anta förebyggande hälsoåtgärder genom delegerade akter. För det andra, för att tillåta tekniska framsteg kan kommissionen genom delegerade akter godkänna ändringar av tekniska krav för identifiering av djur. I tredje hand kan de genom delegerade akter godkänna ändringar av tekniska krav som gäller vaccinering mot rabies för att tillåta vetenskaplig och teknisk utveckling.

Vi lyckades nå en överenskommelse om formuleringen för allt detta och för åtgärder gällande genomförandet av artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt i förhållande till detta dokument, och vi höll allt detta så förenligt som möjligt med hänsyn till Europaparlamentets befogenheter enligt Lissabonfördraget.

Överenskommelsen vid den första behandlingen av avtalet visar hur angelägen denna fråga är för alla medverkande.

Slutligen vill jag säga att det faktum att en föredragande från en av de mindre grupperna tog sig an en så komplicerad fråga med aktiv samverkan av skuggföredragande från andra politiska grupper, är en viktig demokratisk signal och något som denna institution ska vara stolt över. Jag vill åter igen tacka alla från de tre institutionerna, parlamentet, rådet och kommissionen, som har arbetat outtröttligt med denna fråga. Jag hoppas att ledamöterna kommer att stödja detta arbete genom sina röster.

John Dalli, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedels säkerhet för deras arbete med detta dokument. Jag vill särskilt tacka Bairbre de Brún för hennes insatser för att nå en överenskommelse i en fråga som är känslig för medlemsstaterna. Vi uppskattar även att hon, förutom själva frågan, ledde processen genom den svåra delen om delegerade akter. Tack så väldigt mycket.

Jag är nöjd med att de intensiva diskussionerna mellan de tre institutionerna har resulterat i en kompromisstext som fullt återspeglar de av kommissionen föreslagna tekniska åtgärderna och även tar itu med den nödvändiga anpassningen av förslagen till Lissabonfördraget på ett sätt som kommissionen godtar. Vårt gemensamma arbete har visserligen varit komplicerat och fördröjts av denna anpassning. Rådet befinner sig emellertid nu i en position som garanterar att arbetet avslutas i tid.

Innan en omröstning hålls om kompromisstexten gläder det mig att bekräfta att kommissionen inte avser att föreslå en vidare förlängning av övergångssystemet, som upphör den 31 december 2011. Detta innebär att fullt harmoniserade regler kommer att vara i bruk från och med den 1 januari 2012. Kommissionen avser emellertid att föreslå en översyn av förordningen i dess helhet före den 30 juni 2011 och särskilt av aspekterna kring delegerade akter och genomförandakter.

När det gäller tillkännagivandet av de delegerade akterna kommer kommissionen även att ta hänsyn till institutionernas ferieperioder för att garantera att Europaparlamentet och rådet kan använda sig av sina företrädesrätter inom den tidsram som fastställts i de aktuella rättsakterna.

Slutligen kan jag bekräfta det åtagande som kommissionen har gjort tillsammans med parlamentet och rådet, om att bestämmelserna i denna förordning inte ska vara prejudicerande för ytterligare ställningstaganden från institutionerna gällande genomförandet av artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eller enskilda rättsakter som innehåller sådana bestämmelser. Jag hoppas att parlamentet kommer att stödja kompromisstexten som jag anser bemöter all den oro som det har getts uttryck för här i kammaren.

Christofer Fjellner, *för PPE-gruppen*. – Herr talman, herr kommissionsledamot! Detta är ett väldigt viktigt betänkande, dels för att det handlar om hur vi ska underlätta för den som har husdjur i Europa att kunna röra sig över gränserna, dels för att det handlar om hur vi kan förhindra att sjukdomar som finns bland våra husdjur sprids på ett farligt sätt runt om i Europa.

Som svensk ledamot i Europaparlamentet är jag särskilt intresserad av denna fråga, för det finns två sjukdomar som vi som tur är inte har i Sverige än så länge, nämligen den så kallade dvärgbandmasken och, framför allt, rabies.

Under behandlingen av detta förslag har jag vid ett antal tillfällen varit orolig för att vi ska behöva tumma på de regler vi har i Sverige på ett sätt som gör att dvärgbandmask och rabies skulle kunna komma till Sverige. Det skulle få otroliga konsekvenser, inte minst för hur vi utnyttjar den så kallade allemansrätten i Sverige, det vill säga hur vi har möjlighet att röra oss fritt i skog och mark.

Jag är väldigt glad att i dag kunna konstatera att Sverige, åtminstone under en övergångsperiod, får behålla de undantag vi har och som kan säkra att vi inte får in dessa sjukdomar.

Det var inte givet under hela processen. Ända in i slutet förekom en debatt om kommittéförfarandet som åtminstone jag var orolig skulle skapa en osäkerhet och en lucka i tillämpningen av förfarandet som skulle innebära en risk för att dessa sjukdomar kan komma till Sverige.

Jag vill verkligen tacka alla som har arbetat hårt med att hitta lösningar för att dels säkra möjligheten för husdjur att röra sig i Europa, dels säkra de undantag som de länder som idag saknar sjukdomar får behålla, på ett sätt som gör att vi inte behöver vara oroliga någonstans i Europa för att få nya sjukdomar på grund av detta förslag. Tack så mycket till föredraganden, rådet och kommissionsledamoten.

Linda McAvan, *för S&D-gruppen*. – (EN) Herr talman! Får jag börja med att tacka Bairbre de Brún som tog sig an detta dokument i tron att det skulle gå rätt snabbt. Men sedan blev det mycket komplicerat, vi förhandlade plötsligt helt nya delegerade akter som saknade prejudikat. Så lyckönskningar till henne och till rådet och kommissionen. Herr kommissionsledamot! En av era första uppgifter här är att hitta en lösning.

Mycket av debatten har handlat om de tekniska aspekterna av denna lagstiftning, men för många medborgare är det en viktig lagstiftning som handlar om att kunna transportera deras sällskapsdjur obehindrat inom EU. När vi först antog den här lagstiftningen för ett par år sedan fanns det ett starkt stöd, men vi har den här

övergångsperioden som Christofer Fjellner nämnde, som är viktig för att förebygga att sjukdomar sprids till länder som inte redan har dem.

Jag välkomnar kommissionens stöd för att förlänga övergångsperioden så att alla länder kommer att lyda under samma lagstiftning när den nya väl införs. Tills dess kommer vi att ha uppnått mycket högre nivåer i fråga om djurs hälsa och välbefinnande i EU.

När det gäller kommittéförfarandet stöder vår grupp den förhandlade kompromissen. Vi anser att parlamentet bör ha paritet, likställighet, med rådet i lagstiftning. Hela frågan handlade om expertgrupperna och vilka dessa experter skulle vara. Det vi vill säga är att när vi talar om att rådfråga experter måste det hänvisa till alla experter vilket innebär att kommissionen kommer att vända sig till experter från medlemsstaterna, från icke-statliga organisationer och kanske även de som parlamentet rekommenderar.

Jag är mycket nöjd med att vi har nått den här överenskommelsen. Det gör att en överenskommelse om övergångsperioden kan göras lagom till att inskränkningen slutar att gälla, och vi ser framemot att höra kommissionens nya förslag till framtida lagstiftning.

Adina-Ioana Vălean, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Låt oss komma ihåg att fri rörlighet är en av de grundläggande pelarna för EU:s inre marknad som syftar till ökad konkurrens och stordriftsfördelar och skänker EU dess huvudsakliga dragningskraft. Över tid har människors förmåga att röra sig fritt inom EU inte bara blivit en grundförutsättning på den inre marknaden utan även en grundläggande rättighet.

Genom att ta bort de hinder som har skapats av olika nationella lagar och författningar kan europeiska medborgare, så väl som företag, blomstra. På samma sätt är det viktigt att EU:s medborgare har möjlighet att ta med sina sällskapsdjur utan att behöva lyda under särskilda nationella regler och standarder, eftersom det kan minska deras resetid och resekostnader avsevärt. Jag är glad över att kommissionens förslag pekar i den riktningen.

Jag välkomnar den allmänna ordningen om pass som kommer att harmonisera åtgärder och kontroller för djurhälsa vilket i sin tur kommer att underlätta den fria rörligheten för sällskapsdjur. Samtidigt håller jag med om att vi måste kunna garantera en hög skyddsnivå för människors och djurs hälsa. Det här övergångssystemet kommer att ge mer tid att införa rätt infrastruktur och få rätt personal på plats. Så enligt detta argument kommer parlamentet säkerligen att rösta för en förlängning av övergångssystemet till slutet av 2011 för vissa medlemsstater, eftersom dessa länder enligt uppgift behöver ta hänsyn till särskilda hälsorisker.

Detta är emellertid inte första gången som vissa medlemsstater har tillåtit att införa strängare hälsokrav. Inledningsvis gällde övergångsperioden till juli 2008, sedan förlängdes den till 2010. Nu har vi kommit överens om en ny förlängning. Samtidigt som jag har förståelse för oron i de medlemsstater som anser att deras sällskapsdjur är känsligare för vissa sjukdomar, och jag förstår att den föreslagna förlängningen samtidigt skulle kompletteras med EU-finansierade vaccinationsprogram för att eliminera sylvatisk rabies i vissa medlemsländer, anser jag att detta bör vara den sista förlängningen av den särbehandling som dessa länder åtnjuter. Vi vet alla att asymmetriska åtgärder och undantag inte kommer att tillföra det här området alla den interna marknadens fördelar. Så låt oss alla vara överens om att detta övergångssystem måste elimineras så att vi kan garantera lika förutsättningar så snart som möjligt.

Intressant nog så har den mest omtvistade frågan i det här betänkandet inte varit den som orsakade en het debatt om hur Lissabonfördragets bestämmelser om kommittéförfarandet skulle tillämpas. Detta är det första gemensamma ärende där dessa bestämmelser kommer att tas i bruk. Mot bakgrund av parlamentets utökade befogenheter under det nya fördraget var det mycket viktigt för oss att denna särskilda regel inte skulle bli prejudicerande för framtida beslut.

I detta avseende välkomnar jag det skriftliga uttalande som parlamentet och rådet kom överens om i trepartssamtalen i vilket det står att detta ärende inte bör behandlas som ett prejudikat.

James Nicholson, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Till att börja med låt mig tacka föredraganden för hennes hårda arbete med detta betänkande. Det ärende som många av oss inte trodde skulle orsaka några större problem visade sig vara mycket knepigare än förväntat.

Tyvärr har föredraganden fått ta de värsta stötarna under de flesta förhandlingarna, men hon har verkligen arbetat hårt för att garantera att betänkandet blev färdigt inom den nödvändiga tidsramen. Något som har varit mycket viktigt eftersom vi hade press på oss att säkra förlängningen av hennes undantag som skulle ha upphört att gälla i juni i år.

I min mening är detta en liten men avgörande lagstiftning som kommer att skydda de områden och de länder som är berörda av rabieshotet. Sjukdomen förekommer fortfarande i några delar av EU och i slutet av 2011 har vi förhoppningsvis med hjälp av vaccinationsprogram lyckats utrota den en gång för alla.

Fram tills dess har vi emellertid funnit ett sätt som tillåter oss att fortsätta upprätthålla våra strängare krav under övergångsperioden innan vi, i linje med andra medlemsstater, anammar den nya ordningen.

Anna Rosbach, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Bairbre de Brún för det utmärkta arbete hon har gjort med att uppdatera de tekniska reglerna för resor med sällskapsdjur inom EU. För många vanliga familjer är det en utmaning att komplettera alla vaccinationer och allt pappersarbete som krävs för alla familjemedlemmar för att kunna åka på semester tillsammans. Det är emellertid nödvändigt eftersom vissa länder för en hård, långdragen kamp mot okontrollerbara djursjukdomar. Olika åtgärder har vidtagits, karantän av varierande längd och dyr obligatorisk vaccination av vilda djur på nationell nivå, för att nämna några. Därför kan jag mycket väl förstå att vissa medlemsstater fruktar en lättnad av sina stränga nationella regler och jag anser att det är nödvändigt att vi respekterar deras höga säkerhetskrav och skulle vilja att fler tar efter dem.

Jag vill följaktligen fråga kommissionen om det ändå inte vore en bra idé att införa veterinära gränskontroller där ägaren till ett sällskapsdjur måste visa att djuret som reser med honom eller henne inte bär på några farliga sjukdomar, att djuret är vaccinerat och att alla dokument för destinationslandet är i ordning. Det skulle också ge möjlighet att kontrollera gristransporter och andra djurtransporter som inte uppfyller EU-krav, och smuggling av allt för unga valpar och kattungar skulle också kunna upptäckas genom gränskontroller.

Horst Schnellhardt (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Välkomna till Europaparlamentet. Mina damer och herrar, även jag vill gratulera föredraganden som har gjort ett skickligt arbete. Frågan täcker många områden. På senare år har vi sett en ökning av sällskapsdjur och givetvis även önskan om att kunna ta med dessa på resa. Det är riktigt och så ska det vara eftersom möjligheten att ta med sitt sällskapsdjur ger en ökad känsla av välbefinnande. Av den anledningen måste vi emellertid ha regler i EU för att förhindra spridningen av djurepidemier. Vi har dem. Vi har mycket bra bestämmelser i direktiv 998/2003 och från 2011 kommer vi att ha ett vaccinationskort för EU i vilket det noggrant kommer att dokumenteras vilka vaccinationer ett djur har fått. Från 2011 kommer dessutom elektronisk märkning att förebygga förvirring och besvikelse.

På senare år har vi gjort mycket för att tygla djurepidemier i Europa, särskilt rabies, även genom insatser från kommissionens som var först att driva igenom och finansiera vaccination av rävar. Det är en mycket viktig fråga som vi bör erkänna. Dessa särskilda regler som upprepade gånger godkänns för vissa länder är en börda för medborgarna. I det här fall står inte kostnaden i proportion till nyttan. Jag har fått brev från många medborgare som klagat över besvärande uppträdanden vid gränser. Låt mig citera ett exempel från Storbritannien. Att införa en sex månader lång vistelse anlända två dagar för tidigt innebär ett vite på 3 000 euro och att djuret sätts i karantän under sex veckor. Vi bör överväga om den här typen av beteende är rättfärdigat. Ett år till, men sedan måste detta få ett slut. Vi har EU-regler som gäller alla. I fall situationen för djurepidemier förblir densamma, vilket vi måste anta, så finns inte längre risken för sjukdomsspridning kvar när det gäller sällskapsdjur och tamdjur.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Välkomna till parlamentet. Jag skulle vilja instämma med min kollega Horst Schnellhardt genom att säga att er huvuduppgift på det här området är att skapa genuint lika förutsättningar i de 27 medlemsstaterna under 2010, så att ägare till sällskapsdjur obehindrat kan transportera och ta med sina sällskapsdjur från ett land till ett annat.

Fri rörlighet för hundar och katter var faktiskt målet för förordningen från 2003. Nu gör vi ett undantag för tredje gången. Vissa saker tar väldigt lång tid i EU, tio år för att harmonisera den här typen av bestämmelser. Inget EU-land vill föra in sjukdomar och jag undrar varför 22 länder tillåter hundar och katter att resa med sina ägare och fem länder inte gör det.

Ni bör undersöka om verkligheten och hindren fortfarande överensstämmer med dessa särskilda bestämmelser. Jag vet att det förekommer twistiga debatter på nationell nivå, men vi är ett rättsligt område och senast 2011 är det dags att införa fri rörlighet för sällskapsdjur på den inre marknaden. Djurexperten Horst Schnellhardt har redan nämnt förutsättningarna, nämligen införandet av ett vaccinationskort och användningen av verktyg som elektronisk märkning, vilket kommer att ge er tillträde till dessa fem länder när ni är på semester eller reser i arbetet och önskar ta med er sällskapsdjur.

Denna förordning om sällskapsdjur kommer att gå till historien. Det är faktiskt den första rättsakten sedan Lissabonfördraget och vi ville skapa lika villkor för ministerrådet när det gäller kommissionens medbestämmande i delegerade akter. Det var en kamp i motvind men det var den värd. Mina lyckönskningar till Bairbre de Brún för detta betänkande, och givetvis detta förfarande som är början på en ny era. Vi har kanske runt hundra rättsakter per år och 6000 delegerade akter, därför är det mycket viktigt att få det nya förfarandet på rätt spår redan från början.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara i korthet lovorda den lagstiftning som vi har. Jag förstår att den har sin grund i Storbritanniens reseordning för sällskapsdjur som infördes för ett decennium sedan. Den hjälpte oss att minska antalet karantänsregler i vårt land, vilka orsakade stor vanda för både sällskapsdjur och deras ägare. Jag har förstått att det första djuret som utnyttjade reseförordningen var en hund som hette Frodo Baggins och därefter har många hundratusentals djur kunnat resa friare.

För fem år sedan antog EU den här lagstiftningen som följer likartade principer och har visat sig mycket framgångsrik. Nu reser hundratusentals djur med sina ägare i EU varje år. Jag har hört att 60 procent av dessa är brittiska djur och kanske säger det något om den brittiska personligheten, men det är en fråga för ett annat forum. Vi har även lyckats hålla en god balans. Tanken var att möjliggöra rörlighet utan att sprida sjukdomar och sanningen är att rabies har hållits under mycket noggrann kontroll, antalet rabiesfall har minskat från 2 700 fall för 20 år sedan till 300 fall förra året, och inte ett enda av dem var kopplat till rörlighet av sällskapsdjur under detta system.

Jag är något besviken över att rörligheten inte har utnyttjats för fler illrar än vad jag hade förväntat mig. När den här lagstiftningen först diskuterades vände sig många illerägare i Storbritannien till mig och frågade varför denna lagstiftning inte kunde inbegripa även deras djur. De ville ta med dem till illerutställningar i Europa. Kommissionsledamoten ser förvånad ut men det fanns en debatt. Uppenbarligen går det att vaccinera en iller mot rabies men vaccinationen syns inte så detta var problematiskt. Eftersom förekomsten av rabies i sällskapsillrar var så liten beslutade vi till sist att inbegripa dem, men tydligen har relativt lite rörelse av illrar noterats. För att besvara Jo Leinen, en av orsakerna är kanske att illrar i vissa länder, t.ex. Portugal, fortfarande klassas som skadedjur och att husdjursägare inte gärna tar med sina djur till dessa länder. Det kunde vara värre antar jag, det kunde vara Kina.

Herr kommissionsledamot! Bara för att avrunda, det positiva i min mening är att jag nu kan bemöta mina väljare när de frågar mig vad EU har gjort för dem. Då kan jag säga, vi har gjort det möjligt för dig att ta med ditt sällskapsdjur på semester, din katt, din hund eller din iller.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Herr talman! Jag förstår att ursprungsidén med att skapa ett pass för sällskapsdjur kom från *Official Monster Raving Loony Party* i Storbritannien, vilket antagligen bäst sammanfattar detta farliga system.

Mitt land har en obligatorisk karantänperiod på sex månader för sällskapsdjur. I EU-systemet med pass för husdjur togs detta viktiga skydd mot sjukdomsspridning bort utan vidare. Den icke folkvalda kommissionen lyckades gå emot den demokratiskt valda brittiska regeringen och införa ett system utan karantänperiod, som bygger på vaccinationer och noggrant pappersarbete.

Som jordbrukare vet jag ett och annat om vaccinering. Det är inte alls en garanti för att djur inte för med sig sjukdomar över gränser. Vaccinationens effektivitet kan äventyras på många sätt, t.ex. om ett djur inokuleras mot en sjukdom som det redan har. Vaccinerade djur kan även vara sjukdomsbärare utan att uppvisa symptom. Till verkligheten hör även partier med vaccin av varierande kvalitet och förfalskade dokument.

Jag förstår att det inte finns någon standardisering för införandet av systemet. Vissa länder kräver det formella passet medan andra kommer att godta vilken form av dokumentation som helst. Ytterligare andra kommer inte att godta passet som bevis på vaccination. Många flygbolag kan inte tillhandahålla information kring de formella rutinerna och personalen är dåligt tränad.

Det är med andra ord en olycka som väntar på att hända. Det finns ett ordspråk i mitt hemland som säger, varför laga något som inte är trasigt? Ett sådant råd är bortkastat på kommissionen.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara fråga John Stuart Agnew om han inte tror att hans utfall mot EU hade varit starkare i fall den brittiska regeringen inte hade infört liknande lagstiftning innan EU gjorde det?

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Herr talman! Jag anser att EU har blivit alldeles för stort, har alldeles för många kulturer och jag litar helt enkelt inte alls på det här systemet och det kommer att bli värre.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar kommissionsledamoten och tackar föredraganden för hennes arbete. För att fortsätta med John Stuart Agnews poäng om att inte laga något som inte är trasigt, så tror jag att det är just det vi gör här. Vi förlänger inskränkningar när medlemsstater ber om det, men vi tillåter transport av sällskapsdjur. Jag är säker på att de som sitter på åhörarläktaren trodde att det var en enkel sak att flytta husdjur mellan medlemsstater, men eftersom vi har att göra med frågor kring djurhälsa, och faktiskt människors hälsa, är det inte riktigt så enkelt. Vi behöver stränga regler och kontroller för detta samtidigt som vi måste kännas vid att många brittiska medborgare, men även människor från andra medlemsstater, vill ta med sig sina sällskapsdjur.

Min oro inför det här betänkandet var att det skulle fastna i de teknikaliteter som Lissabonfördraget har medfört. Något som de flesta utanför kammaren ärligt talat inte behöver oroa sig över eller ens känna till, men som har varit mycket viktigt för oss i parlamentet. Jag anser att föredraganden har lyckats mycket bra med det här betänkandet och hon har mottagit gratulationer för detta. I fall det hade sluppit genom nätet, hade risken varit att vi inte haft beredskap för att bemöta oron från Sverige, Irland, Storbritannien m.fl. Men nu är vi på rätt spår.

Jag anser att framtiden är mycket viktigare. Herr kommissionsledamot! Ni nämnde att ni planerar att beakta ny lagstiftning i det avseendet. Det är det vi borde tala om på det här stadiet. Vi vill alla här i kammaren ha en hög hälsostandard för djur och människor och det borde den nya lagstiftning som ni lovar kunna garantera.

Alltså, bra gjort av föredraganden och alla involverade som har gjort betänkandet till vad det är i dag. Det har stillat all oro, kanske inte på min borte vänstra sida här, men för de flesta av oss. Jag hoppas att ni kommer att samråda klokt och brett med hänsyn till vad vi behöver när det gäller lagstiftning om transport av sällskapsdjur. En sådan finns redan för livsmedelsproducerande djur, nu behöver vi förenklade men effektiva regler för sällskapsdjur.

Marita Ulvskog (S&D). - Herr talman! Kommissionen har lagt fram ett bra förslag till ändring av förordningen om djurhälsovillkor vid transport av sällskapsdjur. Jag är särskilt glad att vi genom detta kommer att få förlänga den tid under vilken ett antal länder, däribland Sverige, får behålla sina strängare regler när det gäller rabies och bandmask.

Jordbruksverket, som är den ansvariga myndigheten i Sverige, har konstaterat att utan den möjligheten till särskild kontroll så skulle t.ex. bandmasken sannolikt få fäste även i Sverige, och det skulle i sin tur negativt kunna påverka det rörliga friluftslivet i skog och mark, som är en betydande del av människors vardag och verklighet i ett land som Sverige.

Tack alltså för att denna till att börja med tillfälliga lösning har blivit möjlig genom lyhörda insatser från kommissionen, föredraganden och skuggföredragandena.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Nessa Childers (S&D). – (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka min kollega Bairbre de Brún för hennes hårda arbete med det här betänkandet.

Fallet med en 38-årig kvinna som avled på Royal Victoria sjukhuset i Belfast förra året var en liten påminnelse om det löpande hotet om rabies i Irland. Man tror att kvinnan fick sjukdomen när hon under feriearbete i Sydafrika försökte stoppa ett slagsmål mellan två hundar.

Nyligen var fyra personer tvungna att få förebyggande injektioner i Dublin efter att en olagligt importerad kattunge börjat bete sig konstigt och bitit dem.

Rabies är en av de äldsta zoonotiska sjukdomar som påverkar människor, och är alltid livshotande när de första symptomen har påträffats. Globala resmönster innebär att sjukdomen aldrig är långt i från vår dörr.

Av den anledningen tillämpar Irland strikt karantän för importerade djur och det är endast tack vare dessa stränga åtgärder som vi kan fortsätta att vara ett rabiesfritt land. För att kunna fortsätta vara det är det nödvändigt att övergångsavtalet, som detta förslag skulle förlänga till slutet av nästa år, inte tillåts att löpa ut i juli 2010.

Även de ytterligare skyddsåtgärder som har föreslagits är nödvändiga både för människors och djurs hälsa eftersom de skulle hjälpa till att bekämpa inte bara rabies, utan även vissa fästingar och bandmaskar som för närvarande inte finns i Irland.

Genom att anta det här förslaget skulle kammaren underlätta kampen mot rabies och tillhandahålla en grund för att utrota sjukdomen i Europa. Av dessa skäl får inte den här frågan gå obemärkt förbi.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Jag samtycker till ändringsförslaget om reglerna om djurhälsovillkor som ska tillämpas vid transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte, vilket de facto underlättar gränstransporter inom EU.

Även jag skulle vilja tacka för det arbete som föredraganden har gjort med att framställa ett betänkande av högsta kvalitet, inbegripet åtgärder som kan leda till vaccinationer mot rabies och andra sjukdomar samt ytterligare förebyggande åtgärder. Jag är övertygad om att vi tack vare ett sådant steg kommer att harmonisera EU:s inre marknad helt och närma oss den hittills mest omfattande utrotningen av hotet från dessa överförbara sjukdomar.

Jag är emellertid medveten om de löpande riskerna och farorna vid djurtransporter och därför stöder jag en rimlig förlängning av övergångsperioderna för medlemsstater som Malta, Irland och Sverige, som har strängare nationell standard. Detta är en klok hållning som betonar förebyggande och tar hänsyn till respektive lands specifika särdrag.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Till att börja med vill jag gratulera föredraganden till allt hennes hårda arbete och även alla de som har gjort den här kompromissen möjlig. Jag är nöjd med att betänkandet tillåter medlemsstaterna att fortsätta att genomföra sina skyddsåtgärder mot spridningen av rabies, och över att det kommer att resultera i fri och säker transport av sällskapsdjur inom EU efter 2011.

Jag anser att det är en bra kompromiss som förser oss med effektiva insatser då medlemsstater uttrycker rättfärdigad oro över spridningen av vissa sjukdomar. Samtidigt garanterar den, i de fall där delegerad befogenhet används, att kommissionen kommer att rådfråga ett antal experter, från kommissionen, medlemsstaterna, icke-statliga organisationer eller från nationella parlament.

I ett större sammanhang har vi fått skriftliga garantier för att betänkandet inte kommer att bli prejudicerande för delegerad befogenhet i framtiden. Till följd av detta kommer hänsyn att tas till parlamentets oro över att skapa ett prejudikat för Lissabonfördragets nya kommittéförfarande.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! EU:s arbete med att hejda eller helt utrota djurepidemier och sjukdomar som rabies är givetvis ytterst lovvärda och det är mycket positivt att sådana åtgärder vidtas för att underlätta gränsturism med sällskapsdjur.

Det europeiska vaccinationskortet, vaccinationsprogram eller till och med elektronisk märkning av sällskapsdjur är förvisso praktiska åtgärder som kan förenkla detta. Det finns emellertid företeelser som hotar dessa, och det vet jag från vår erfarenhet i Österrike. Till exempel leder olaglig smuggling av hundvalpar från billiga länder i Östeuropa till Centraleuropa eller EU till att sjukdomar införs gång på gång.

Masstransporter av djur inom EU, inbegripet Österrike, kan också medföra farliga sjukdomar. Dessutom struntar vilda djur i gränskontroller och kan givetvis också upprepade gånger orsaka spridning av djurepidemier som rabies. Det kommer att vara nödvändigt att vidta åtgärder på detta område.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tycker att vi alla kan vara stolta över de snabba framstegen när det gäller det här ärendet, vilka har gjorts under extrem tidspress och i ett svårt rättsligt sammanhang.

Den 18 månader långa förlängningen av övergångssystemet som reglerar transport av sällskapsdjur i fem medlemsstater kommer att ge dem tid att anpassa sig till det system som gäller i resten av EU. Jag har även bekräftat att kommissionen inte avser att föreslå någon ytterligare förlängning av den här övergångsperioden.

Samtidigt kommer det att tillåta kommissionen att förbereda ett omfattande förslag som syftar till att omarbeta förordningen i sin helhet och särskilt att få bestämmelserna från det gamla kommittéförfarandet att överensstämma med Lissabonfördraget.

Jag måste säga att detta är ett viktigt dokument för Europas medborgare och jag är glad över att vi har nått ett framgångsrikt avslut.

Bairbre de Brún, föredragande. – (GA) Herr talman! Jag vill välkomna kommissionsledamot John Dalli till Europaparlamentet, och även möjligheten att arbeta tillsammans med honom. Jag välkomnar hans uttalande i parlamentet i kväll. Som han sade, innehållet i mitt betänkande överensstämmer med hållningen i kommissionens förslag.

Jag vill även tacka alla som har talat under kvällens debatt, de flesta stöder det föreslagna systemet och några få är emot det.

Kommissionens förslag och mitt betänkande bygger på ett vetenskapligt grundat tillvägagångssätt. Mot bakgrund av medlemsstaternas olika situationer gällande rabies valde kommissionen det säkra, försiktiga tillvägagångssättet. Det är lämpligt att den föreslagna förlängningen löper ut samtidigt som kommissionen förväntas upphöra med EU-finansieringen av ett vaccinationsprogram för att utrota rabies i vilda djur i vissa medlemsstater.

Som kommissionsledamot John Dalli och Adina-Ioana Vălean sade angående det föreslagna datumet, så kan den nuvarande strukturen ändras och personal som redan är på plats kan omskolas. Övergångssystemet kommer att förlängas till slutet av 2011 i fem medlemsstater och tills dess kommer bestämmelserna angående transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte att vara desamma över hela EU. Under tiden kommer människor att kunna korsa EU:s gränser med sina sällskapsdjur, men övergångssystemet kommer att tillåta vissa medlemsstater att tillämpa strängare kontroller under den perioden.

Jag vill än en gång tacka alla som har hjälpt till i det här arbetet. Det var komplicerat emellanåt, men trots att det var svårt så var det värt det i slutändan. Tack alla.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (regel 149)

Pavel Poc (S&D), skriftligt. – (CS) Målet med förordning (EG) nr 998/2003 om djurhälsokrav som gäller transporter av sällskapsdjur utan kommersiella skäl som trädde i kraft den 3 juli 2003 var att göra det enklare för ägare till sällskapsdjur att resa med sina djur. Det skulle åstadkommas genom att införa ett pass som visar att djuret har vaccinerats mot rabies samt genom föreskrivelser om skyldighet att märka djur för tydlig identifiering. Förutom att förtydliga den ursprungliga förordningen i tekniska termer, förlänger den föreslagna ändringen åter igen perioden med striktare krav för resor med hundar och katter i Finland, Irland, Malta, Sverige och Storbritannien. Olikheterna när det gäller säkerhetsåtgärder i de tidigare nämnda medlemsstaterna, särskilt de olika tidsgränserna för inokulering och serologiska undersökningar och de varierande tidsfristerna för parasitkontroller, komplicerar och ökar kostnaderna för resor med sällskapsdjur inom EU onödigt mycket. I praktiken innebär det att ett betydande antal EU-medborgare kommer att diskrimineras i onödan under ytterligare ett och ett halvt år när de utnyttjar sin rätt till fri rörlighet mellan EU-länder. De upprepade förlängningarna av tidsperioden kan vara en indikation på att kommissionen gjorde en felaktig tidsbedömning i originaldirektivet, utan hänsyn till faktiska förhållanden, eller att vissa medlemsstater var oförmögna eller ovilliga att genomföra förordning 998/2003 i tid. I vilket fall som helst visar sådana undantag på en orättvis hållning från kommissionens sida när det gäller genomförande av gemensamma regler i medlemsstaterna.

16. Omarbetning av direktivet om paketresor (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om omarbetning av direktivet om paketresor.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är tacksam för den här möjligheten att informera er om kommissionens arbete med att omarbeta direktivet om paketresor. När direktivet godkändes 1990 utgjorde paketresor den vanligaste typen av semester. Sedan dess har marknaden förändrats avsevärt, utvecklingen av Internet har gjort det möjligt för konsumenter att göra sina reservationer direkt från researrangörer, flygbolag och hotell. Dessutom har den snabba utvecklingen av lågprisflyg revolutionerat utbudet av lufttrafik och även förbättrat konkurrens och konsumenturval på resemaknaden.

Nuförtiden organiserar en majoritet av EU:s medborgare själva sin semester i stället för att köpa färdiga paket. Dessa förändringar har haft till följd att färre konsumenter är skyddade när de reser på semester. Vi är även medvetna om att det nuvarande direktivet har lett till en ojämlik konkurrenssituation för semesterindustrin där vissa arrangörer omfattas av direktivet och andra inte, trots att de säljer liknande produkter.

Vidare så har minimiharmoniseringen i direktivet orsakat rättslig uppsplittring i medlemsstaterna. Det innebär att den nuvarande lagstiftningen kan vara inaktuell.

Av denna anledning inledde kommissionen förra året en konsekvensbedömning för att förbereda för en möjlig omarbetning av direktivet om paketresor. I november 2009, i anslutning till arbetet med konsekvensbedömningen offentliggjorde kommissionen en undersökning om konsumentförluster när det gäller de så kallade dynamiska paketen.

Samtidigt inledde kommissionen ett offentligt samråd om omarbetningen av direktivet. Detta samråd avslutades den 7 februari 2010 och kommissionen undersöker nu mer än 170 bidrag som kommer att matas in i konsekvensbedömningen. Omfattningen av den eventuella omarbetningen kommer sedan att bero på resultatet av konsekvensbedömningen.

Låt mig emellertid i korthet förklara de vägledande principerna för detta arbete. För det första är det mycket viktigt med en hög skyddsnivå i fall vi vill vara säkra på att våra konsumenter har förtroende för sina semesterköp. För det andra måste vi förbättra den interna resemarknadens funktion eftersom det på detta område är så vanligt med gränsöverskridande köp. Det finns därför ett starkt argument för mer harmonisering av relevant lagstiftning i medlemsstaterna. Slutligen anser jag att det är nödvändigt att skapa lika förutsättningar för företag som säljer paketresor.

Kommissionen planerar att presentera sitt förslag i början av 2011. De viktigaste utmaningarna med omarbetningen kommer att vara att fastställa direktivets omfattning. Kommissionen kommer att se över möjligheterna att direktivet omfattar ett bredare utbud av researrangemang inklusive de dynamiska paketen. Detta kan hjälpa till att vända trenden med allt färre konsumenter som har skydd när de reser på semester.

Vi kommer att behöva uppdatera informationskrav och förtydliga de professionella parternas plikter och skyldigheter i avtalet. Till sist för att öka konsumenternas medvetenhet kommer kommissionen att undersöka kostnaden och nyttan av att införa en standardiserad märkning för paketresor som måste vara synlig vid försäljning av semesterpaket.

Parallellt med detta arbete undersöker kommissionen möjligheterna att förbättra konkursskyddet för passagerare som köper fristående flygbiljetter, så som Europaparlamentet nyligen efterfrågade.

I början av 2009 offentliggjorde kommissionen en oberoende rapport i vilken flera olika sätt att hantera konsekvenserna av konkurser undersöktes. Den 15 december 2009 inleddes ett offentligt samråd om framtiden för flygpassagerares rättigheter. Dessa komponenter kommer att utgöra en grund för konsekvensbedömningen. Vi strävar efter att presentera de lämpligaste åtgärderna för konkursskydd innan slutet av 2010.

Andreas Schwab, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! För min grups räkning vill jag för det första tacka kommissionsledamot John Dalli för hans löften och förklaringar om att han under 2011 planerar att företa en omarbetning av direktivet om paketresor från 1990. Tidpunkten är väl vald, något som vi bör utnyttja när det gäller paketresor eftersom det finns en hel rad frågor där konsumenter inte är tillräckligt informerade om sina rättigheter. På många webbplatser t.ex. lockas de genom länkar att boka andra erbjudanden trots att dessa inte har samma skyddsmekanismer som de ursprungliga erbjudandena. I det här fallet handlar det främst om erbjudanden från lågprisflygbolag.

För det andra i de flesta av EU:s medlemsstater omöjliggör gör dessa lågprisflygbolag delgivning av handlingar och hämmar konsumentskyddet kraftigt just i de fall där konsumenterna faktiskt vill försvara sig själva juridiskt. Vi måste absolut ändra på detta genom ett nytt förslag till direktiv.

För det tredje måste vi även fråga oss själva om flygpassagerares rättigheter och rättigheterna i enlighet med det nuvarande direktivet om paketresor på längre sikt ska sammanföras i ett dokument, för att eliminera motstridigheter i de båda lagstiftningarna.

För det fjärde anser jag att den bedömning som görs av resebyråers arbete och som varierar från land till land också försvårar resebyråernas tillhandahållande av gränsöverskridande handel med varor och tjänster. I vissa länder är resebyråer ansvariga på samma sätt som de arrangörer som säljer paketresor. I andra länder, mitt eget till exempel, är resebyråerna bara mellanhänder. Det vore bra om vi gemensamt kunde komma överens om åtminstone grundprinciperna i den här frågan, för att underlätta resebyråernas gränsöverskridande arbete.

På grund av konsumenters ökade användning av Internet bör paketresor på Internet också märkas som sådana i framtiden för att förhindra oegentligheter.

Alan Kelly, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Denna debatt kommer mycket lägligt för turism, flygindustri och konsumentskydd.

Förra sommaren verkade det som att halva Europas befolkning var strandsatt på semester, med flygbolag och resebyråer som gick i konkurs till höger och vänster, och konsumenter som var strandsatta långt ifrån sina nära och kära i länder som inte var deras egna. Det stod klart att våra lagar inte lyckades skydda våra konsumenter ordentligt. Vi fick flera rapporter från passagerare som inte fick information om när de kunde åka hem, det stod inte klart vem som var tekniskt ansvarig för deras situation, det fanns inga telefonnummer att ringa för att få information, och efter resan fanns det ingen information om hur de kunde söka upprättelse.

Därför välkomnar jag denna mycket lägliga debatt och kommissionens ansträngningar att ta itu med denna fråga eftersom vi har försummat det här området alldeles för länge. Många av problemen med direktivet om paketresor identifierades för nästan 10 år sedan i ett betänkande, men mycket lite har hänt sedan dess. Jag vet att det föreslagna direktivet om konsumentskydd kommer att behandla några frågor, men för att skydda konsumenterna behövs det mer EU-lagstiftning kring gränsöverskridande flygresor.

Bara det faktum att lagen fortfarande heter direktivet för paketresor visar hur inaktuell den är. De flesta konsumenter köper inte längre paketresor eftersom de har hittat billigare sätt att åka på semester och se världen. Fyrtio procent av turisterna i mitt eget land, Irland, använder inte paketresor och jag vet att det är likadant i många andra medlemsstater. Många människor fungerar som sina egna resebyråer och gör internetbokningar på webbplatser som Tripadvisor, där de faktiskt blir sina egna resebyråer. Vår lagstiftning måste nu återspegla den här förändringen i konsumentbeteende.

En av de viktigaste frågorna i en omarbetning av direktivet är att tydligt visa konsumenten vem som är ansvarig för förseningar och annulleringar. Reseföretag måste ha mandat för att tillhandahålla mycket tydlig information. Konsumenter måste få reda på var de kan få den här informationen och informeras om sina rättigheter under sådana omständigheter.

(Talmannen bad talaren att tala långsammare med hänsyn till tolkarna)

I den nuvarande lagstiftningen är det inte tydligt vem som är ansvarig. Är flygbolaget ansvarigt i fall ett missöde inträffar? Är det resebyrån? Är det flygplatsen eller tågstationen? Vem ska en konsument fråga om information? I sådana situationer hittar man fragment av information på olika ställen och folk vet varken ut eller in.

I fall vi försöker bygga en europeisk ekonomi grundad på gränsöverskridande handel så måste konsumenterna vara medvetna om sina rättigheter och skyldigheter och hur dessa verkställs och kommuniceras. Jag vet t.ex. att det är mycket svårt att hitta klagomålsavdelningen hos ett flygbolag. Hur ska du kunna få upprättelse om du inte vet var du ska vända dig?

Det jag kommer att kräva, och jag är hoppfull om att kommissionen ska godkänna detta, är att grundprinciperna för kundservice ska ingå i en tydligt formulerad lagstiftning som är entydig och lättförståelig. En omarbetning av den här lagen är inte tillräcklig. Medlemsstaterna ska vara skyldiga att informera sina medborgare om den nya lagstiftningen när ett beslut har fattats.

Slutligen, en annan fråga som kommissionen kan fundera över: hur mycket kostar en flygresor? Vi är alla medvetna om att priset i annonserna inte inkluderar skatt och avgifter. Det finns avgifter för att checka in, avgifter för extra bagage, avgifter för praktiskt taget allting. Omarbetningen av det här direktivet ger oss ett lämpligt tillfälle att tvinga resebolag och flygbolag att sörja för bättre insyn, och vi måste utnyttja möjligheten att göra det.

Gesine Meissner, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! På ALDE-gruppens vägnar vill jag först och främst hälsa er hjärtligt välkommen. Ni har redan berättat att ni avser att omarbete det direktiv som debatten handlar om.

Vi kan verkligen vara glada att vi lever i Europa – "Europa" som i "Europaparlamentet" – där vi till och med kan diskutera hur vi ska göra när vi reser bort med våra illrar och övriga sällskapsdjur. Det var vad föregående debatt handlade om, och jag kände mig lycklig och stolt över att vara europé när vi till och med kan lagstifta om en sådan sak, och på så vis skydda såväl konsumenter som djur.

Den här gången handlar det emellertid om människors resande. Detta är en viktig rättighet i Europa. Vi eftersträvar rörlighet, så att människor kan resa vart de vill, och har tänkt igenom hur vi ska åstadkomma detta. För 20 år sedan kom direktivet om paketresor, som gjorde att man kunde säga till sig själv: "Jag kan åka iväg och utforska andra länder, beundra skönheten i andra europeiska länder, och vara förvissad om att jag har rättigheter som skyddar mig." Jag får på förhand veta vad jag kan förvänta mig, jag kommer inte att bli vilseledd, upplysningarna ska vara riktiga, och om något fallerar så får jag ersättning. Det var för 20 år sedan.

Precis som ni sa, herr kommissionsledamot, så har åtskilligt förändrats sedan dess. I dag bokar människor ofta själva på Internet. Det gör att det uppstår kryphål i systemet. För sex månader sedan ställde vi i utskottet för transport och turism en fråga till kommissionsledamoten med ansvar för transportfrågor, med anledning av att slovakiska SkyEuropes lågprisresenärer hade strandsatts och inte transporterades vidare. Här handlade det faktiskt om ett litet kryphål, som enbart berörde dem som gjort internetbokningar utan att betala med kreditkort. Men vi vill ju att människor ska kunna röra sig fritt i Europa, så att de är skyddade samtidigt som de njuter av sin semester i praktiken.

Om det finns kryphål i systemet när det gäller konsumentskyddet, och om vi vill att européerna ska åtnjuta ett starkt konsumentskydd, behöver vi således omarbete direktivet om paketresor. Vi behöver i så fall också överväga om det inte är nödvändigt att införa en särskild lagstiftning för flygresenärer, som min ledamotskollega redan har påpekat. Detta återstår fortfarande att överlägga om, vilket jag redan ser fram emot med stor förväntan – vi vill ju kunna göra lyckade och trygga resor, och det givetvis inte endast tillsammans med våra djur utan också med våra familjer.

Frieda Brepoels, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som vår nytillträdde kommissionsledamot redan konstaterat är lagstiftningen inte längre anpassad till dagens situation där resemarknaden har förändrats enormt. Det har orsakat en lång rad problem och åtskillig frustration, inte bara bland konsumenter, utan också bland resebyråer och researrangörer. Helt klart är att antalet människor som fortfarande åtnjuter ett fullgott skydd genom det befintliga direktivet har minskat enormt, trots att resenärerna har blivit fler.

Faktum är att Europaparlamentet i åratal har efterlyst en omarbetning av direktivet. Som ni sade är såväl problemen som de tänkbara lösningarna på dem välkända. Ännu ett samråd har precis avslutats. Jag tycker att det verkligen börjar bli hög tid att göra slag i saken. Kommissionens uttalande är välkommet, men jag vill ändå redogöra för några specifika punkter som vi tycker är särskilt angelägna.

För det första behöver direktivets tillämpningsområde definitivt förtydligas och till och med utökas. Som vi redan har fått höra, sätter allt fler resenärer ihop egna, dynamiska paketresor, eller bokar varje resetjänst för sig. När Eurostar helt nyligen kom i svårigheter kunde vi se hur detta ställde till besvär för tusentals turister som inte fick ersättning för hotellrum och teaterbiljetter som de bokat. Sådant kan vi inte finna oss i.

Jag anser att resenärernas rättigheter också ska ha en framträdande plats i direktivet. Vi behöver förvisso beakta att konsumenterna i de olika medlemsstaterna har vitt skilda resemarknader och semestervanor, och rättspraxis i länderna varierar naturligtvis också. Men det krävs en ömsesidig anpassning, eftersom vissa begrepp definieras mycket olika – bland annat researrangör, resebyrå och force majeure. I det samråd som kommissionen genomförde 2007 läste jag att branschen och intressenterna faktiskt inkom med mycket utförliga synpunkter, vilket får mig att undra var problemet sitter. Varför fattar vi inte beslut nu? Det har också höjts röster för att införa ett slags "reseskyddsmärkning", och jag vill gärna höra hur kommissionen ser på detta.

För det andra vill jag ta upp resebyråernas roll och ansvar. Här erfordras mycket tydligare definitioner, eftersom konsumenterna drunknar i information från Internet som är allt annat än tillförlitlig, och därför kan få ytterst skadliga följder. I värsta fall händer det att människor betalar för semesterlägenheter som inte ens existerar. Därför bör det finnas en mycket tydligare lagstiftning beträffande resebyråernas roll.

Vi har redan diskuterat frågan om konkurser. Parlamentet har i en resolution uttryckt en mycket bestämd önskan om ett bättre skydd för drabbade passagerare. Som invånare i gränsområdet mellan Flandern och Nederländerna vill jag också att försäljningen över gränserna ägnas särskild uppmärksamhet, eftersom det skydd som finns ofta bara omfattar reseavtal som ingås i en enskild medlemsstat.

Slutligen vill jag ta upp prisuppgifterna till konsumenterna. I de flesta andra branscher ska priserna på saluförda tjänster vara fasta och anges inklusive alla tillägg, och detta borde även gälla resetjänster. Håller ni med om det? Jag vill gärna höra er syn på saken. Konsumenternas rättigheter behöver förtydligas, och

skyldigheten att lämna information skärpas, konkretiseras och även gälla i händelse av force majeure och vid förändringar av de resetjänster som erbjudits. Vi kanske också ska överväga att införa straffåtgärder i det nya direktivet. Jag hoppas att kommissionen tar itu med detta snarast och lägger fram ett nytt förslag som vi kan överlägga om här i parlamentet.

Adam Bielan, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Dagens debatt handlar om EU:s direktiv om paketresor, som infördes 1990, för 20 år sedan. Det härstammar från en tid när det populäraste sättet att semestra var att göra en två veckors paketresa, som i regel valdes ut bland rese katalogens återstående erbjudanden och sedan bokades på en resebyrå.

Direktivet ger ett grundläggande konsumentskydd i samband med sådana paket. Det omfattar främst tydlig informationsgivning om de paket som erbjuds, avbokningsrätt, ersättning om tjänsterna håller en lägre standard än utlovat samt bestämmelser i händelse av att resebyråer går i konkurs. Problemet är att vi har fått en helt ny situation under de senaste 20 åren, både när det gäller affärsmodellen och konsumenternas beteendemönster. Precis som väldigt många andra polacker bokar jag de flesta av mina semesterresor på Internet. Andelen unionsmedborgare som bokar sina semesterresor på det sättet är nu uppe i 23 procent. I Irland, Sverige och en del andra länder är andelen hela 40 procent. Närmare två tredjedelar av alla som köper sina semesterresor på det sättet inser dock inte att de åtnjuter ett betydligt sämre skydd än personer som bokar sina semesterresor på traditionellt sätt. Detta behöver vi göra något åt. Det glädjer mig att Europeiska kommissionen långt om länge har valt att ge sig i kast med detta. 20 år är i mitt tycke alldeles för lång tid.

Jag hoppas att kommissionsledamoten i dag kan ge oss konkreta upplysningar om när direktivet ska omarbetas och vad omarbetningen inriktas på. Det får ju inte vara så att vi står här i Europaparlamentet, eller i andra EU-institutioner, och uppmuntrar unionsmedborgarna att använda sig av elektronisk handel och köpa tjänster från andra länder, samtidigt som vi inte erbjuder dem som gör detta ett lika bra skydd.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Det är ju inte bara avvikelser i konsumentskyddet som hittills har gjort det svårt att köpa paketresor till andra medlemsstater, utan också språkbarriären. Det har redan gått 15 år sedan EU införde ett grundläggande basskydd och gemensamma förfaranden. Jag anser att vi inte får gå till överdrift vid omarbetningen av dessa förfaranden, och införa krav på total standardisering för att värna friheten att tillhandahålla tjänster. Behoven skiftar vid resor i olika länder. Jag brukar i regel tycka att det är farligt att mäta med samma mått överallt och att ta strid för att tvinga fram identiska förhållanden överallt.

Om vi vill att resebyråer ska åta sig ett större ansvar som reseförmedlare, så måste vi inse att detta kan få allvarliga ekonomiska följder. Om vi vill undvika att mindre, lokala resebyråer tvingas lägga ned därför att de samtidigt pressas av den explosiva tillväxten för resebokningar via Internet, så bör ansvaret främst ligga hos researrangören.

Paketresor omfattas av ett jämförelsevis bra skydd, som förhoppningsvis kan lugna semesterresenärer som oroligt sneglar på de aktuella svarta rubrikerna om Grekland. Om det flaggas för ytterligare strejker och protestaktioner finns en risk för att man även undviker andra Medelhavsländer ännu mer, och för ett fortsatt prisras för Greklands del. Vi kan räkna med att den statliga skuldkrisen gör detta till ett kritiskt år för turismväsendet i Grekland. Vi kan utgå ifrån att ytterligare strejker och protester genomförs, men förhoppningsvis slipper vi att behöva sätta oss in i hur reseknyddet fungerar vid en statsbankrutt.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Låt mig uppmärksamma mina ledamotskolleger på det utmärkta mål som nämndes vid utfrågningen av Siim Kallas, den nye kommissionsledamoten med ansvar för transportfrågor. För egen del tyckte jag att det jag hörde lät som en förträfflig princip, nämligen att människornas fria rörlighet är en av de viktigaste friheterna. Vi främjar den genom att integrera alla rättigheter som avser olika transportsätt och slå ihop dem till en enda integrerad stadga. Vi behöver system som är lättbegripliga. Låt mig tillägga att denna fråga hör till det spanska ordförandeskapets prioriteringar. Varför är detta så betydelsefullt? Jo, därför att det 20 år gamla direktivet helt misslyckas med att beakta funktionshindrade resenärers rättigheter, till och med vid gruppresor. Funktionshindrade personer ges inga som möjligheter alls. Jag återkommer därför till vad jag sade i början: En integrerad stadga för resenärers rättigheter skulle ge alla – även människor med funktionshinder – möjlighet att använda sig av både gruppresor och andra transporttjänster. När detta blir verklighet kan vi sannerligen med fog hävda att alla i EU kan resa vart de vill.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Direktivet om paketresor omfattar transport- och inkvarteringstjänster samt andra tjänster som ingår i semesterpaket. Det definierar också vilka rättigheter konsumenterna har, liksom det ansvar som distributörer och tjänsteleverantörer i turistsektorn ikläder sig.

1990 års direktiv är inte anpassat till nya trender som internetbaserad bokning och betalning av semesterpaket. Den ökande användningen av Internet, och lågprisoperatörernas frammarsch, har gjort att 23 procent av turisterna i Europa, och 20 procent av de europeiska hushållen, skräddarsyr sina egna semesterpaket som de köper via specialiserade webbplatser.

Direktivet behöver därför omarbetas så att det även omfattar leverantörer av så kallade dynamiska semesterpaket. Konsumenterna ska erhålla uttömmande upplysningar om sina rättigheter och om hur dessa rättigheter garanteras i samtliga tillgängliga erbjudanden, oavsett om det handlar om fullständiga semesterpaket eller enskilda komponenter.

Jag tycker också att det är viktigt med ackreditering av webbplatser som erbjuder resetjänster. Det bidrar till att garantera att turisttjänstleverantören går att identifiera. I förlängningen medför detta ett tydligt ansvarstagande för de upplysningar och tjänster som tillhandahålls.

I januari 2009 inledde kommissionen arbetet med en undersökning om semesterpaket som arrangeras enligt kundens önskemål, så kallade dynamiska paketresor. Undersökningen visar att andelen semesterpaket som köps på Internet ökade med 12 procent under 2009, låt vara att dessa bara svarar för 25 procent av det sammanlagda värdet av alla sålda turisttjänster. 66 procent av transaktionerna på Internet avser direktköp via flygbolags eller resebyråers webbplatser, eller via webbplatser som specialiserat sig på försäljning av sista minuten-resor.

Turister föredrar dynamiska paket eftersom dessa är flexiblere och billigare än traditionella semesterpaket, och de tjänster som erbjuds håller en högre kvalitet – eller därför att de inte hittar de traditionella semesterpaket som de vill ha. Vid köp av dynamiska semesterpaket går det dessutom enbart att betala via Internet.

Turisttjänster står emellertid för runt 70 procent av alla klagomål som inkommer till nätverket av europeiska informationscentraler för konsumenter. Det handlar om felaktiga eller ofullständiga upplysningar inför och under resan, om att tjänster som levererats inte hållit utlovad kvalitet eller om att flygavgångar ställts in eller försenats. Det förekommer till och med att beställda tjänster inte levereras alls.

Jag anser därför att omarbetningen av direktivet är både viktig och nödvändig.

Tack.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Herr talman! För vår politiska grupps räkning, och som ordförande i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, vill jag varmt tacka kommissionsledamoten för att han så lägligt kom hit i kväll, och även för att han har reagerat så snabbt på mitt utskotts muntliga fråga av den 3 december. Frågan berörde en rad områden och han har besvarat den mycket utförligt.

Vi tycks nu ha ett andrum medan kommissionen jämkar ihop sina idéer. I mitt utskott vill vi passa på att gemensamt fundera igenom många av de frågor som ni har tagit upp, och hur vi ska gå vidare med detta. Det gäller säkert även utskottet för transport och turism, vars företrädare också har infunnit sig här.

Med tanke på rese- och semesterbranschens karaktär, den förändring som den genomgår och många av de frågor som mina kolleger har berört i kväll, anser jag att det nya direktivet behöver utformas så att vi kan räkna med att det fungerar även på lång sikt. Det betyder dock att det inte bör föregripa konsumenternas behov på ett alltför stelbent sätt.

Kommissionen behöver dock komma ihåg en sak, och det är att fler faktorer spelar in då konsumenterna som handlar via Internet letar efter resor. Har de småbarn så kan det röra sig om sådant som hotellets säkerhet, exempelvis om simbassängen är säker, eller om brandskyddet på hotellet. På det här området har mitt utskott redan uträttat ett digert arbete. Här finns det ett behov av vettiga jämförelsetal och märkningar. Det kan ske på frivillig grund, men jag anser att förslaget behöver vara både omfattande och ambitiöst. Jag har i det här sammanhanget fått intrycket att detta är vad ni själv strävar efter. Ni kan nog räkna med helhjärtat stöd från mitt utskott om ni tar fram ett sådant förslag.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Detta är ett av de ärenden där EU verkligen kan tillföra ett påtagligt mervärde, genom att införa någon form av skydd för de miljontals unionsmedborgare som semestrar i Europa och köper resetjänster där. Gränsöverskridande problem erfordrar gränsöverskridande strategier och lösningsmetoder.

Vi är alla överens om att 1990 års direktiv är hopplöst föråldrat. För 20 år sedan valde de flesta ut resor ur en resekatalog, och sedan gick de till en lokal resebyrå för att boka dem. I dag sätter allt fler människor ihop

sina semestrar själva, och bokar resor på Internet. Det finns också tämligen nya fenomen som lågprisflygbolagens frammarsch och den expanderande kryssningsbranschen.

Vad ser jag då som outhärliga inslag i det nya direktivet? För det första definitionen av direktivets tillämpningsområde – med andra ord, vilka typer av paketresor det omfattar. För det andra en exakt definition av det rättsliga ansvaret. Sist, men inte minst, ett långtgående konsumentskydd då arrangörer går i konkurs. Ett vattentätt regelverk är en förutsättning för en lyckad omarbetning som ger miljoner konsument i EU ett bättre skydd.

David Casa (PPE). – (MT) Jag vill passa på att välkomna kommissionsledamot John Dalli till hans första sammanträde här i parlamentet. Som vi redan konstaterat har vi på senare år mycket riktigt haft ett kraftigt ras för resebokningar via resebyråer, samtidigt som allt fler paketresor som bokas på Internet. Konsumenterna inser inte att de får ett mycket sämre skydd än det som resebyråerna tillhandahåller om de köper paketresor på nätet. Å andra sidan belastas resebyråernas paket med extrakostnader som uppstår genom efterlevnaden av det här direktivet. Resor som köps på Internet omfattas inte av sådana kostnader. Jag tycker därför att direktivet har misslyckats med att skydda konsumenterna, samtidigt som det stör jämvikten mellan resebranschens aktörer. För att få till stånd en förändring här väddar jag därför till kommissionen att värna konsumenternas rättigheter – något som jag vet är av största vikt för kommissionsledamoten – genom att se till att alla paket omfattas av samma skydd, oavsett var de köps. När direktivet omarbetas bör man därför sörja för att dess definitioner och terminologi förtydligas och uppdateras. Hit hör definitionen av begreppen konsument, återförsäljare, arrangör av resepaket och grundläggande avtalsbegrepp, liksom av direktivets tillämpningsområde, som påpekats tidigare. Jag anser att endast arrangören ska vara skyldig att rätta sig efter direktivet, oavsett hur paketet har sålts – vare sig detta har skett direkt eller via en resebyrå. Arrangören ska vara den person som i eget namn säljer eller saluför minst en av de tjänster som ingår i ett paket, och som på ett eller annat sätt tillhandahåller de övriga tjänster som ingår i paketet. Här tror jag att vi har ett åskådligt exempel på hur kommissionsledamot John Dalli kommer att arbeta under de närmaste åren. Det framgår tydligt att konsumenten erhåller alla rättigheter som han eller hon ska ha.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vid omarbetningen av direktivet om paketresor måste en rad nya utmaningar på turistområdet beaktas. Det gäller särskilt sådana som hänger ihop med att nyutvecklad teknik har förändrat både informationsgivningen om och försäljningen av tjänster. Detta gäller i synnerhet försäljning via Internet, som bland annat har möjliggjort lågprisflygbolagens enorma tillväxt. Varje utmaning bär på såväl möjligheter som risker. Till möjligheterna hör att kunderna får större flexibilitet och bättre tillgång till tjänster, medan det bristfälliga konsumentskyddet är en potentiell risk.

Utskottet för transport och turism ställde för ett antal månader sedan några frågor till kommissionen med anledning av att en rad lågprisflygbolag gått i konkurs. Vi har sett hur resenärer i sådana situationer strandsätts på flygplatser utan pengar och på egen hand får kämpa med att arrangera sina hemresor på annat sätt. Detta är bara ett exempel på vilket undermåligt skydd konsumenter respektive flygresenärer har. Kommissionen bör hitta en lösning för att på ett verksamt sätt hantera liknande situationer under överskådlig framtid, som hjälper konsumenterna och ökar förtroendet för branschen. Om ett par månader är semestersäsongen här, och vi vill definitivt slippa upprepningar av de problem som uppstod i fjol när luften gick ur SkyEurope.

Samrådet om direktivet med kommissionen har emellertid också ådagalagt andra problem. Den gemensamma nämnaren är behovet av att förbättra konsumentskyddet, särskilt genom att öppna konsumenternas ögon för de faktiska avtalsvillkor och kostnader som tjänsterna omfattas av.

Jag ska avsluta med en synpunkt till, som är allmängiltig när det gäller offentliga samråd om olika frågor med Europeiska kommissionen. Om vi verkligen vill ta del av ett brett spektrum av uppfattningar om olika frågor, anser jag att det är viktigt att dessa samråd genomförs på samtliga språk som talas i EU:s medlemsstater. I det avseendet är unionsmedborgarna kunder som har rätt till information, och det är för deras skull som vi vill att direktivet om paketresor omarbetas.

Jacqueline Foster (ECR). – (EN) Herr talman! Jag har en kommentar angående den tredje punkten i den muntliga fråga om flygbolagskonkurser som vi tar upp i kväll.

Parlamentet krävde nyligen i en resolution att en garantifond inrättas för att utbetala ersättning åt resenärer i händelse av att flygbolag går i konkurs. Om en sådan fond inrättas är det dock oundvikligt att den finansieras av konsumenterna. Det skulle innebära att resenärerna drabbas av ännu högre biljettpreiser. På nuvarande stadium är detta en onödig åtgärd – listan över flygplatsskatter, säkerhetsavgifter och andra avgifter som resenärerna tvingas att betala är lång redan i dag, och skulle bli ännu längre.

Kommissionen bör dessutom sörja för att nationella luftfartsverk och tillsynsmyndigheter ser till att befintliga skyldigheter efterlevs, exempelvis genom regelbundna kontroller av flygbolags finansiella ställning och genom att använda sin rätt att dra in flygbolags driftstillstånd innan företagen träder i likvidation. Vi uppmanar kommissionen att omedelbart och kraftfullt genomföra sådana åtgärder.

Slutligen vill jag uppmana kommissionen att överväga andra sätt att skydda resenärer i dessa situationer, till exempel att göra det obligatoriskt att tillhandahålla information om risk, försäkringsmöjligheter och andra sätt att skydda sig.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Herr talman! Vi var nog alla entusiastiska när den dåvarande kommissionsledamoten med ansvar för konsumentfrågor den 29 augusti 2009 meddelade att det direktiv vi har i dag är hopplöst föråldrat och inte svarar mot vare sig de utmaningar som moderna resenärer ställs inför eller de krav de har.

Varför har det blivit föråldrat? Orsakerna har ju beskrivits här i kväll, men det kan vara motiverat att gå igenom dem än en gång. Direktivet var utmärkt på sin tid, men är i dag helt otillräckligt för de moderna utmaningar som resenärerna ställs inför.

Det tar inte hänsyn till att det blivit allt vanligare att konsumenterna själva sammanställer sina semesterresor. Det omfattar inte konsumenter i ett land som gör inköp hos leverantörer i jurisdiktioner utanför EU. Det omfattar inte reguljär flygtrafik. Den goda tillgången till Internet har också medfört att allt fler människor numera arrangerar sina egna semesterpaket.

Faktum är att andelen semesterar som skyddet omfattar har sjunkit från runt 90 procent till runt 60 procent de senaste åren. De gällande bestämmelserna omfattar med andra ord inte webbaserade reseföretag som säljer utlandssemesterar där flygresor och hotell är separata komponenter. I branschen betecknas detta "dynamiska paket".

Vi brukar yvas över alla landvinningar som gjorts EU, och har all anledning att gratulera oss själva till allt som vi har åstadkommit. Men det resenärsskydd som finns i dag gör EU:s marknad för resetjänster till den minst integrerade i alla moderna handelsblock.

Stor förvirring råder också om vilken part som bär ansvaret och om när kunden omfattas av skyddet. Till exempel åtnjuter någon som använder sitt kreditkort ett särskilt skydd, men inte om faktureringen sker i länder som mitt eget hemland, Irland.

Och eftersom det finns ett så stort produktsortiment på marknaden i dag har gränsen mellan flygbolag, researrangörer, kryssningsarrangörer och resebyråer m.fl. suddats ut. Det är därför mycket angeläget att vi får en ny lagstiftning.

Vi behöver få en enormt förbättrad och tidsenlig mekanism genom att genomföra ett nytt direktiv som omfattar alla tänkbara situationer. Vi behöver tydlighet, visshet och konsumentskydd.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Jag stöder omarbetningen av direktivet om paketresor, som har 20 år på nacken och inte är anpassat till den verklighet vi har i dag.

I dag arrangerar mer än hälften av konsumenterna sina egna resor. Ofta utnyttjar de Internet och erbjudanden från lågprisflygbolag. De ledamöter som talat före mig har redan tagit upp detta. Men inte alla har påpekat att direktivets tillämpningsområde också behöver definieras på ett tydligt sätt. Vi kan inte tillåta att det uppstår ett läge där vi inte vet vad som omfattas av direktivet. Sådana förhållanden gagnar vare sig konsumenterna eller företagen.

Jag anser dessutom inte att direktivets tillämpningsområde behöver utökas till att omfatta enskilda produkter eller paket som består av produkter som köpts av olika leverantörer. Om direktivets krav även ska omfatta dynamiska paket eller försäljning som bedrivs genom samarbetspartner, hamnar slutnotan för detta hos konsumenten genom högre biljettpriser. Jag kan exempelvis inte föreställa mig att en hotellvistelse som köpts av någon som klickat på "Wizz Hotels" omedelbart efter att ha köpt en flygbiljett från Wizzair skulle vara ett paket som omfattas av direktivets krav. Inför varje enskild resa behöver konsumenterna få reda på om de skyddas av EU:s lagstiftning, och vilket skydd de har. Resten är den fria marknadens sak.

Det vore en bra idé att märka resor som omfattas av direktivet med en särskild europeisk vinjett.

Hella Ranner (PPE). – (DE) Herr talman! Jag kommer från Österrike, ett land där turismen och turistnäringen fortfarande spelar en mycket viktig roll. Så gott som varje österrikare är på ett eller annat sätt inblandad i

turistsektorn. Detta är således en fråga av stor vikt för vårt land. Det är glädjande att kommissionen tar itu med den här frågan redan i början av mandatperioden, och jag vill tacka kommissionsledamoten för detta.

Den fria rörligheten och alla rese möjligheter som finns gör att detta redan i kvantitativt avseende har blivit mycket viktigare än det var för tjugotalet år sedan, eller ännu längre tillbaka. Internet har skapat möjligheter som fått ett helt nytt resebeteende att växa fram. Desto viktigare blir det då att de medborgare som har råd att ta en ordentlig semester under krisen är nöjda när de återvänder hem. Råkar de ut för problem, så borde de åtminstone återfå en del av sina surt förvärvade slantar.

Givetvis förstår vi att det är frestande att göra bokningar på nätet. Det blir dessutom billigare. Men ingen resenär har förståelse för att han eller hon ska behandlas helt olika beroende på om hotellbokningen skett genom en resebyrå eller via Internet, och i synnerhet inte för att behandlingen av eventuella ersättningskrav skiljer sig helt och hållet.

Slutligen har vi ett annat litet problem. Ingen kan naturligtvis ana att garantin kan ha olika innebörd och skilja sig helt beroende på om den avser en researrangör eller ett flygbolag. De senare har endast ett ansvar om deras skuld kan påvisas. Alla som själva en gång varit i denna sits vet att detta är ett stort problem, och att det i regel bara kan bli aktuellt att ta strid för den som har en mycket bra rättsskyddsförsäkring.

Jag hoppas därför verkligen att kommissionen lägger fram ett förslag för oss som tar hänsyn till dessa problem, och som framför allt slår vakt om medborgarna. Inte minst i dessa tider har de rätt att kunna åka på semester utan att behöva oroa sig.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Visst har användningen av Internet i dag blivit såpass vanlig att konsumenterna kan planera saker och ting på ett nytt sätt, till och med sina semestrar. Internet ger dem med andra ord möjlighet att slippa att köpa färdiga paket, som vi fick lära oss att göra förr i världen, och i stället välja ut i detalj hur de vill tillbringa sin semester. Eftersom det i dag är fler parter inblandade, uppstår förstås frågan om vem som är ansvarig om det uppstår ett problem med tjänsten, och vem som konsumenten i slutänden ska rikta sina ersättningskrav till. Mina ledamotskolleger har gjort rätt i att ta upp den här frågan. Vi behöver hitta lösningar och uppdatera det direktiv som hittills har tillämpats.

Detta är också avgörande för Grekland – ett turistmål, som ni vet. Ju tydligare vi definierar vem som är ansvarig i respektive sammanhang (det grekiska hotellet, resebyrån eller någon annan som är inblandad i affären), desto större förtroende kan vi hysa för turistsektorns aktörer.

Låt mig avslutningsvis säga att det är avgörande att unionsmedborgarna har ett rättsligt skydd. Men samtidigt är det vår skyldighet att underrätta alla som semestrar i ett europeiskt land om de rättigheter som de har haft fram till nu. Ännu viktigare är det att upplysa dem om alla kryphål som finns och om de förbättringar som vi vill göra. Allt detta är viktigt, men medborgarna måste känna till det för att kunna utöva sina rättigheter.

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Herr talman! Nästan allt har redan blivit sagt. Jag vill ändå ta upp fyra saker. Direktivet är 20 år gammalt. En 20-årig kvinna är i sina bästa år, men ett 20-årigt direktiv behöver en ansiktslyftning.

Det beror på fyra nya fenomen i vår tillvaro. För det första: Internet. Nu när vi har Internet i våra liv, kan vi utan betänkande välja att åka på semester på andra sidan jordklotet. Men när vi väl kommer fram, kanske det visar sig att vi borde ha tänkt oss för.

För det andra: priserna. Konsumenterna har både rätt och skyldighet att känna till om de priser de kan välja emellan är lagenliga eller beror på orättvis konkurrens.

För det tredje: kvaliteten. Inkvarteringar som anses hålla skyhögt standard i den ena medlemsstaten, kan för en unionsmedborgare från ett annat land framstå som genomsnittliga.

Slutligen har vi trygghetsaspekten. Människor jobbar hårt för att spara ihop till sin semester, och vi måste se till att de kan känna sig trygga. Det är detta som vi hoppas att det nya direktivet ska åstadkomma.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Många kolleger har påpekat hur angeläget det är att omarbetningen blir av, och ju snabbare, desto bättre. De har framför allt betonat det värde som detta har för konsumenterna,

och det är ju helt sant. Men att konsumenterna gagnas behöver inte betyda att det sker på branschens bekostnad. Detta kan gagna såväl branschen som konsumenterna.

Jag tänker i synnerhet på att två miljoner människor i EU fyller 60 år de närmaste åren. Branschen har således ett enastående tillfälle att fånga upp dessa människors reseönskemål, särskilt när det gäller att kunna resa utan att råka ut för olägenheter. Ett heltäckande direktiv som erbjuder ett fullgott skydd ger branschföretagen ett fantastiskt tillfälle att fånga upp människor över 60 år här i EU, vilket de skulle få stor nytta av. Jag tror därför att detta, i likhet med direktivet om tidsdelat boende, kan vara bra för båda parter, såväl för konsumenterna som för branschen.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag är mamma till en stor familj, och efter många års möda har jag lärt mig att läsa kataloger. Det är en stor utmaning, som ibland inte ens medarbetarna på resebyråerna klarar av. Jag hoppas därför att det här nya direktivet ska ge mig som konsument äkta valfrihet. Jag vill bara ha valfrihet om det går att jämföra alternativen, och om jag har kriterier som hjälper mig att jämföra olika erbjudanden.

Barnens ålder är för min del ett sådan jämförelsekriterium. Alla researrangörer har fasta priser för barn. Ibland omfattas sexåringar, ibland tioåringar och ibland tolvåringar. Hos vissa arrangörer är rabatten för det andra barnet mindre än för det första, och uteblir helt för tredje och fjärde barnet. För konsumentskyddets skull – och även för att skydda resebyråer och researrangörer – är det viktigt att jag som konsument vet vad det är jag köper, så att jag redan från början känner mig välinformerad och har tillgång till jämförelsekriterier.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Herr talman! Jag instämmer i vad mina kolleger har sagt om funktionshinderade resenärers rättigheter, liksom i Karin Kadenbachs uttalande om barn, i frågan om brandsäkerhet på hotell och i synnerhet i att alla hotell i EU ska ha en sprinkleranläggning, och i att det nya förslaget behöver fungera även på lång sikt. Vem hade anat att vi skulle få uppleva sådana förändringar de senaste 20 åren? Men jag vill ta upp två specifika frågor.

Vi har hört talas om problemet med kreditkortsavgifter, och de dolda avgifterna har utlöst en debatt. Många använder sina kreditkort på grund av det skydd som de ger vid användningen, men flygbolag och reseföretag utnyttjar detta genom att påföra dubbla kreditkortsavgifter – en för utresan, en för hemresan – eller genom att ta ut särskilda kreditkortsavgifter av resenärer som bokar via Internet. Man kanske gör en enda bokning på nätet, men kreditkortet avgiftsbelastas fyra gånger om det är fyra resenärer inblandade. Herr kommissionsledamot, var vänlig och titta närmare på det här, så att vi kan skydda dessa människor.

Slutligen har vi konkursfrågan. I Skottland fick vi uppleva Globespans hädanfärd, och vi måste se till att människor får ersättning och att ingen förlorar på sådant. För många familjer är ju detta faktiskt årets största enskilda utgift i budgeten, och de förväntar sig att vi skyddar dem. Vi behöver göra mer, och jag tackar därför kommissionsledamoten.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Resemarknaden har utvecklats på ett ytterst dynamiskt sätt de senaste två årtiondena. Allt fler människor arrangerar sina resor på egen hand genom att köpa tjänster av olika arrangörer och tjänsteleverantörer. Men bestämmelserna i det gällande direktivet tillämpas inte på dessa nya paketresor, vilket innebär att våra medborgare reser omkring utan att ha ett fullgott skydd. Jag anser att direktivets tillämpningsområde behöver definieras tydligare vid omarbetningen. Vi får inte tillåta att ett stelbent regelverk leder till att våra medborgare saknar ett fullgott skydd. Ansvarsfrågan då flygbolag eller leverantörer av resetjänster går i konkurs behöver också lösas. Mer än 70 flygbolag har gått i konkurs under det senaste decenniet och lämnat resenärerna åt sitt öde. Jag tycker att denna fråga behöver få en framträdande plats vid översynen av direktivets bestämmelser.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag har med stort intresse tagit del av ledamöternas inlägg. Många av er stöder den kurs som kommissionen slagit in på. Andra har lyft fram och betonat många olika saker. Vi har tagit dem till oss, så att de verkligen beaktas vid de överläggningar och diskussioner om direktivets omarbetning som vi kommer att genomföra. Jag kan försäkra er att kommissionen ser mycket allvarligt på de här frågorna, och är fast besluten att hitta de lösningar som fungerar bäst inför framtiden.

För närvarande befinner vi oss mitt i samrådsförandet. Vi analyserar de synpunkter som inkom vid det offentliga samrådet på Internet nyligen, där vi fick in bidrag från konsumenter, företag, organisationer och medlemsstater. Jag kan också berätta att kommissionen ska genomföra ett seminarium för de berörda parterna den 22 april 2010. Seminariet är inriktat på de politiska valmöjligheter som står till buds vid omarbetningen av direktivet om paketresor, bland annat de frågor som förts på tal under denna debatt. Låt mig framhålla att det än så länge är för tidigt att bestämma hur vi ska gå vidare. Det är avgörande att invänta

konsekvensbedömningen. Jag är dock helt inriktad på att alla åtgärder ska syfta till att garantera unionsmedborgarna ett bra skydd.

Innan jag sätter punkt vill jag än en gång tacka alla de närvarande för att de bidragit till denna debatt. Tack ska ni ha.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

17. Beskattning av finansiella transaktioner (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Sharon Bowles, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om beskattning av finansiella transaktioner (O-0025/2010 - B7-0019/2010).

Edward Scicluna, frågeställare. – (EN) Herr talman! Utskottet för ekonomi och valutafrågor har ställt frågan därför att vi bör tänka igenom detta noggrant. I följande överlade utskottet med kommissionsledamot László Kovács om beskattning av finansiella transaktioner. I likhet med många andra sade han att han tyckte att det lät som en lockande idé. Vi poängterade då att det vore bra om vi undersökte hur skatten skulle kunna fungera, bland annat hur infrastrukturen skulle kunna utformas.

Kommissionen har därefter utrett saken, och vi betonar här att det finns en rad olikartade frågor som behöver besvaras. I september sällade sig G20-länderna till dem som kräver att den finansiella sektorn ska finansiera stabilitetsfonder och ersätta de skador på realekonomin som den har orsakat. Kommissionens ordförande José Manuel Barroso har föreslagit en global avgift som kan användas för att finansiera miljöprojekt. Ursprungligen skulle Tobinskatten vara en skatt på finansiella transaktioner som skulle användas för att stödja utvecklingsbiståndet, en idé som har blivit mycket populär igen.

Resolutionen syftar inte till att driva på utvecklingen i någon särskild riktning, bortsett ifrån att vi efterlyser svar och konsekvensbedömningar. Givetvis finns det både gott om stridbara förespråkare av transaktionsbeskattning och gott om motståndare med lika starka förbehåll. Så pass många transaktioner genomförs i dag elektroniskt att själva skatteuttaget säkerligen har blivit lättare, även på internationell nivå. Men man kan heller inte blunda för att det samtidigt finns betydligt fler konkurrerande alternativa användningsområden för sådana skatteintäkter.

En utbredd föreställning när det gäller skatten är att uttaget vid varje tillfälle är så litet att ingen märker det. Samtidigt anser andra att skatten ska införas för att avskräcka ifrån överdrivna transaktioner. Mitt utskott bedömer att om det slutliga uttaget blir tillräckligt stort – vilket de aktuella beloppen indikerar – så kommer faktiskt någon någonstans att behöva stå för kalaset. Många finansiella transaktioner är förmedlingsaffärer, och fungerar inte på samma sätt som försäljning mot slutkund, vilket gör att notan för skatten hamnar hos banker och andra mellanhänder. Men självfallet kommer dessa extrakostnader – vilket är precis vad det handlar om – helt enkelt att föras vidare till slutkunden. Vissa kanske tycker att det inte spelar någon roll. Men det finns också andra sätt att beskatta finansiella tjänster.

Sedan har vi frågan om vem som ska ansvara för uppbörden av skatten och vem som ska bestämma vad den ska användas till. Här kan till och med principen "ingen beskattning utan representation" bli ett problem. Om en derivattransaktion i London påförs ett extra skatteuttag som inte är inräknat i priset, och motparten sitter i något annat hörn av världen – vem ska då bestämma vad pengarna ska användas till? Det kan vara lättare att svara på det om medlen går till åtgärder för att främja finansiell stabilitet, vilket helt klart ligger i samtliga betalares intresse, än om de används för miljöprojekt, utvecklingsbistånd eller något annat ändamål utanför den finansiella sektorn. Allt detta har också en internationell aspekt, både när det gäller uttaget och när det gäller tilldelningen av medel. Vi kan knappast genomföra samtliga åtgärder och erhålla samtliga fördelar, utan måste åtminstone bestämma oss för vad det är vi försöker åtgärda, hur detta ska gå till och vad skattens primärsyfte är.

Och slutligen: Är det egentligen riktigt av oss att blanda reglering med beskattning? Är det ena verkligen ett komplement till det andra?

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det gläder mig att kunna bidra till denna viktiga debatt om innovativa finansiella instrument, och att besvara denna muntliga fråga.

När det gäller möjligheterna att införa en allmän skatt på finansiella transaktioner så avser kommissionen, precis som den meddelat i sin EU 2020-strategi, att bidra till den globala debatten om innovativa finansiella lösningar.

För närvarande arbetar kommissionen med att fastställa och utvärdera olika metoder. En av dessa är en allmän skatt på finansiella transaktioner. De övriga är bland annat det amerikanska förslaget om en "avgift för medansvar för den finansiella krisen", och den "stabilitetsavgift" på vissa banktillgångar som Sverige infört.

Ifråga om beskattning av finansiella transaktioner står det klart att de möjligheter som är aktuella i dag skiljer sig från de ursprungliga diskussionerna om Tobinskatten genom att omfatta ett bredare spektrum av finansiella produkter.

När det gäller fördelar och nackdelar med att införa en allmän skatt på finansiella transaktioner, så anser kommissionen att det vid utvärderingen av olika metoder är viktigt att undvika att införa ett stort antal olika åtgärder som kan skada finanssektorn, och att se till att de åtgärder som införs inte leder till att transaktioner flyttas till andra regioner, eftersom detta skulle försämra Europas konkurrensförmåga.

Beträffande möjligheten att EU inför en allmän skatt på finansiella transaktioner även om våra viktigaste partner väljer att avstå, så påminner jag om att även Internationella valutafonden är i färd med att utvärdera olika möjligheter parallellt med kommissionens arbete. Hit hör bland annat en global avgift på finansiella transaktioner.

Detta visar att det rör sig om en global angelägenhet. Kommissionen anser att det bästa sättet att hantera frågan är att hitta globala, samordnade lösningar. Detta är den möjlighet som vi främst förespråkar.

Beträffande användningen av beskattning som en kompletterande regleringsmetod då finansmarknaderna reformeras, kan jag bekräfta att kommissionen reflekterar över hur beskattnings- och regleringsmetoder kan komplettera varandra, och att den noggrant kommer att utvärdera hur dessa båda verktyg tillsammans påverkar finanssektorns förmåga att bidra till ekonomins återhämtning.

När det gäller möjligheten att få det finansiella systemet att prioritera långsiktighet genom att införa en allmän skatt på finansiella transaktioner, så känner kommissionen inte till något entydigt underlag eller några undersökningar av hur en sådan skatt skulle påverka de finansiella förmedlingstjänsternas förfallostruktur.

Beträffande användningen av de intäkter som en skatt på finansiella transaktioner genererar, pågår fortfarande en analys av innovativa finansieringsmetoder. Jag tycker därför att det vore förhastat att dra några slutsatser om hur intäkterna ska fördelas och användas. Låt mig ändå betona att eventuella intäkter från en allmän skatt på finansiella transaktioner skulle vara väldigt asymmetriska, och antagligen begränsade till det fåtal länder där de största finansiella knutpunkterna ligger. Asymmetrin indikerar att det behövs globala lösningar, även när det gäller hur intäkterna ska fördelas och användas.

Slutligen till det tidsperspektiv som är aktuellt för de olika initiativen. Till att börja med undersöker kommissionens tjänsteavdelningar för närvarande de innovativa finansiella instrumenten som ett helhetsfenomen. För att hitta de åtgärder som förefaller mest lovande kommer kommissionen också att beakta slutsatserna från våra viktigaste partner i omvärlden. Detta blir utgångspunkten inför nästa steg, att eventuellt lägga fram konkreta förslag tillsammans med en utförlig konsekvensbedömning, precis som kommissionen brukar göra när lagstiftning ska förbättras.

Jean-Paul Gauzès, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den nuvarande finansiella krisen har tvingat myndigheterna att göra finansiella ingripanden med offentliga medel.

I det läget är det lockande att överväga att införa en skatt på finansiella transaktioner. Intäkterna från en sådan skatt skulle bland annat kunna användas för att finansiera återhämtningen och utveckla en hållbar ekonomi. Inledningsvis skulle detta kunna kompensera de kostnader som krisen har åsamkat realekonomin och skattebetalarna. Skatten skulle bli ett inslag i regelverket för finanssektorn, i avskaffandet av skatteparadisen eller till och med i de bestämmelser om derivatinstrument som för närvarande utarbetas.

På det här stadiet vore det lämpligt att utvärdera följderna av en skatt på finansiella transaktioner. Detta är huvudsyftet med den muntliga frågan: att uppmuntra kommissionen att konkret utvärdera de olika punkterna i resolutionsförslaget, och sedan meddela om den bedömer att en sådan skatt är genomförbar och lämplig i nuvarande situation.

Herr kommissionsledamot! Ert uttalande för en stund sedan är ett steg åt rätt håll. Men precis som ni själv betonade så behöver denna åtgärd hanteras realistiskt och pragmatiskt. En skatt av det här slaget får inte skada EU:s ekonomi, eller försämra den europeiska finanssektorns konkurrensförmåga.

Mer allmänt sett är det viktigt att poängtera hur det skulle gå om vi misslyckades med att få till stånd en internationell uppgörelse och, som vissa förespråkar, helt på egen hand införde den här skatten i EU. För oss är en sådan renodlat europeisk lösning otänkbar.

Udo Bullmann, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill flika in ett par frågor med anledning av Edward Sciclunas uttalande för utskottets räkning. Herr kommissionsledamot, om antalet finanstransaktioner i världen är 70, 80, 90 eller 100 gånger så stort som BNP, och om utvecklingen sker i allt snabbare takt – anser ni då inte att explosionen för finansiella instrument i huvudsak har motiverats av ren spekulationslust? Och hur avser ni i så fall att dämpa den, och vad skulle kunna bidra till detta? Om de kortsiktiga finanstransaktionerna växer sig allt större jämfört med världens samlade BNP, håller ni då med oss om att vi behöver förstärka inslaget av långsiktighet i realekonomin, där människor arbetar, tjänar pengar och tillverkar varor som vi kan konsumera och använda? Om ni håller med om detta – hur och med vilka metoder tror ni att vi i så fall kan åstadkomma detta?

Vi vill ju undersöka om beskattning av finansiella transaktioner kan bidra till detta. Om så är fallet, vad är tidsperspektivet för att förhandla med våra partner i omvärlden? Vi har intrycket att de finansiella instrument som utvecklats i världen används här och nu för att spekulera mot euroområdet, mot euron och mot de svagaste medlemsstaterna. Har det inte blivit hög tid för oss att överlägga om detta och göra ett europeiskt vägval?

Det finns en sak som jag inte förstår. Varför uppmanar vi medlemsländerna att höja mervärdesskatten med tre–fyra procentenheter eller mer, samtidigt som det heter att en transaktionsskatt på 0,01 eller 0,05 procent är dödsstöten för vår konkurrensförmåga och försvagar EU:s ställning? Det tror jag inte på. Handling! Det är vad parlamentet efterlyser.

Carl Haglund, för ALDE-gruppen. – Herr talman! Som vi har hört här i kammaren så har den så kallade Tobinskatten dammats av under de senaste åren, detta som en följd av den ekonomiska krisen och de alltmer bekymrade diskussioner som förts kring klimatförändringen.

Som vi också hör är förhoppningarna relativt stora. Man vill ha en skatt som bland annat skapar trygghet på finansmarknaderna och vars intäkter kunde användas till olika behjärtansvärda ändamål såsom utvecklingsbistånd och bekämpande av klimatförändringen.

Enligt mig så är de här förhoppningarna dock relativt naiva och jag är ganska skeptisk till möjligheterna att införa en fungerande skatt på finansiella transaktioner. Dels hör jag till dem som faktiskt betvivlar att denna skatt skulle vara praktiskt genomförbar, dels betvivlar jag att den faktiskt skulle ha den effekt som vissa hoppas på. Jag är bland annat helt övertygad om att ingen skatt i världen kunde ha förhindrat den finanskris som vi har fått uppleva de senaste åren.

Jag ställer mig personligen också ganska kritisk till att man tänker sig att beskatta något, och att dessa skattemedel sedan förs över till ett ändamål som inte på något sätt kan kopplas till den verksamhet som man beskattar. Det är enligt mig ologiskt och inte en speciellt sund skattepolitik.

Missförstå mig inte: Jag hör till dem som vill ha mer pengar till bistånd, och jag ser till exempel kritiskt på mitt eget land som inte har varit förmöget att uppnå 0,7 procent av BNP, som kan anses vara ett minimum.

Utskottet för ekonomi och valutafrågor har tagit fram ett balanserat dokument om detta. Det är bra att man på EU-nivå ska göra en ordentlig utredning om hur en sådan här skatt skulle kunna fungera. Därefter finns det förhoppningsvis mer fakta och mindre politiska åsikter i denna diskussion. Risken är annars att vi fastnar i en diskussion om en praktiskt ogenomförbar skatt, samtidigt som vi inte lyckas hitta möjligheter och lösningar för att hitta tillräcklig finansiering för just utvecklingsarbetet och strävandena mot klimatförändringen.

Det värsta som kunde ske är dock att EU med våld och av ideologiska skäl försöker införa en sorts finansiell transaktionsskatt utan att resten av världen gör detsamma. Det kunde bara leda till ett ekonomiskt fiasko för Europa och det är knappast det som någon önskar i dessa tider. Låt oss ha det i minnet. Jag hoppas att vi får en seriös och bra utredning.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) (artikel 149.8 i arbetsordningen))

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Herr talman! Jag gör ett försök att tillämpa den nya regeln, som låter oss använda det blåa kortet.

Det intresserade mig att höra föregående talare berätta om sitt eget land och om sina förbehåll. Talaren nämnde 0,7 procent av BNP och Tobinskatten.

Tobinskatten skiljer sig naturligtvis en hel del från skatten på finansiella transaktioner, på ett sätt som ofta ställer till med förvirring. Jag tycker att ni har helt rätt i att vi behöver reda ut detta, men jag skulle nog gärna se att ni redogjorde lite utförligare för varför vi inte uppnår 0,7 procent, och för hur vi ska komma fram till hur en transaktionsskatt som fungerar i praktiken ska utformas.

Carl Haglund (ALDE). – (EN) Herr talman! Det här nya sättet att debattera är faktiskt riktigt intressant och ger oss möjlighet att ha en dialog med varandra.

Tyvärr är Finland ett land som inte avsätter 0,7 procent av sin BNP till utvecklingsbistånd. Det är inte bra. Vi behöver ta itu med detta politiskt i vårt land, men det är ju för bedrövligt att vår regering inte har klarat av detta.

Beträffande Tobinskatten och beskattningen av finansiella transaktioner så har ni rätt. Detta var knappast riktigt vad James Tobin ursprungligen föreställde sig. Jag är fortfarande mycket skeptisk till om det faktiskt går att införa en skatt som fungerar i global skala, med deltagande av alla världens länder – detta är nämligen ett krav för att det faktiskt ska fungera utan att kapitalet flyttas till något annat hörn av världen.

Men vi får se. Det är därför som kommissionen utreder det hela. Det blir spännande.

Pascal Canfin, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Våra offentliga finanser är i kris. Vi är medvetna om att vissa åtstramningar kan ingå i lösningen, men att den i stor utsträckning hänger på medlemsstaternas förmåga att finansiera sig.

Kruxet är därför att veta vilka typer av skatter som kan respektive måste höjas, och vilka följder som sådana skattehöjningar får. Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen bedömer att det är svårt att kännbart öka beskattningen av småföretagen, där flertalet arbetstillfällen skapas. Med ett eventuellt undantag för det rikaste skiktet är det svårt att höja beskattningen av familjerna, eftersom beskattningen i flertalet fall är tillräckligt hög, särskilt i Europa.

Frågan är därför: Vilka skatter bör höjas? Om beskattningen av små och medelstora företag inte ökar, och inte heller mervärdesskatten, så är det ofrånkomligt att vi får söka efter andra möjligheter. Vi tror att en skatt på finansiella transaktioner till syvende och sist är den skatt som är minst skadlig för Europas ekonomi. Detta är den skatt som minst försämrar den europeiska ekonomins globala konkurrenskraft.

För övrigt har kostnaderna för finansiella transaktioner minskat oerhört de senaste tio åren eller så, dels på grund av ett antal så kallade tekniska förbättringar, och dels genom EU-lagstiftningen.

Faktum är att finanssektorn och bankerna har kunnat tillgodogöra sig dessa kostnadsminskningar helt och hållet. Det vore ingen skriande orättvisa att införa en skatt på finansiella transaktioner som gör att bankerna får återbetala en del av de vinster som uppstått genom kostnadsminskningarna till de offentliga organ som har räddat dem.

Som vanligt har parlamentet förvandlat debatten till en ideologisk konflikt, men i själva verket handlar detta om ganska tekniska frågor. Transaktionskostnader har existerat tidigare, och nu har de minskat. I dag föreslår vi att de ska öka igen, så att dessa tekniska förbättringar gagnar inte bara privata aktörer, utan också det allmänna.

Givetvis ifrågasätter man om EU kan införa en sådan reform helt på egen hand. Alla inser att det vore bättre att genomföra detta i ett internationellt sammanhang. Om andra länder – och då i synnerhet Storbritannien – inte ansluter sig, inställer sig frågan: är det uteslutet att EU kan genomföra detta på egen hand?

Vissa uttalanden från bland andra Jean-Paul Gauzès indikerar att Europeiska folkpartiets grupp tror att EU inte kan åstadkomma någonting ensamt. Självklart får vi då en icke-optimal situation med olika svårigheter som måste bemästras. Men betyder det verkligen att lägsta gemensamma nämnare och minsta möjliga lagstiftning ska vara EU:s princip, att EU måste ansluta sig till den aktör som har de lägsta ambitionerna? Detta lär väl knappast bidra till att främja EU:s ledarställning i världen.

Dessutom kan man mycket väl tänka sig att EU genomför denna åtgärd helt på egen hand. Det beror helt enkelt på att de kapitalflöden som berörs har sin upprinnelse i EU, och sedan kanske strömmar till andra platser för att därefter återvända till EU.

Vi har möjlighet att kräva att dessa utflöden och inflöden går att spåra, så att vi vet om skatten på finansiella transaktioner har tagits ut eller ej. Om så är fallet – inga problem. Om så inte är fallet, kan vi göra ett skatteavdrag vid inflödet eller utflödet. I realekonomin existerar detta sedan många år, i form av den gemensamma yttre tulltaxan. Den finansiella globaliseringen tvingar oss nu att vidta samma åtgärd i ekonomins finanssektor. I tekniskt avseende är detta fullt genomförbart. Det som saknas är den politiska viljan.

Kay Swinburne, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Efter oron på de globala finansmarknaderna i världen nyligen är det motiverat att akademiker, politiker och nobelpristagare i ekonomi undersöker om det går att hitta ett sätt att få tillbaka de pengar som gått åt för att rädda våra finansinstitut. Beskattning av finansiella transaktioner är bara en av många idéer som är aktuella, och kan utformas på åtskilliga olika sätt. Vi får inte stirra oss blinda på en enskild idé och därigenom begränsa de verktyg som EU och medlemsstaterna har tillgång till. För att hitta det bästa sättet att reagera på den finansiella krisen och stärka de finansiella systemen i våra länder, måste vi vara kreativa och så vidsynta som möjligt. Det finns en del som talar för president Barack Obamas idé om en avgift för finansinstitut.

Här rör det sig emellertid om ett mycket specifikt förslag, som inte tar ställning till andra former av finansiell beskattning eller andra avgifter. Precis som kommissionsledamoten sade har Internationella valutafonden på uppmaning av G20-länderna börjat undersöka vilka finansiella beskattningsmetoder som kan bli aktuella, men den här resolutionen verkar föregripa undersökningens resultat.

Jag förstår inte hur man resonerar om man vill genomföra en EU-baserad lösning på ett globalt problem. Det är enfaldigt och naivt att tro annat än att EU skulle främja andra länder på sin egen bekostnad om en transaktionsskatt infördes utan stöd från alla viktiga globala aktörer.

Den nuvarande versionen av resolutionsförslaget om skatt på finansiella transaktioner oroar mig i två avseenden.

För det första kan vi inte ställa upp på en åtgärd som ger EU beskattningsbefogenhet. En grundläggande aspekt av den självbestämmanderätt som EU:s medlemsstater har är att de har rätt att bestämma över sina egna skattesystem. Det vore därför bra att förtydliga om förslaget avser en samordnad beskattning som genomförs av de enskilda medlemsstaterna, och vars intäkter tillfaller och används av dem, eller om det i själva verket rör sig om en EU-skatt.

För det andra anser jag att de skatteintäkter som genereras för att stabilisera det finansiella systemet inte får bli en budgetförstärkning för EU. Både EU och medlemsstaterna har åtskilliga initiativ och utgiftsprogram för att hitta smarta lösningar på det globala klimatproblemet. Det finns ambitiösa mål för hur mycket pengar vi ska satsa på utvecklingsländerna. Jag kan inte stödja åtgärder som i praktiken är ett skatteuttag för andra ändamål.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Jag anser att den tekniska diskussion som vi måste föra utan tvivel är mycket viktig, men detta får inte skymma det faktum att det är ett politiskt beslut vi ska fatta. Därför är det inte helt legitimt att föra och bygga upp hela diskussionen på teknisk grund för att undvika att behöva ta det politiska beslutet.

Carl Haglund sade t.ex. att vi inte skulle ha kunnat undvika finanskrisen även om vi hade infört Tobinskatten. Jag kan hålla med honom om det, men vi hade i alla fall haft mycket större resurser för att bekämpa finanskrisens effekter på våra ekonomier och de mest förfördelade delarna av EU:s befolkning.

Så det är detta det handlar om här. Och den andra frågan är ... och det var därför som kommissionsledamot Algirdas Šemetas svar inte övertygade mig alls, vare sig när det gäller tidsplanerna eller när det gäller själva sakfrågan. Det kommissionsledamot Šemetas, i likhet med Jean-Paul Gauzès, säger är egentligen att skatten är tilltalande och mycket intressant i teorin, men inte kan tillämpas på EU-nivå. Den måste införas i hela världen.

Låt oss vara tydliga. Att säga detta är detsamma som att säga att Tobinskatten aldrig kommer att existera globalt. Det är ingen mening med att lura människor här. Det ni säger är att skatten antingen måste införas globalt eller inte alls. Således säger ni att skatten inte kommer att införas alls. Jag har en helt annan syn på

detta. Jag anser att Europeiska unionen är en tillräckligt stark finansmarknad för att det ska gå att införa en allmän skatt på alla transaktioner utan att kapitalflykt uppstår.

Men framför allt skulle vi skicka ut ett mycket avgörande budskap till medborgarna: under den här krisen måste det finansiella kapital som ledde oss in i krisen åtminstone stå för notan. Och tanken var i grund och botten att bekämpa hungern och fattigdomen i världen och börja finansiera upprättandet av en social pelare i det europeiska projektet, den pelare som vi saknar.

Det skulle medborgarna förstå mycket väl.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! För elva år sedan var jag en av en handfull ledamöter som var med och bildade arbetsgruppen om Tobinskatten med medlemmar från olika partier. Vi möttes ofta av förakt. Utifrån millennieskiftets perspektiv framhöll vi om och om igen marknadens synbara rationalitet, riskerna för konkurrens och möjliga sprickor i globaliseringen.

Det duger inte att ni i dag fortsätter att lägga fram dessa argument. Vi har just med nöd och näppe undvikit en stor krasch, och det kostade oss inte bara stora pengasummor utan också en hel del förtroende. Om ni nu tror att vi kan bromsa in lite med en sådan här skatt på finansiella transaktioner så har spekulanterna – som jag tänker kalla dem – som jag personligen har kommit väl överens med, med andra ord fondförvaltare som de eufemistiskt kallas, en helt annan inställning, för de bedriver ju sin verksamhet just vid denna skiljelinje i ett allt snabbare och intensivare tempo.

Därför är jag inte övertygad om att en skatt på finansiella transaktioner som grundar sig på dessas volymer skulle göra mer än att dämpa dessa enorma spekulationsvågor. Jag önskar verkligen att kommissionen och de nationella regeringarna ville lyssna på framför allt det som våra kolleger i de Gröna, men också Udo Bullmann och vänstern, säger. Det är en politisk fråga. De tekniska aspekterna kan vi lösa snabbt, det finns experter för sådant.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Man kan ifrågasätta om det administrativt sett är möjligt att lansera en skatt på finansiella transaktioner, eller om det är politiskt möjligt, men jag anser att den grundläggande frågan måste vara: är det bra? Är det bra för den ekonomiska utvecklingen att ha en skatt på finansiella transaktioner? Det betyder ju nämligen att man får en gränsöverskridande skatt på investeringar, man får en skatt på investeringar i länder där det finns mindre kapital än i andra.

Kommer detta att gynna den internationella handeln eller kommer det att minska den, om det har någon effekt?

Jag säger det eftersom det finns två exempel som vi kan titta på när vi diskuterar den här frågan. För det första har vi 30 år av enorm ekonomisk tillväxt tack vare att vi har haft väl fungerande globala finansmarknader. Sedan har vi sett konsekvenserna av krisen, som ledde till en åtstramning av kreditgivningen. Jag tycker att vi bör ha mer välmående och fungerande globala finansmarknader snarare än att försöka att komma i närheten av en kreditåtstramning.

För en transaktionsskatt syftar, liksom alla andra skatter, till att minska omfattningen av det som beskattas, och jag ser ingen nytta i att minska den internationella handeln. Vi har sett vad det leder till. Jag kan inte inse att det är någon nytta med att göra investeringar i fattiga länder dyrare.

En beskattning av finansiella transaktioner kommer inte att stoppa de finansiella transaktionerna. Den kommer inte ens att stoppa det som ibland kallas spekulatör. Den kommer att stoppa det stora flödet av normala investeringar och handel, vilket vi behöver.

Och jag anser att vi har all anledning att vara försiktiga och betänksamma när vi diskuterar den här frågan, herr kommissionsledamot.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det verkar som om ni är ansvarig för skattefrågor och som om ert bidrag till 2020-strategin på det området kommer att bli att föreslå en ny typ av beskattning, herr kommissionsledamot. Det krävs mod för att hitta på nya typer av beskattning, och ni bör inte vifta bort allt det intelligenta och konstruktiva arbete som era föregångare har gjort. Jag konstaterar att harmonisering av bolagsskatterna inte ens nämns i 2020-strategin. Den kanske ligger kvar i någon skrivbordslåda någonstans. Jag råder er att titta lite närmare på den frågan.

Men om ni visar prov på samma mod när det gäller skatten på finansiella transaktioner kommer vi inte så långt. G20-gruppens slutsatser verkar vara heliga i Europeiska unionen och för den kommission som ni nu

tillhör. Skatten på finansiella transaktioner finns med i slutsatserna, så vi ber er att genomföra dem. Var snäll och säg inte att vi måste göra samma sak som alla andra, för när president Barack Obama, påverkad av Paul Volcker, föreslår att Förenta staternas banksystem ska reformeras vänder han G20-gruppens slutsatser ryggen!

Varför ska vi ta avstånd från en metod som kan vara bra för Förenta staterna? Så mycket mer som jag noterar att er kollega, Michel Barnier, sade att den här reformen mycket väl kunde lämpa sig för Förenta staterna och inte för EU och att EU måste gå sin egen väg när det gäller beskattning av finansiella transaktioner. Det är sant. Vi väntar på modiga och nyskapande förslag från er, herr kommissionsledamot.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Om jag ska vara alldeles uppriktig – och alla vet att jag stöder kommissionen till fullo – så tycker jag att era förslag verkar oerhört räddhågsna. Inget av dem tyder på någon önskan att visa upp politiska ambitioner i en fråga som icke desto mindre framstår som mycket viktig.

Jag påminner er om att överenskommelsen i Monterrey 2002 och uppföljningskonferensen i Doha 2008 mynnade ut i rekommendationer om nyskapande och alternativ finansiering på utvecklingsområdet. Jag tror inte att den här skatten på finansiella transaktioner skulle kunna reglera världens finansiella system heller, det handlar inte om det. Jag anser att Europeiska unionen – givetvis tillsammans med G20 – måste ta initiativet och lansera en skatt på internationella finansiella transaktioner som, som sagt, kan fastställas till någonstans mellan 0,01 procent – det är väldigt mycket pengar! – och 0,1 procent av transaktionsvärdet. Dessa båda koefficienter ger naturligtvis olika intäkter: vi har att välja mellan 20 och 200 miljarder US-dollar.

Skatten kan vara global och generell till sin natur. Men det finns en sak som jag inte håller med er om alls: Jag anser inte att genomförandet bör vara föremål för avtal mellan alla världens länder, utan mellan de viktigaste ekonomiska aktörerna. Vi kan inte vänta på att hela världen ska godta den här skatten, eftersom vi är fullt medvetna om att detta faktiskt skulle innebära att själva grundtanken förfelas.

Den bör tas ut på statsnivå och vara frivillig till en början, vilket skulle ge principen viss dragkraft. Den bör samordnas av de viktigaste ekonomiska aktörerna, i synnerhet G20. Ni undrar ju vad den kan användas till: ett alternativ skulle vara att den betalas till en global eller till och med europeisk fond. Europeiska utvecklingsfonden skulle verkligen behöva ett sätt att tillhandahålla offentligt utvecklingsstöd. Alternativt kan staterna använda den i sin utvecklingspolitik.

Det finns också en annan sak som jag har allvarliga tvivel om, och det finns tecken på att utvecklingen går i den riktningen. Ett sådant tydligt tecken är t.ex. när jag hör verkställande direktören för Internationella valutafonden mer eller mindre avfärda filosofin bakom Tobinskatten, eller skatten på finansiella transaktioner, som någonting som i någon slags generell mening skulle förebåda eller täcka riskerna i finansvärlden – det jag kallar finansjonglörer. Det är inte alls det det handlar om! Jag anser inte att syftet med den här skatten ska vara att täcka risker som tas i finansvärlden. De måste betalas på något annat sätt. Detta är en försäkring som jag inte kan acceptera.

Jag vill påminna er om att alla framsteg som har gjorts under de senaste åren i vissa utvecklingsländer – till och med de som klarar sig bäst – förmodligen kommer att raderas ut, och därmed förhindra att millennieutvecklingsmålen nås. Därför är jag en ivrig anhängare av skatt på finansiella transaktioner.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Herr talman! Självfallet finns det många goda skäl som talar för att finansinstituten bör bidra mer till skatteintäkterna efter finanskrisen, och det är synd att man i den här resolutionen bara talar om transaktionsskatter och inte om t.ex. Barack Obamas skatt.

Jag ser tre problem med transaktionsskatter.

För det första effekten på slutanvändarna av finansiella tjänster. I Storbritannien har en stämpelskatt som har funnits i många år haft en oproportionerlig påverkan på små investerare och företag som söker kapital.

För det andra konsekvenserna av att bara EU inför den. Vi vet att finansmarknaderna är globala och mycket rörliga. Det finns en uppenbar risk för att vi bara driver ut transaktionerna ur EU, vilket inte skulle vara bra.

Det tredje problemet har att göra med en moralisk risk: om de här pengarna ska läggas i en nödhjälpsfond. Jag anser inte att alla finansinstitut som går omkull automatiskt ska räddas av skattebetalarna. Det måste vara möjligt att låta en bank gå i konkurs men ändå skydda kunderna. Experter har varnat både utskottet för ekonomi och valutafrågor och det särskilda utskottet för den finansiella, ekonomiska och sociala krisen för

att en sådan fond skulle kunna uppmuntra till oansvarigt risktagande. Vi vill inte riskera större risker, så detta måste undersökas.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Det råder inga tvivel om att den finanskris vi nyligen har upplevt visade att liberaliseringen av finansmarknaderna och insisterandet på fria marknader har gjort det möjligt för det finansiella systemet att växa sig farligt stort i förhållande till den reala ekonomin och i årtal verka på grundval av enorm lönsamhet, ansvarslöshet och regellöshet, vilket i slutändan ledde till krisen.

Därför bör förslaget om en skatt på finansiella transaktioner begränsa det finansiella systemets storlek och göra vissa finansiella beslut i spekulationssyfte olönsamma. Den här åtgärden kommer emellertid inte att kunna tillämpas om den inte åtföljs av en integrerad plan för hur det finansiella systemet ska regleras, för att minimera bankernas felaktiga policyer och den spekulation som hedgefonder och kreditvärderingsinstitut ägnar sig åt samtidigt som de förvärrar och exploaterar de ekonomiska problemen i många länder.

Jag anser emellertid att sådana här åtgärder inte bara bör betraktas som tillfälliga. Bankerna måste betala av på de enorma stödpaket de har fått från de europeiska regeringarna, paket som i slutändan ökade budgetunderskotten i de länderna. De här länderna tvingas nu låna från samma banker, och betalar dem därigenom två gånger.

Vi måste vara tydliga. Bankerna måste betala sina skulder till staterna. Det är därför som vi bortsett från allt annat måste införa en skatt på finansiella transaktioner, för det första för att begränsa den finansiella sektorns storlek och för det andra för att spara resurser till nya social- och utvecklingspolitiska åtgärder.

Markus Ferber (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vad är det då detta handlar om? Frågan är helt enkelt hur finansmarknaderna kan bidra till att reducera de kostnader de har åsamkat stater, samhällen och ekonomier. Detta är den avgörande fråga som vi måste besvara.

Jag anser att vi tillsammans har utarbetat en mycket välavvägd text. Jag är också mycket tacksam för att kommissionsledamoten har formulerat den på det här sättet. Å ena sidan kan vi inte låtsas att EU är lycksalighetens ö där vi kan göra vad vi vill utan att de globala finansmarknaderna reagerar. Saker och ting måste samordnas internationellt. Å andra sidan måste vi också se till att sektorn bidrar till att ta oss ur krisen ordentligt.

Därför vill jag höja ett varnande finger: vi måste sluta att hitta på nyheter som löser alla världsproblem varenda vecka. För några månader sedan var det en ny avgift på flygbiljetter som skulle lösa alla problem, nu är det en skatt på finansiella transaktioner och nästa månad kommer någon att hitta på någonting annat. Det är att gå för långt. Det handlar om att göra finansmarknaderna delaktiga inom ramen för en internationell samordning. Om kommissionen kan lägga fram en förnuftig lösning på detta och föra in den i de internationella förhandlingarna så är vi på rätt spår.

Vi måste också vara ärliga mot oss själva. De som hävdar att vi kan stoppa spekuleringen med sådana här instrument bedrar sig uppenbarligen. Det vi vill är att spekulanterna ska bidra till risken och till att hantera risken. Det är rätt strategi. Där har ni vårt fulla stöd, herr kommissionsledamot.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Herr talman! I Storbritannien har man just lanserat en kampanj som kallas Robin Hood-kampanjen, i vilken icke-statliga organisationer, kyrkor och civilsamhället deltar. Frontfiguren är skådespelaren Bill Nighy. Om ni inte har sett deras webbplats rekommenderar jag den varmt som ett inslag i den här debatten, herr kommissionsledamot. Huvudfrågan i kampanjen är en skatt på 0,05 procent på finansiella transaktioner, som de tror ska inbringa i storleksordningen 37 miljarder brittiska pund.

Så skatten på finansiella transaktioner handlar inte om människor som går till bankomaten och tar ut pengar: den handlar om icke-offentliga transaktioner och om att de som har bidragit till finanskrisen ska betala tillbaka någonting. För att sätta in detta i ett perspektiv lyssnade jag på ekonomen John Kay för omkring tre veckor sedan. Han kom till Skottland för att hålla ett anförande och om Skottland hade varit ett självständigt land och våra banker hade kollapsat så skulle varenda man, kvinna och barn ha fått skulder på 750 000 pund. Vi kan inte tillåta att det händer i framtiden. Det hände gudskelov inte nu, eftersom vi i Skottland är en del av Förenade kungariket, men i framtiden måste vi allvarligt fundera på att införa en skatt på finansiella transaktioner och hur den kan tillämpas.

Robin Hood-kampanjen är intressant och jag anser att det borde finnas en 80/20-uppdelning, där 80 procent går till offentliga tjänster och 20 procent till att se till att vi har en fond som säkrar att vi inte får en ny bankkris.

Jag tackar er och ser fram emot ert förslag, herr kommissionsledamot. Ni kanske kan ge oss en uppfattning om när vi får höra vad ni tycker. Jag vet att EU-2020 kommer att läggas fram i april, men det vore bra att få höra hur er tidsplan ser ut.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! I dagens kris har vi bara två alternativ. Det första är att låta folket betala för krisen, som vi har gjort, med hjälp av åtstramningar, arbetslöshet och skattehöjningar som momshöjningen i Grekland nyligen. Det andra är att beskatta kapitalrörelser och finansiella transaktioner i spekulationssyfte. Det skulle medföra omfattande intäkter för den europeiska ekonomin och jag tror att det skulle vara ett sätt att bekämpa den finanskris vi just nu upplever. Vi skulle också behöva ha modet att stänga skatteparadis.

Detta är inte på något sätt ett revolutionärt förslag, det finns redan med i G20-gruppens överenskommelser. En del av de här principerna har vi till och med diskuterat och röstat om här, men det är viktigt att vi snarast gör mer än tomma uttalanden. Vi måste omedelbart sätta stopp för denna dödliga spekulation. Många ekonomer anser faktiskt att en låg skattesats på 0,5 procent på finansiella transaktioner skulle innebära att Europeiska unionen fick ett tillskott på 500 miljarder euro. De pengarna skulle vi kunna använda för en återhämtning som bygger på arbete, utbildning, forskning, löner och nya miljövänliga industri- och jordbrukspolitiska åtgärder.

Vi måste alltså gå från ord till handling. Vi måste ha modet att stödja principen om en sådan här skatt och sedan genomföra den.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det finns en utbredd politisk vilja i det österrikiska parlamentet och i den österrikiska federala regeringen, liksom i mitt parti, Österrikiska folket, att införa en skatt på finansiella transaktioner. Den finansiella och ekonomiska krisen har globala efterverkningar, och orsaker, som inte kan reduceras till en världsdelen.

Det är inte bara globala styrmekanismer vi behöver, vi behöver globala övervakningsmekanismer, globala riktlinjer för tillsynen och globala finansieringskällor. Men det räcker inte med finansieringskällor. Styrningens effekter är lika viktiga.

Först och främst behöver vi en gemensam europeisk vilja, ett europeiskt projekt, så att vi också kan nå framgång globalt. Frågan till kommissionen och resolutionen, som jag hoppas att parlamentet kommer att anta med stor majoritet på onsdag, är uttryck för en gemensam politisk vilja att utveckla och genomföra en modell för en skatt på finansiella transaktioner – helst i global skala. Jag ser fram emot att få ett mycket konkret förslag från kommissionen, som bidrar till denna solidaritet i Europa, och jag förväntar mig att kommissionen lägger fram detta förslag så snart som möjligt, tillsammans med ett svar på våra frågor.

Vilken effekt kommer en sådan här skatt på finansiella transaktioner att få på den reella ekonomin och på EU:s ekonomiska och finansiella konkurrenskraft? Vilken skattebas ska den ha, vilken procentsats ska den vara, vem ska ta ut den och vem ska få pengarna? Ska de vara öronmärkta? Det kan jag tycka, men för vilket ändamål? Vi måste lösa alla dessa frågor. Med dagens debatt och omröstningen på onsdag stakar vi ut kursen. Var snäll och ge oss ett svar snabbt.

Magdalena Alvarez (S&D). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Krisen har visat att Europeiska unionen saknar de instrument som behövs för att motverka effekterna av den och skapa förutsättningar för ekonomisk återhämtning.

Därför måste vi utforma gemensamma åtgärder. Det räcker inte med att bara samordna medlemsstaternas strategier, vi måste också, som union, utrusta oss med lämpliga instrument som gör att unionen kan vidta meningsfulla åtgärder och ge en omedelbar och global respons.

Det första syftet bör vara att ge unionen mer omfattande och effektiv ekonomisk styrning, vilket innebär att vi behöver större finansiell självständighet. I det sammanhanget skulle en skatt på finansiella transaktioner som har utformats för att fylla tre syften vara till stor nytta. När allt kommer omkring måste vi öka unionens förmåga att utforma sin egen politik, vi måste förbättra den ekonomiska stabiliteten genom att begränsa spekulatören och vi måste tillhandahålla den information som behövs för att övervaka finansmarknadernas tillstånd och utveckling. Dessutom bör man, när man utformar detta skattemässiga instrument, se till att finanssektorn bidrar till att reparera den skada som den reella ekonomin har lidit och täcker kostnaderna för att stabilisera banksystemet.

Kan ni ge oss en tidsplan för detta, herr kommissionsledamot?

Diogo Feio (PPE). – (PT) Herr talman! Det är bra att Europaparlamentet ställer en rad frågor om detta och inte tar slutlig ställning till den nya skatten på finansiella transaktioner.

Det finns dessutom flera skäl till detta. Det räcker att lyssna på vad de ofelbara anhängarna av den här skatten säger. De säger att det är en politisk fråga, att de tekniska lösningarna knappt spelar någon roll.

Vi ska först införa skatten och sedan får vi se hur den ska tillämpas. Det är ett misstag. Man kan inte lösa finanskrisen med ideologi.

För det andra säger de att den här skatten skulle kunna hjälpa de mest utsatta, vara en slags Robin Hood-skatt, eftersom de mest utsatta får det bättre om vi har ekonomisk tillväxt.

Det spelar ingen större roll om den införs på EU- eller global nivå. Det är också ett sätt att undvika att lösa problemet. Vad händer om bara EU har en sådan här skatt?

Det finns många faktorer att ta hänsyn till. I kristider kan man inte lösa några problem med nya skatter. Vi kan inte lösa problemet med våra dåliga statsfinanser med en ny skatt. Inte med en ny skatt som fungerar som ett slags straffskatt, en skatt som syftar till att straffa dem som är ansvariga för krisen.

Det är slutkonsumenterna som blir lidande av en ny skatt. De som behöver låna pengar blir lidande av en ny skatt.

För det andra finns det en rad tekniska problem att diskutera. De där som inte spelar någon roll. Har vi ett administrativt system på EU-nivå som gör att en sådan här skatt kan genomföras? Kan någon berätta vad kostnaden för detta genomförande är? Kan någon berätta vilka effekterna på likviditeten och kreditgivningen blir? Hur ska en global skatt kunna tillämpas när vi har tidsskillnader och sekundsabba transaktioner? Hur kan allt detta kontrolleras?

Alla dessa frågor återstår fortfarande att besvara. Jag anser att vi bör dra lärdom av krisen och anta ståndpunkter. Jag tvivlar på att den nya skatten är rätt ståndpunkt.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Anni Podimata (S&D). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Debatten om införandet av en skatt på internationella finansiella transaktioner är kanske inte ny, men den är oerhört aktuell i dag, eftersom den främsta lärdomen av krisen i den globala ekonomin, särskilt för euroområdet som nyligen har utsatts för systematiska spekulationsattacker, är att den ansvarslöshet som tidigare rådde på finansmarknaderna och bristen på grundläggande finansiell tillsyn och styrning har omedelbara och synbara återverkningar på den reella ekonomin, på de offentliga finanserna och på den sociala stabiliteten.

Mot den bakgrunden är det oerhört viktigt att införa en skatt på internationella finansiella transaktioner, eftersom detta är en av hörnstenarna i den sedan länge efterlängttade omstruktureringen av de finansiella kontrollmekanismerna. Lösningen är naturligtvis inte att införa ännu en europeisk skatt som får tvivelaktiga effekter på den europeiska ekonomins konkurrenskraft, utan att utforma ett ambitiöst förslag från EU till G20-gruppen.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – (EN) Herr talman! Finansmarknaderna är globala och finansbolagen är globala, ja finanssektorn är faktiskt den största globala sektorn för närvarande. Eftersom också våra behov är globala – såsom utvecklingsagendan, millennieutvecklingsmålen och bekämpandet av klimatförändringarna – tycker jag bara att det är naturligt att en beskattning av finansiella transaktioner blir det första försöket att införa en global skatt.

Politiken är inte global, och det är egentligen inte Europeiska unionen heller, som vi vet. Men någon måste ta ledningen i den här frågan och det är bara naturligt att Europeiska unionen gör det. Vanligen har den som tar ledningen – den som utformar mekanismerna och modellerna och har den immateriella äganderätten – makten, liksom fördelen av att vara först.

Visserligen finns det mindre fördelar genom att de mest spekulativa transaktionerna dämpas något, men jag anser att de största fördelarna har att göra med att vi ger oss in på ett nytt beskattningsområde, skapar en global mekanism och samlar ihop resurser – inte så mycket i finanssektorn, utan främst för vår europeiska och globala utveckling och miljö.

För att Europeiska unionen ska kunna vara aktiv i den här frågan måste vi tänka klart, vi måste ha en gemensam ståndpunkt, och därför hoppas jag att kommissionen mycket snart lägger fram ett förslag om hur denna skatt på finansiella transaktioner ska kunna fungera.

Edward Scicluna (S&D). – (EN) Herr talman! Det är inte mindre än 40 år sedan vi som studenter diskuterade en ny internationell ekonomisk ordning, där ett inslag var ett förslag att använda lån till IMF i form av särskilda dragningsrätter (SDR) och en slags skatt på nationalstaterna som kunde användas för att hjälpa fattiga länder. Som vi vet blev det inte så.

Nu, många år senare, har verkligheten förändrats: globaliseringen har, tillsammans med tekniska framsteg och en starkare politisk vilja, gjort vissa planer mer genomförbara. Antalet globala politiska mål har dock ökat. Vid sidan av fattigdomen, som tyvärr fortfarande finns, är vi också oroade över globala miljöproblem som klimatförändringarna, och i dag talar vi egentligen om en slags global försäkringspremie för att kompensera offren för de sociala och ekonomiska skador som finanskatastrofen medför.

Vi måste vara försiktiga när vi har många olika mål. Jag föreslår att vi följer den kloka regeln att se till att vi har ett separat instrument för varje mål. Det är bra att kommissionen är djärv, men vi måste se till att skatten på finansiella transaktioner blir mycket fokuserad och genomförbar. Vi kan inte försöka göra den till någonting som löser alla problem för alla.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag tror inte att införandet av en skatt på finansiella transaktioner skulle vara till någon som helst nytta. Den kan inte hjälpa oss att ta oss ur finanskrisen, den kan inte bidra till att förhindra en ny kris och den kan inte bidra till att stabilisera finansmarknaderna. Denna åtgärd kommer bara att leda till ökade kapital- och kreditkostnader och hämma investeringarna.

Innan en ny skatt införs måste Europeiska kommissionen granska för- och nackdelarna med denna skatt mycket ingående. Om beslutet blir att införa en skatt på finansiella transaktioner kan detta påverka den europeiska ekonomins globala konkurrenskraft. Vi måste också undvika dubbelbeskattning och att skapa hinder för fria kapitalrörelser.

Vanliga medborgare ska inte bära kostnaderna för en sådan skatt. Det vore lämpligt att överväga att införa en sådan här skatt i länder där spekulationskapital har ansamlats och givit upphov till kortsiktiga utlandsskulder. En sådan åtgärd skulle kunna förhindra att spekulationskapital ansamlas.

2009 införde Sverige en årlig stabilitetsavgift för banker och kreditinstitut på 0,036 procent av summan av vissa skulder. Det är dock inte motiverat att införa en sådan skatt i Rumänien. I samband med förhandlingarna mellan den rumänska regeringen, IMF och Europeiska kommissionen kom man överens om lagändringar i fråga om det särskilda förvaltningsförfarandet så att Rumäniens centralbank kan ingripa snabbt och effektivt när ett kreditinstitut hamnar i svårigheter.

Mot den bakgrunden vill jag fråga Europeiska kommissionen vilka mekanismer eller formler som diskuteras för att skydda länder mot ansamling av spekulationskapital och om den överväger att också vidta andra åtgärder för att reglera och övervaka det finansiella systemet.

Tack.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag kommer att tänka på två ord när vi diskuterar detta: det latinska uttrycket *festina lente*, eller "skynda långsamt", för det här är självfallet ett mycket kontroversiellt ämne, som alla skattefrågor. Jag antar att det är särskilt tilltalande att tala om att beskatta finansinstitut för att göra dem mer riskmedvetna och kanske straffa dem för deras synder, men finansiella transaktioner är globala och inte bara europeiska till sin art, så vi måste överväga alla alternativ, som Kay Swinburne framhöll.

Låt oss se vad IMF och G20 gör och sedan kanske göra någonting själva, men vi måste verkligen fundera ordentligt på detta. Så jag säger *festina lente*, skynda långsamt, när vi verkligen har tänkt igenom det hela och haft ett brett samråd kanske vi måste agera, med eller utan hjälp av Robin Hood.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Trots att industriländerna svarar för 80 procent av utsläppen av växthusgaser är det i dag utvecklingsländerna som får ta de värsta konsekvenserna av detta. Dessa oerhört drastiska konsekvenser drabbar de fattigaste länderna, länder som inte har gjort någonting för att orsaka växthuseffekten.

För närvarande finns det 20 miljoner miljöflyktingar. Om vi inte gör någonting genast kommer de att vara 500 miljoner 2050. Vi har betydande klimatrelaterade skyldigheter gentemot de här länderna värda

uppskattningsvis 100 miljarder euro om året. En rättvis andel av denna summa för Europeiska unionen är 35 miljarder euro.

Det är viktigt att vi omedelbart inför en skatt på finansiella transaktioner så att vi kan finansiera våra klimatrelaterade skyldigheter. Samtidigt kommer den här skatten att göra det möjligt för oss att betala vår klimatrelaterade skuld till eftervärlden genom att bidra till att finansiera åtgärder som gör oss oberoende av kol för vår energiförsörjning.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Ett förslag som inte nådde någon framgång för två decennier sedan diskuteras och debatteras nu igen, på grund av den finansiella och ekonomiska krisen. Nu är det inte längre bara akademiker och minoritets- eller oppositionsgrupper som förespråkar denna lösning. Nu föreslår G20-gruppen, Internationella valutafonden och en del av ledarna i världens mest industrialiserade länder att denna skatt ska införas. Vi måste ta tillfället i akt, för nu är tiden mogen.

Som ledamot av utskottet för utveckling stöder jag ståndpunkten att en del av intäkterna ska användas för att finansiera utveckling om en sådan skatt införs. Om skatteintäkterna bara skulle användas för att finansiera insättningsgarantier eller för rent ekonomiska syften skulle finanssektorn inte ge sitt rättmätiga bidrag till rättvisan i världen. Således bör en del av intäkterna gå till utvecklingsstöd.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det gläder mig att ni har ägnat tid åt denna viktiga diskussion. Tanken på en skatt på finansiella transaktioner har hittills väckt stort intresse. Som jag förklarade håller kommissionen för närvarande på att granska nyskapande finansieringssätt på global nivå och särskilt följande frågor.

För det första en analys av konkurrenskraftsaspekten. Eftersom finansiella transaktioner är så rörliga och finansmarknaderna så konkurrenskraftiga tycks risken för att verksamhet flyttas till andra marknader vara mycket stor. Det betyder att det behövs en gemensam strategi och som ett absolut minimum ett gott samarbete på internationell nivå.

Den andra frågan är den ackumulerade effekten av olika initiativ som inte får undergräva finanssektorns förmåga att stödja en ekonomisk återhämtning.

För det tredje måste vi ha en riktig analys. Kommissionen kommer snart att offentliggöra sin analys av olika alternativ. Jag måste säga att det inte är så lätt. Vi genomför en analys och analyserar olika instrument. De instrumenten har inte bara med skatten på finansiella transaktioner att göra, utan det handlar också om möjligheterna att beskatta bankernas tillgångar, bankernas hävstångseffekter och så vidare. Vi måste genomföra denna analys mycket noggrant så att vi kommer till rätt slutsatser om vilka alternativ som är bäst.

Kommissionen kommer att jämföra sina rön med sina internationella partners rön. Utifrån denna jämförelse kommer de mest lovande instrumenten att identifieras och sedan detaljgranskas av kommissionen.

Jag ska också säga att "beskattning" och "skatter" nämns många gånger i EU:s 2020-strategi, i skarp kontrast mot tidigare strategidokument. Jag anser att kommissionen tar de frågor som har att göra med utvecklingen på beskattningsområdet på stort allvar.

Avslutningsvis vill jag understryka att kommissionen verkar för och stöder en seriös global analys av de potentiella för- och nackdelarna med olika nyskapande finansiella instrument, däribland en skatt på finansiella transaktioner. Jag vill tacka parlamentet för dess intresse för och engagemang i den här frågan.

Talmannen. - Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾ från utskottet för ekonomi och valutafrågor för att runda av debatten, ingivet i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum omsdagen den 10 mars 2010 kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag har länge varit anhängare av en skatt på finansiella transaktioner, eller som anhängarna i Förenta staterna kallar den – en skatt på finansiell spekulation. James

⁽¹⁾ Se protokollet.

Tobin var en av de första som förespråkade denna som ett sätt att stabilisera de globala finansmarknaderna och samtidigt få ihop rejält med pengar till utvecklingsstöd. De mäktiga finansiella spekulanterna tillbakavisade den, liksom mäktiga regeringar, och sade att den inte var genomförbar. Nu håller IMF, som en följd av krisen, på att studera om den går att genomföra och vi måste driva på så att expertrapporten inte skjuts i sank och blir värdelös genom lobbying bakom kulisserna. Nu har vi verktyg, t.ex. clearingsystemet Swift i Europa, som gör att vi kan införa en skatt. Men ändå får vi höra samma gamla hycklande argument: "det går att undvika den, den skulle bli en börda för konsumenterna", som strider mot det som forskningen visar. Verkningarna av finanskrisen, som orsakades av skrupelfria finansiella spekulanter som fortsätter att göra sig stora rikedomar och vilkas verksamhet har fällt världsekonomin, måste begränsas. Det växande stödet för en skatt på finansiella transaktioner måste få stark uppbackning av den allmänna opinionen så att regeringarna agerar och inte ger efter för människor som inte nöjer sig med att vara giriga.

18. Genomförande av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en muntlig fråga till kommissionen från Sharon Bowles om genomförande av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) (O-0027/2010).

Sharon Bowles, frågeställare. – (EN) Herr talman! Min företrädare som ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor lade fram en resolution om Sepa för parlamentet den 12 mars 2009. Det är inte mycket som har hänt, och nu lägger jag fram min resolution i mars 2010. Vi förväntar oss verkligen framsteg före den 15 mars 2011.

Kommissionen ansträngde sig i sin färdplan för Sepa i september 2009. Vi stöder åtgärderna på de sex prioriterade områdena, men en stor majoritet av dem som deltog i kommissionens egna samråd sade att ett slutdatum måste fastställas som ett incitament för de motsträviga. Det var kommissionens egna ord. Det går inte att vara rakare än så, och vi föreslår att det bindande slutdatumet fastställs till senast den 31 december 2012.

Vi lever i tider då antalet gränsöverskridande inköp och avtal ökar. Det är viktigt att vi har gemensamma standarder för dessa gränsöverskridande betalningar, kreditöverföringar och autogireringar för att den inre marknaden ska vara sund och ha tillväxt. Det är mycket bättre för konsumenterna att slippa undersöka om förfarandena skiljer sig från land till land eller råka illa ut för att de gör det.

Så konsumenterna är inte negativa till det här projektet, men de måste ha trygghet, och det är ett problem att det inte finns tillräckligt skydd för hanteringen och kontrollen av autogireringsuppdrag. Betalningssystemen svarar för en tredjedel av bankernas driftskostnader, så det är viktigt för bankerna att få ordning på Sepa, men de kan inte få bestämma allt. Europeiska betalningsrådet måste inse att konsumenterna är rädda för bedrägerier och lurendrejerier och undrar vem som skyddar dem. En del stressade människor kanske inte märker att nya transaktioner har gjorts, särskilt om beloppen är vanliga. Därför måste det vara möjligt för konsumenterna att ha ett extra skydd i samband med autogirering. Det räcker inte att säga att bankerna får ta notan för alla bedrägerier. Bankerna har inte tagit notan för checkbedrägerierna. I t.ex. Frankrike har det varit problem med att checkar med förfälskade mottagarnamnteckningar utställda till en bank har lösts in och att pengarna har betalats in på en tredjeparts konto. Detta hände fyra år efter det att den brittiska finansinspektionen täppte igen det kryphålet. Det räcker inte att lösa de här problemen med tillägg eller nya erbjudanden om tjänster som inte skyddar alla. Det vore att spela bedragarna i händerna. Det räcker inte att göra det i enskilda länder. Det vore att spela de gränsöverskridande bedragarna i händerna.

Så vi ber er att vara bestämd, lösa de här problemen och lägga fram lösningar på autogireringarna i Sepa före den 30 september 2010.

I år kommer förmodligen de offentliga myndigheterna att öka sin Sepaanvändning betydligt, så det här är rätt tidpunkt för att driva på, särskilt att be de medlemsstater som inte har gjort upp några planer att delta i undersökningarna. Vi ber också de medlemsstater – eller kanske den medlemsstat – som inte har löst problemet med fortsatt rättslig giltighet hos befintliga autogireringsuppdrag att ta itu med detta och lösa problemet. Den andra stora stöttestenen är kanske de multilaterala förmedlingsavgifterna vid kortbetalningar och detta måste också lösas på ett sätt som överensstämmer med konkurrenspolitiken.

De här frågorna är viktiga och vi anser att det är dags att sätta ned foten och fastställa ett slutdatum så att vi kan övergå till Sepa och se till att det här projektet – som är mycket viktigt för den inre marknaden – verkligen kan sjösättas, herr kommissionsledamot.

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det gläder mig att träffa er igen och jag vill börja med att hålla med om det som Sharon Bowles just sade, nämligen att konsumenterna behöver trygghet. Det var just det jag sade under utfrågningen här i parlamentet, när jag talade om att konsumenterna måste återfå makten över den inre marknaden genom särskilda projekt. Ett av dessa är det gemensamma betalningsområdet i euro (Sepa). Det är ett komplicerat projekt, men ändamålet – att skapa enkla finansiella transfereringar i EU – gör våra åtgärder motiverade.

Fru Bowles, mina damer och herrar! Jag vill tacka parlamentet för dess stöd för Sepa och ge några konkreta svar på Sharon Bowles fem frågor, som ger en korrekt beskrivning av de problem som vi måste lösa. Jag har inte heller glömt det förarbete som har gjorts och Pervenche Berès och Jean-Paul Gauzès oerhört positiva och intressanta betänkanden om frågor som har med Sepa att göra.

Det är riktigt att en tidsfrist skulle kunna ge Sepaprojektet lite av den draghjälp det behöver, fru Bowles. Det tror jag. Ett slutdatum skulle säkerligen ha många positiva effekter. Det skulle göra rättsläget klarare, göra det möjligt att planera erforderliga investeringar och sätta stopp för samexistensen av två betalningssystem – det nationella och det europeiska – som medför onödiga kostnader.

En tidsfrist förutsätter lagstiftning. Min personal håller för närvarande på att undersöka olika möjligheter och deras granskning bör vara klar nästa vår. På grundval av den kommer vi att bestämma oss för det som är mest ändamålsenligt. Jag kan bekräfta att grunden kommer att vara lagstiftning.

När jag nu talar inför er – i början av mars – är det faktiskt för tidigt att fastställa ett sådant slutdatum. Jag noterar ert förslag om 2012, fru Bowles, och kommer att ha det i åtanke. Hur som helst måste vi ge aktörerna en anpassningsperiod, t.ex. 12 månader för överföringar och minst 24 månader för uttag. En annan fördel med ett lagstiftningsinitiativ kan vara att vi kan behandla några av de frågor som ni tar upp i er resolution och som Ekofinrådet har tagit upp, för att se till att användarna får Sepaprodukter av bättre kvalitet.

För det andra behöver vi klarhet i fråga om de multilaterala förmedlingsavgifterna. Det är en viktig finansieringsfråga och därmed en viktig fråga när det gäller utvecklingen av Sepakort och -uttag. I slutet av 2009 offentliggjorde kommissionen ett diskussionsdokument som innehöll nya uppgifter liksom olika slags användares synpunkter i den här frågan. Vi kommer tillbaka till resultatet av detta offentliga samråd om ett ögonblick. Vi måste naturligtvis analysera om den här frågan är förenlig med konkurrenspolitiken, som min kollega Joaquim Almunia ansvarar för.

Jag vill emellertid göra några påpekanden: Vi har ett kortsiktigt övergångssystem för uttag fram till november 2012, som möjliggör multilaterala förmedlingsavgifter på upp till 8,8 procent när det gäller gränsöverskridande transaktioner. Jag konstaterar dock att mer än 70 procent av uttagen i EU nu görs utan att någon multilateral förmedlingsavgift tas ut på transaktionen. Därför tycks inte multilaterala förmedlingsavgifter vara den enda finansieringsmekanismen, eller ens den mest effektiva.

När det gäller korten har kommissionen som ni vet antagit ett beslut som riktar sig mot MasterCards gränsöverskridande multilaterala förmedlingsavgifter. Vi gjorde samma sak i fråga om Visa. Förfarandet i fallet MasterCard har överklagats till domstolen. Som en del i detta förfarande, särskilt när det gäller dessa avgifters storlek och typ, har Europeiska kommissionen redan klargjort spelets regler. Domstolens slutliga beslut bör bidra till att skapa en fastare rättslig grund.

För det tredje stöder jag, som jag hade tillfälle att nämna vid min utfrågning, ett EU-initiativ om kortbetalningar. En rad initiativ håller på att ta form i den privata sektorn, t.ex. Monnetprojektet, PayFair och EAPS. Fru Bowles, mina damer och herrar! Jag kommer inom kort att träffa de viktigaste aktörerna på den här marknaden så att vi tillsammans kan bedöma deras vilja att gå vidare och kanske samordna sina initiativ och fastställa en handlingsram. Samtidigt kommer kommissionen med utgångspunkt från konkurrenslagstiftningen att analysera de argument som kortsystemen har lagt fram för att rättfärdiga sitt finansieringssystem.

Min fjärde punkt gäller styrningens framtid. Som ni vet finns det inget alleuropeiskt styrsystem för Sepa. Därför har vi tagit ett gemensamt initiativ med Europeiska centralbanken om att inrätta ett Separåd med ett begränsat antal höga företrädare för betalningsbranschen och användarna. Målet är inte att fatta beslut utan att underlätta en dialog för att se till att Sepaprojektet genomförs på rätt sätt. Det första mötet kommer att äga rum i vår.

Fru Bowles, mina damer och herrar! Jag kommer personligen att hålla parlamentet väl informerat om det arbete som utförs i Separådet, särskilt när jag besöker utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Min sista punkt gäller respekten för användarnas intressen, ett ämne som ni nämnde, fru Bowles. Tyvärr verkar bankbetalningsbranschen ofta vara lite ovillig att ta hänsyn till användarnas oro. Europeiska betalningsrådets styrelsesätt kan förbättras, så att insynen ökar och hänsyn tas till användarnas oro. Separatet kommer att bli en bra plattform för att få till stånd dessa förbättringar.

Jag tänker också vidta mer direkta åtgärder på vissa punkter, i synnerhet när det gäller de förbättringar av uttagssystemet som måste till. Kommissionen och Europeiska centralbanken kommer mycket snart att tillskriva Europeiska betalningsrådet för att be om en del ändringar för att stilla konsumenternas oro. Jag kan inte utesluta att kommissionen kommer att vidta åtgärder om den märker att det finns hinder i vägen för detta, så att vi tar hänsyn till konsumenternas farhågor.

Herr talman, fru Bowles, mina damer och herrar! Ni har säkert förstått att jag är fast besluten att handla och få Sepa att fungera, som jag sade till er i januari. Jag kommer förstås att förlita mig på parlamentets stöd och att ni är beslutna att göra dessa förbättringar.

Jean-Paul Gauzès, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag tvivlar inte på er beslutsamhet, och i de punkter som ni nyss tog upp besvarade ni de flesta av de frågor som vi tänkte ställa och som tas upp i den här resolutionen.

Jag ska bara påminna er om att svårigheten på det här området har att göra med att det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) är ett initiativ från betalningsinstitutens, särskilt bankernas, sida. Jag vill också säga att syftet med direktivet om betalningstjänster, som jag hade äran att vara föredragande för, främst var att göra det möjligt för oss att urskilja och fastställa vilka rättsliga instrument vi behöver för att införa detta europeiska betalningssystem. Ett annat syfte med direktivet var att öka konkurrensen på betalningsområdet, och i avdelning II talades det om att inrätta betalningsinstitutioner, som skulle bryta bankernas monopolställning.

Denna komplicerade början är säkerligen en del av förklaringen till förseningen, men det är ju också sant, som ni sade, att betalningsetablissemangen – det vill säga bankerna – har visat en viss motvilja mot att införa den här mekanismen.

Det finns en förklaring till det: kostnaden. Ni känner säkert redan till detta, men bara för att ge er en uppfattning: i Frankrike kommer det till exempel att kosta mer att införa Sepa än det kostade att övergå till euron.

Frågan om förmedlingsavgifter, som måste lösas, har också nämnts. Det finns två problem. Det första är, som ni sade, förenligheten med konkurrensreglerna, men det andra, som inte får glömmas bort, är att betalningstjänster är en kommersiell verksamhet för betalningsinstituten, vilka därför måste få en rättvis ersättning. Det som har fördömts är möjligheten att ensidigt fastställa interbankmarginaler, godtyckligt och utan samråd, när dessa med rätta framstår som överdrivet höga.

Herr kommissionsledamot! Vi räknar med att ni ser till att de framsteg som vi har gjort med att skapa en inre marknad för betalningar leder till att EU-verktyg för överföringar och autogirering snarast införs.

Udo Bullmann, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det gemensamma eurobetalningsområdet är ett viktigt, ja till och med centralt, instrument för EU:s inre marknad. Vi har Jean-Paul Gauzès att tacka för att vi kunde sjösätta det. Min grupp stöder det till fullo och vill att det ska fungera väl. Personligen har jag ingenting emot att vi fastställer en tidsfrist för övergången, och jag tycker inte att det spelar så stor roll om den tar tre, fyra eller fem månader, det viktiga är att det faktiskt fungerar sedan.

Om det faktiskt kommer att fungera beror på två saker. För det första vädjan till branschen att göra det slutanvändarvänligt. I dessa tider har vi inte råd med någon ryktesspridning, något hemligt motstånd eller någon längtan tillbaka till det gamla systemet. Därför måste det vara funktionsdugligt, också enligt dem som i slutändan ska använda det.

För det andra måste det naturligtvis främja ekonomin. Här vill jag nämna en sak som fortfarande är en stötesten, nämligen frågan om hur autogireringarna ska beräknas. Branschen verkar inte vara i stånd att föreslå en vettig modell än. Det finns fortfarande hakar, man kör fortfarande fast, och om branschen inte kan lägga fram en gemensam modell som kan fungera i Europeiska unionen så måste kommissionen – som det står i det här förslaget till resolution – lägga fram ett konkret förslag inom en viss tidsperiod, låt säga innan årets slut. Det får inte bli så att vi konfronterar branschen och kräver en tidsfrist för övergången utan att ta initiativet till att eliminera det motstånd som leverantörerna av betalningstjänster uppenbarligen inte

klaras att eliminera själva. Vi behöver ett gemenskapsinitiativ här, så att vi kan få det hela att fungera. Detta är vår inställning i den här diskussionen.

Martin Ehrenhauser, *för de grupplösa (NI)*. – (DE) Herr talman! Det är bra att vi har euron. Annars skulle små länder som mitt hemland Österrike ha utsatts för ett enormt tryck under finanskrisen 2007.

Euromyntets baksida är dock bristen på konsekvens och ansvarsskyldighet, och på de punkterna finns det förstås några frågor att ställa till kommissionen Vem är för det första ansvarig för bristen på kontroll i eurosystemet? För det andra: Vem är ansvarig för det faktum att de falska budgetsiffrorna från Grekland inte upptäcktes tidigare? Är det för det tredje inte så att det verkliga problemet är Spanien, trots att vi talar om Grekland i dag? Kan Europeiska kommissionen för det fjärde garantera att Spanien inte lämnar in falska budgetsiffror i framtiden, och vad gör den på den punkten?

Jag kräver tydlighet och öppenhet och framför allt att de som bär ansvaret ställs till svars. Det är bara då, när dessa människor faktiskt har ställts till ansvar, som vi kan garantera att spelets regler kommer att följas konsekvent till slut.

Markus Ferber (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till att börja med är det rätt att gemensamma förfaranden hör ihop med en gemensam valuta. Det är rätt att fundera på hur dessa gemensamma förfaranden, som ännu inte har införts överallt i det gemensamma eurobetalningsområdet, kan tillämpas lite bättre.

Å andra sidan ska jag säga rent ut att vi fortfarande måste anpassa regelboken på vissa punkter. Själv kommer jag från ett land där autogireringar är mycket vanliga, som ett sätt att underlätta hanteringen av vissa regelbundna betalningar.

Det förfarande som för närvarande planeras i regelboken är mycket byråkratiskt och komplicerat och därför skulle det glädja mig mycket om det här området kunde tas upp till diskussion igen i samband med slutdatumet – som vi alla vill ha. Å ena sidan får det inte finnas någon sårbarhet för bedrägerier – detta är ett problem när det gäller gränsöverskridande transaktioner – men å andra sidan bör det också vara möjligt att debitera lokala avgifter och att berörda företag fortsatt kan debitera tidningsprenumerationer, försäkringspremier och mobiltelefonräkningar och så vidare på ett enkelt sätt.

Detta är vad jag önskar mig och det finns också ett motsvarande avsnitt i vårt förslag till resolution om detta, så att vi kan bidra till att se till att förfaranden som har visat sig fungera i medlemsstaterna också kan fortleva efter det att det gemensamma eurobetalningsområdet slutligen har införts.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Förmodligen är vi alla överens om att kommissionsledamotens svar på frågorna är bra och tackar för dem. De överensstämmer med Europaparlamentets mål.

För det andra vill jag säga att den metod för självreglering på bankområdet som vi har valt för Sepa är en metod där de olika organen fungerar väl, och åtskilliga hundra banker har gått med i Sepaområdet under en mycket kort tid. Sepa är en del av den inre marknaden, det är större än euroområdet, men det är inget färdigt system. Jag är mycket positiv till ett enhetligt, rättsligt bindande slutdatum, för jag hoppas att vi med hjälp av ett sådant kan öka trycket på att kvarstående problem ska lösas och skapa en juridisk skyldighet att få igång ett enhetligt genomförande. På så sätt kommer alla deltagare återigen att kunna lägga fram allt det som återstår att göra. Det är viktigt med ett gemensamt datum för att Sepaområdet ska kunna införas så snabbt och effektivt som möjligt och bli så anpassat till den inre marknaden som möjligt.

David Casa (PPE). – (EN) Herr talman! Sepa är ett berömvärt initiativ som utan tvivel kommer att göra mycket för att förbättra effektiviteten hos gränsöverskridande betalningar och omvandla de fragmenterade nationella marknaderna för eurobetalningar till en enda inrikesmarknad, genom att det blir möjligt för kunderna att göra kontantlösa eurobetalningar till mottagare var som helst i området via ett enda bankkonto och en enda uppsättning betalningsinstrument.

En annan stor fördel är att de sammantagna kostnader som den europeiska ekonomin har för att flytta kapital i regionen, vilka i dag uppskattas till 2–3 procent av den totala bruttonationalprodukten, kommer att minska. Vi måste komma ihåg att slutmålet med Sepa var att skapa en verkligt inhemsk betalningsmiljö i hela EU, och det är förstaeligt att det inte på något sätt är enkelt att nå ett så ambitiöst mål, i synnerhet om man betänker att det tyvärr är nödvändigt att finna kompromisser mellan de ofta motstridiga intressen som finns i den alleuropeiska bankvärlden.

Den ekonomiska krisen har bara varit till hinder för genomförandet av Sepastandarderna. Detta är en dyrbar process och bankerna har, förståeligt nog, haft mer brådskande saker att ägna sig åt under den senaste tiden. Dagens situation bör analyseras och en realistisk tidsplan fastställas så snart som möjligt, anser jag.

Nu är det viktigt att en rättsligt bindande tidsfrist för övergången till att använda Sepainstrumenten fastställs, som min kollega Othmar Karas sade nyss. Det är inte acceptabelt att det ännu inte finns någon konkret tidsplan. Det är ineffektivt och kontraproduktivt att låta nationella standarder fungera parallellt med Sepa.

Därför uppmanar jag er, herr kommissionsledamot, och kommissionen att skapa klarhet i denna redan bräckliga sektor och se till att ett rättsligt bindande slutdatum äntligen fastställs för övergången till Sepainstrumenten.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag vill informera er om att mitt hemland Rumänien håller på att vidta en del viktiga åtgärder som har med genomförandet av och övergången till Sepa att göra. I oktober 2009 införlivades direktiv 64/2007/EG om betalningstjänster på den inre marknaden med rumänsk lagstiftning. Redan 2007 tog det rumänska bankförbundet, som är medlem i Europeiska betalningsrådet, på sig rollen som stödorganisation för övergången till Sepa. Faktum är att övergången till Sepas kreditöverföringsprodukter kommer att ske samma datum som euron införs, men hittills är det bara fem banker som planerar att gå med i Sepas autogireringssystem under de närmast tre åren.

Den offentliga förvaltningen har en central roll i övergången till Sepa. De offentliga institutionerna kan tillsammans med allmännyttiga företag, telekomföretag och försäkringsbolag utgöra den kritiska massa som behövs för att få fart på övergången till Sepa. Rumäniens finansminister har meddelat att Rumänien kommer att gå med i Sepasystemet när euron har införts.

Tack.

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen.* – (FR) Herr talman! Jag vill tacka alla som har yttrat sig. Någonting som slog mig särskilt under Sharon Bowles första inlägg var att hela parlamentet enhälligt har stött genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa), vilket det också har visat tidigare. Detta bekräftas av resolutionsförslaget. Det här är ett två år gammalt projekt och jag tycker att det måste genomföras nu. Jag upprepar att den enhällighet om behovet av att fastställa en tidsfrist som kom till uttryck igen alldeles nyss gjorde stort intryck på mig.

Därför bekräftar jag att jag har för avsikt att fastställa denna tidsfrist. Ge mig bara några veckor så att jag får tid att träffa alla huvudaktörerna i banksektorn – jag tror att det bli väl använd tid. Jag ska genomföra detta korta samråd – om denna fråga och om andra frågor som har med genomförandet av Sepa att göra – och sedan kommer jag att fatta beslut snabbt, som Sharon Bowles har bett mig.

Sepa kan bara bli en framgång om det verkligen uppfyller konsumenternas och användarnas förväntningar. Jag talar om företag, särskilt små företag, konsumenter och statliga förvaltningar. Kommissionen hoppas att användarnas oro tas i beaktande när Sepa genomförs – och kommer att agera med den inriktningen. Till Elena Băsescu vill jag säga att jag också kommer att ta hänsyn till de nya medlemsstaternas ansträngningar att bli fullt delaktiga i Sepaprojektet, vilket ligger i allas intresse. Jag vet att sådana ansträngningar görs både i ert land och i andra.

När det slutligen gäller korten tycks det behövas större klarhet, som jag sade vid min utfrågning. Återigen behöver jag några veckor, eller högst några månader, för att hålla möten och klargöra vilka avsikter de främsta aktörerna har samt i vilken utsträckning de är beredda att samordna eller kombinera sina ansträngningar att skapa en finansieringsmodell för ett potentiellt alleuropeiskt kortsystem. När det gäller den konkurrenssituation som ska råda så är det en fråga som jag måste ta upp med de främsta aktörerna i banksektorn.

Fru ordförande, mina damer och herrar! Jag vill tacka er för ert konstruktiva och ihärdiga stöd för Sepaprojektet, som ni än en gång har visat. Europeiska kommissionen har samma engagemang i den här frågan.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 10 mars 2010 kl. 12.00.

19. Årsbokslut i vissa typer av bolag avseende mikroenheter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande (A7-0011/2010) av Klaus-Heiner Lehne, för utskottet för rättsliga frågor, om årsbokslut i vissa typer av bolag avseende mikroenheter (KOM(2009)0083 – C6-0074/2009 – 2009/0035(COD)).

Klaus-Heiner Lehne, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det här betänkandet handlar om ett projekt som parlamentet har arbetat med i många år och som nu kanske kan ta ett steg närmare att genomföras.

Vi ville befria mikroenheterna – och då talar vi om särskilt små företag, med få anställda, mycket liten omsättning och vinst och som egentligen bara verkar inom ett regionalt, lokalt område, som t.ex. ett litet bageri eller en målare eller tapetserare – från redovisningsskyldighet. I samarbete med rådet – det fjärde direktivet, som vi nu diskuterar, och som har ändrats många gånger – har parlamentet flera gånger försökt genomföra detta. Det senaste försöket var i samband med Icke van den Burgs betänkande i slutet av 2008. Den gången lyckades vi inte uppnå detta i förhandlingarna med rådet. Följden blev att parlamentet i december 2008 antog en resolution, nästan enhälligt, i vilken det uppmanade kommissionen att öppna lagliga möjligheter att befria mikroenheterna från kravet på årsbokslut. Och det är just det som har skett sedan dess. Kommissionen har lagt fram ett förslag och således gjort exakt det som parlamentet ville. Dessutom har en kommitté tillsatt av Europeiska kommissionen – nämligen Edmund Stoibers grupp, som ägnar sig åt att minska byråkratin – också lämnat synpunkter på denna fråga och sagt att detta skulle vara ett avgörande instrument när det gäller att minska mikroenheternas bördor i EU. Vi talar om möjliga besparingar på i storleksordningen 6,3 miljarder euro. Samtidigt bör man komma ihåg att mikroenheterna har särskilt tunga byråkratiska bördor att bära.

Det här förslaget från kommissionen är på sätt och vis flaggskeppet i kampen och policyn mot byråkrati i Europeiska unionen, och är därför av ganska central och stor vikt. Det finns en lång rad vettiga skäl till att det här förslaget är rätt väg att gå. Det direktiv som vi nu diskuterar härrör från 1978. Det riktade sig till stora och medelstora företag. Det var aldrig avsett för mikroenheter. Att mikroenheterna har skyldigheter till följd av detta direktiv, nämligen att göra årsbokslut, som när det gäller uppbyggnaden och innehållet i huvudsak är desamma som stora företag har, strider fullständigt mot det egentliga behov som finns i samhället och hos mikroenheterna själva. Om en sådan mikroenhet behöver ett lån är värdet av detta årsbokslut i princip lika med noll. Jag vill gå så långt som till att säga att de flesta av dessa mikroenheter inte förstår sig på sin egen redovisning alls – och det bekräftas av kommissionens forskning. Jag understryker igen att värdet i princip är lika med noll. Det som är viktigt för kreditgivningen är kassaflödet. Det handlar t.ex. om likviditeten och vilka reserver som kan frigöras. Inget av detta kan dock i princip utläsas av en balansräkning i den här formen. Den ger bara en ögonblicksbild och visar inte om företaget bör beviljas ett lån eller inte.

Det är också en fråga om konkurrens, tvärt emot det som delar av lobbyn har hävdad här. Som regel konkurrerar inte dessa företag på den inre marknaden, med gränsöverskridande verksamhet. De är bara verksamma regionalt eller lokalt. Därför är inte detta en fråga som har med den inre marknaden att göra. Dessutom är inte den inre marknaden något mål i sig. Den är viktig och det är bra att vi har den. Dessa regler bör dock tillämpas på den inre marknadens funktionssätt, på gränsöverskridande handel, inte på frågor som bara rör den nationella ekonomin.

Mot den bakgrunden bör vi nu sätta punkt för denna långbänk och anta det här betänkandet. Det skulle göra det möjligt för rådet att ta upp frågan igen och kanske bryta den befintliga kvalificerade majoriteten. Det skulle vara bra för EU:s minsta företag.

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att tacka de båda föredragandena för deras arbete, som jag välkomnar: Klaus-Heiner Lehne, ordförande för utskottet för rättsliga frågor, som talade nyss, och Dirk Sterckx. Jag vill påminna er om att det här förslaget till direktiv från kommissionen är ett svar på parlamentets önskemål, som herr Lehne sade. Parlamentets resolution är daterad den 18 december 2008. I den uppmanades kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag så att medlemsstaterna skulle kunna undanta mikroenheterna från redovisningsdirektivens räckvidd.

Samtidigt uttalade sig högnivågruppen av oberoende intressenter för administrativa bördor, under ledning av Edmund Stoiber, klart positivt om förslaget, som herr Lehne alldeles nyss sade.

Slutligen stödde Europeiska ekonomiska och sociala kommittén förslaget att förenkla redovisningsförfarandena. Så nu är vi här.

Varför är den här åtgärden viktig? Genom att skapa ett enda rapporteringssystem bör det här förslaget göra det möjligt för medlemsstaterna att homogenisera rapportkraven för alla mikroenheter och göra dem mer sammanhängande. Detta nya tillvägagångssätt bör innebära att dessa enheters kostnader kan reduceras betydligt.

Ni talade om åtskilliga miljarder euro, herr Lehne. Personligen har jag en siffra som jag har fått av min stab, som uppskattar besparingen till högst 6,3 miljarder euro. Även om den siffran hade varit lägre skulle den i mina ögon rättfärdiga en fortsatt diskussion om den här frågan i syfte att stötta den verksamhet som bedrivs av EU:s mikroenheter. Detta är ytterligare ett skäl till att jag vill att förslaget om mikroenheter ska antas snabbt.

Om vi måste lägga in det här förslaget i den mer allmänna ram som översynen av redovisningsdirektiven utgör, som utskottet för ekonomi och valutafrågor ville, skulle det säkerligen ta längre tid. Det skulle till och med kunna ta flera år innan de här bestämmelserna skulle kunna tillämpas.

Just nu hör jag kritik, kommentarer och förslag från båda sidor, mina damer och herrar, och jag skulle vilja försöka ge er svar eller lugna er på tre punkter.

För det första ger förslaget medlemsstaterna en möjlighet som de kan välja att utnyttja eller inte. Med andra ord kan en medlemsstat som så önskar behålla de nuvarande reglerna utan att behöva ändra sina egna nationella regelverk.

För det andra vill jag understryka att det här förslaget syftar till förenkling och subsidiaritet. Om allmänheten och företagen ska förstå och utnyttja den inre marknaden får vi inte införa regler på EU-nivå om det inte är absolut nödvändigt. Jag tror att de nuvarande kraven kan framstå som överdrivna just när det gäller mikroenheter.

För det tredje innebär inte det här förslaget nödvändigtvis att man helt undantar mikroenheterna från alla redovisningskrav, vilket kan ha hävdats från en del håll. Jag vet att farhågor om det har framförts i en del medlemsstater. Den kompromiss som utskottet för rättsliga frågor har lagt fram är mycket tydlig på den punkten. De här företagen måste ha verifikationer som tydligt visar vilka transaktioner som har genomförts och hur deras finansiella situation ser ut.

För att avsluta detta första inlägg, och innan jag lyssnar på vad ni har att säga, vill jag personligen uppmana kammaren att stödja det här förslaget. De berörda parterna väntar på det här beslutet och jag anser att det nu behövs en stark signal från parlamentet för att vi ska komma vidare i den här frågan. Vi är alla för förenkling. Jag tycker att det här förslaget, som ordföranden för utskottet för rättsliga frågor är en ivrig anhängare av, är ett exempel på en sådan förenkling, och jag hoppas att mikroenheterna snart kommer att komma i åtnjutande av de besparingar som det här förslaget väntas ge.

Dirk Sterckx, *föredragande av yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor.* – (NL) Herr talman! Det gläder mig att utskottet för ekonomi och valutafrågors yttrande kan presenteras vid plenarsammanträdet trots allt. Så var det inte för några veckor sedan. Jag instämmer i kommissionens grundtanke att småföretagens administrativa bördor måste minska och att man – som Klaus-Heiner Lehne sade – måste göra klar åtskillnad mellan stora och små företag.

Men det förslag vi har framför oss åstadkommer inte detta, vilket är förklaringen till utskottet för ekonomi och valutafrågors ståndpunkt. Om det inte finns något årsbokslut blir det svårare för små företag att få information om andra små företag. För närvarande har vi olika situationer i olika medlemsstater, vilket jag inte välkomnar, särskilt när det gäller småföretagen, som inte är experter på sådana här saker. Därför vill jag be ledamöterna att stödja vår ståndpunkt.

Det vi efterlyser är en heltäckande konsekvensbedömning, som inte bara omfattar de positiva konsekvenserna på 6,3 miljarder utan också de negativa effekterna. Dem har kommissionen utelämnat. Det bästa sättet att genomföra administrativa förenklingar är att göra det i samband med översynen av de bolagsrättsliga direktiven, eftersom alla då berörs på samma sätt. Inom den ramen kan förenklingar och distinktioner göras. För det tredje skulle det sluta med att vi fick ett enhetligt direktiv för alla medlemsstaterna, en starkare inre marknad och verklig administrativ förenkling.

Tadeusz Zwiefka, *för PPE-gruppen.* – (PL) Herr talman! Vi vet mycket väl vilka skillnader det finns mellan mikroenheter och små och medelstora företag, för att inte tala om storföretag. Därför vill jag framhålla de externa faktorer som inverkar negativt på dessa företags verksamhet. Det är både makroekonomiska faktorer, såsom lagstiftning, beskattning och byråkrati, och mikroekonomiska faktorer, såsom problem med att hålla

sig flytande och dålig likviditet. Vad leder det till? Under de senaste åren har andelen mikroenheter som har överlevt sitt första verksamhetsår varit omkring 60 procent. Det betyder att mer än en tredjedel av de nystartade mikroenheterna inte klarade sig igenom sitt första år av verksamhet på marknaden. När vi dessutom vet att mikroenheterna utgör över 90 procent av alla företag i många medlemsstater så blir diskussionen om att minska administrativa hinder och olika slags pålagor, särskilt när det gäller bokföringen, oerhört viktigt.

Det är också viktigt att debatten inte bara handlar om förenkling, utan också om vilka effekter redovisningskrav har på små företag av det här slaget. Förenklingsdebatten handlar i allmänhet om kostnader, medan debatten om redovisningskravens betydelse är inriktad på fördelarna med finansiell rapportering och enskilda användares behov. Det finns ett antal saker som särskiljer dessa företag från stora företag och som talar för att införa förenklade bestämmelser. För det första är fördelarna med att införa universella standarder klart mindre än när det gäller storföretag. Detta leder till en obalans mellan kostnader och nytta när standarderna tillämpas. En förutsättning för att skapa en lämplig balans mellan kostnader och nytta är att kostnaderna reduceras.

För det andra spelar inte den finansiella rapporteringen någon framskjuten roll när det gäller att uppfylla mikroenheternas ägares informationskrav, eftersom de i regel är familjemedlemmar. När vi diskuterar behovet av förändringar i samband med finanskrisen bör vi komma ihåg att det inte var mikroenheterna som orsakade krisen.

Françoise Castex, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som både föredraganden och kommissionsledamoten har påpekat är det här förslaget till direktiv ett resultat av en omröstning i parlamentet.

Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet är emellertid fortfarande kritiskt till det här förslaget, eftersom risken är att det vänds mot de människor vi vill stödja. När vi försöker göra företagens bördor lättare riskerar vi att beröva dem den öppenhet och det förtroende som är oundgängliga för att de ska kunna administreras och bedriva en dynamisk verksamhet.

För det första anser jag att vi måste vara tydliga i fråga om tröskelvärdena och om exakt vad en mikroenhet är. Det är ett litet eller medelstort företag med över 10 anställda och en omsättning på över en miljon euro. En stor majoritet av företagen passar in i den beskrivningen, oavsett vilken medlemsstat man tittar på.

Visst kan de vara lokala och ha liten närvaro på gemenskapsmarknaden, men det innebär inte att de slipper undan redovisningsregler. De måste tampas med redovisningsregler när de har med banker eller partnerföretag att göra, eller när de förhandlar med fiskala, ekonomiska och sociala institutioner. Då påtvingas de redovisningsregler och kan tvingas att betala ett högre pris än de skulle ha betalat för vanlig redovisning för att uppfylla kriterier som de inte nödvändigtvis klarar.

Jag vill inte att vi ska införa ett system där kravet att upprätta årsbokslut ställs utanför Europeiska unionens gemensamma ram. Det är inte bara en konkurrensfråga. Det handlar helt enkelt om ekonomisk integration och gemenskapsrätt, och om likabehandling för alla företag i Europeiska unionen.

Det står alltså alldeles klart att det är nödvändigt att förenkla redovisningskraven på små och medelstora företag. Det finns för övrigt tre initiativ med det syftet: det förslag som vi diskuterar i dag, IFRS-systemet och översynen av de fjärde och sjunde redovisningsdirektiven, där Europeiska kommissionen snart bör lägga fram förslag.

Vi fick löfte att dessa förslag skulle komma 2010. Det verkar som om den perioden har förlängts, men jag anser inte att den förlängningen är skäl nog att rusa åstad och göra ett halvhjärtat jobb. De här tre förslagen har visserligen samma syfte, men kommer kanske inte att formuleras på samma sätt, och jag tycker att det är bättre och tydligare för företagen om vi ger dem ett enda generellt svar så att de kan förena de förenklingar av kraven som alla vill se med livets realiteter i de småföretag som behöver detta, herr kommissionsledamot.

Problemet nu är att Europeiska kommissionen dröjer med att föreslå en översyn av de här direktiven, vilket är förödande för vår behandling av frågan. Därför uppmanar jag Europeiska kommissionen att påskynda dialogen om den här frågan om undantag, som för närvarande splittrar både ekonomiska institutioner och kretsar i EU och att ta fram en konsekvensbedömning.

Alexandra Thein, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Som skuggföredragande för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa förstår jag helt enkelt inte hur någon kan vara emot att mikroenheter – och jag betonar att det rör sig om mikroenheter och inte små eller medelstora företag – befrias från kravet på att upprätta årsbokslut. Här talar vi inte om det exportinriktade medelstora

företaget från Baden-Württemberg med ett hundratal anställda, utan om små hantverksföretag som blomsterbutiken, bagaren runt hörnet eller det nystartade IT-företaget. I flera år har politiker gång på gång, på både nationell nivå och EU-nivå, påpekat att just dessa mikroenheter måste befrias. Befrias från onödiga kostnader, i detta fall onödiga kostnader för skatterådgivare, inte från nödvändiga kostnader (i Belgien är det jurister som upprättar dessa årsredovisningar, i Frankrike revisorer) och från onödigt mycket arbete och administrativa bördor. Detta är viktigare än någonsin med tanke på den aktuella finansiella och ekonomiska krisen.

När nu kommissionen äntligen har lagt fram det förslag som parlamentet så länge uppmanat den att göra uttrycker plötsligt skeptikerna och nejsägarna oro. Endast sju procent av de mikroenheter som vi talar om bedriver gränsöverskridande verksamhet. Därför bör det, med hänsyn till subsidiaritetsprincipen, inte vara någon lagstiftning alls på EU-nivå. För att ytterligare förvärpa saker och ting har redovisningsbestämmelserna fortsatt att utformas utifrån de stora och medelstora företagens behov, och hela tiden varit helt olämpliga för de mikroenheter vi talar om.

Jag har lyssnat till oppositionens argument. För det första att mikroföretagare kan komma att behöva ett lån och då inte kan presentera något för banken. Till er vill jag säga att alla som känner till Basel II vet att årsbokslutet i bästa fall är en trevlig bonus för banken, men ingenting annat. För det andra det skenbara skyddet av kreditgivare: de kreditgivare som är beroende av årsbokslutet är i minoritet. Under hela min tid som jurist har jag när ett företag av denna storlek säljs aldrig varit med om att en köpare är beroende av årsbokslutet i vilken form det än må vara. För det tredje vill de södra medlemsstaterna i EU – ja, just de som för närvarande förekommer i föga ärofyllda sammanhang i våra dagstidningar – behålla den gamla lagstiftningen. De kan göra det eftersom lagstiftningen är frivillig. Länder som begär årsredovisningar från mikroföretag för att de inte har någon effektiv skatteadministrering och inte utövar någon kontroll, förutom mottagandet av årsredovisningen, bör emellertid knappast bli överraskade om de går miste om skatteintäkter eller drabbas av skattebedrägerier.

Därför uppmanar jag alla parlamentsledamöter, framför allt socialdemokraterna, att godkänna detta förnuftiga lagstiftningsförslag, i synnerhet eftersom Klaus-Heiner Lehne från utskottet för rättsliga frågor har tagit hänsyn till alla faktorer genom kompromissföreskrifter och inga relevanta argument mot dessa har lagts fram.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – *(Talaren ställde en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)* (EN) Herr talman! Inser Françoise Castex att hennes förslag om att skjuta upp förslaget så att en konsekvensanalys kan genomföras i själva verket innebär att säga nej?

Françoise Castex (S&D). – *(Talaren besvarade en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)* (FR) Herr talman! Jag förstår frågan. Om detta förslag förkastas måste det gå tillbaka till planeringsstadiet och om detta sker kan vi räkna med att en konsekvensanalys genomförs.

Som jag påpekat är vi inte emot en förenkling av redovisningsbestämmelserna för små företag, framför allt inte eftersom direktiven och åtgärderna har samlats på hög och måste omorganiseras för att situationen ska kunna tydliggöras.

Vi anser bara att detta förslag i stället för att förenkla saker och ting skapar osäkerhet för företagen.

Kay Swinburne, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Förslaget som innebär att mikroenheter undantas från vissa redovisningskrav tycks vara allt annat än perfekt. I utskottet för ekonomi och valutafrågor röstade min grupp därför för att stödja föredraganden från utskottet för ekonomi och valutafrågor, Dirk Sterckx. Han uppmanade kommissionen att gå ännu längre för att hjälpa alla mikroenheter och små och medelstora företag i EU och påtagligt minska deras bördor genom att förkasta detta förslag och genomföra en välbehövlig översyn av hela det fjärde och sjunde bolagsrättsdirektivet för att få ett mer meningsfullt förslag med större räckvidd.

Kommissionens konsekvensanalys och dess påståenden om allt positivt detta förslag kommer att innebära är också oroande. Det förefaller som om det har en mycket begränsad räckvidd. I dessa tider av ekonomiska påfrestningar är det emellertid viktigt att hålla i åtanke att varje liten del är till hjälp.

Om vi stöder denna åtgärd hyser jag gott hopp om att åtminstone ett litet företag i min valkrets i Wales till viss del kommer att gynnas av undantaget. Denna lilla åtgärd kommer inte att fungera som en enkel lösning på alla de problem som recessionen orsakat och vi bör inte framhålla den som en fantastisk prestation från

vår sida. Men om undantaget så bara hjälper ett fåtal företag att ta sig igenom dessa svåra ekonomiska tider får vi inte stå i dess väg.

Cornelis de Jong, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Herr talman! I regel gläder det mig när EU upphäver bestämmelser eftersom det redan finns för många av dem och de är en börda för både medborgare och företag. Låt oss emellertid välja rätt bestämmelser, t.ex. bestämmelserna om upphandling som har en onödigt bindande och komplex karaktär.

Skyldigheten att offentliggöra årsredovisningar är å andra sidan inte den typ av bestämmelse vi bör upphäva, ens för de allra minsta företagen (mikroenheterna). Utan ordentlig och öppen ekonomisk förvaltning kan företagen inte få krediter och det blir betydligt svårare att göra affärer i allmänhet. Av källor på fältet har jag förstått att ekonomisk förvaltning ofta är ett problem för mikroenheter. Om årsredovisningar inte längre är obligatoriska och därmed försvinner som informationskälla är den enda möjligheten som kvarstår att begära de handlingar som utarbetats av skatteskäl. Vem kan emellertid garantera att dessa handlingar är lika tillförlitliga som reviderade årsredovisningar? För att objektivt sett bli tillförlitliga måste 100 procent av skatteintäkterna alltid revideras och detta innebär att alla handlingar som styrker uppgifterna måste lämnas in. Detta är något som såväl skatteförvaltningarna som de mindre entreprenörerna klarar sig utan.

Därför instämmer jag i förslaget från utskottet för ekonomi och valutafrågor om att förkasta kommissionens förslag. Många små företag skulle kunna drabbas av den berörda åtgärden och det är något som parlamentet inte vill ha på sitt samvete, allra minst nu när små och medelstora företag verkligen behövs för att skapa arbetstillfällen.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! I Storbritannien är nu 2 460 000 arbetslösa. Arbetslösheten bland unga uppgår till 20 procent i Storbritannien och 24 procent i Frankrike. I Italien är siffran 25 procent och i Spanien otroliga 39 procent. De senaste två åren har de stora företagen sagt upp anställda och de kommer att fortsätta att göra detta.

De arbetslösas hopp står nu till små och medelstora företag. EU-direktiven gör det emellertid svårt för mikroenheter att bedriva verksamhet på ett framgångsrikt sätt. EU-reglerna hämmar deras tillväxt och för en gångs skull gör kommissionen något förnuftigt genom att upprätta detta förslag om att undanta mikroenheter från vissa redovisningsregler. I Storbritannien finns över 1,7 miljoner mikroföretag. Om dessa företag kunde anställa en person var skulle Storbritanniens allvarliga arbetslöshetsproblem till stora delar kunna lösas.

Vi har alla mottagit cirkuläret från Dirk Sterckx och hans vänner. En anledning till att de motsatte sig ett undantag för mycket små företag från EU-direktiven om redovisning är att de menar att detta på något sätt strider mot principerna för den inre marknaden. Detta är ett fullkomligt skrottretande argument som bara en belgisk ledamot av ALDE-gruppen skulle ha kunnat komma på. Jag vet man bötfälls om man i parlamentet kritiserar Belgien eller belgarna, men jag vill påminna er om en historisk händelse. För 96 år sedan gick Storbritannien in i första världskriget för att skydda Belgiens territoriella integritet. Jag föreslår att Dirk Sterckx betalar tillbaka en del av skulden genom att upphöra med att försöka att ödelägga Storbritanniens ekonomi och Storbritannien som nationalstat.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Dirk Sterckx (ALDE). – (EN) Herr talman! Låt mig först av allt tacka föregående talare för det som Storbritannien gjorde för oss för så många år sedan.

Jag har en fråga till honom. Utgör det verkligen ett hinder mot det som vi vill uppnå – administrativ förenkling – att be kommissionen att genomföra en översyn av de två direktiven som planeras i år och skapa en allmän ram?

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! Jag svarar med ett enda ord: ja. Små företag behöver administrativ förenkling nu.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Klaus-Heiner Lehne till det betänkande han har lagt fram för oss, den förmåga till dialog och öppenhet han visat prov på i denna fråga och hans beslutsamhet när det gäller att värna om mikroenheter.

Den åtgärd vi diskuterar i dag har visserligen en historia, men är särskilt viktig för att ta itu med den nuvarande krisen och för att den innebär att små företag undantas från åtgärder som är dyra och byråkratiska och som inte är nödvändiga för att skapa insyn.

För att skapa insyn i förhållandet mellan företag och staten måste deras skatteskyldigheter bibehållas. Företag som sinsemellan är helt olika kan inte hanteras på samma sätt. Små och stora företag kan inte hanteras på samma sätt.

Det är dags att värna om de små och medelstora företagen och omsätta ord i handling. Det är dags att förespråka enklare och billigare åtgärder för de små och medelstora företagen, vilket naturligtvis kommer att leda till fler arbetstillfällen och ökad tillväxt.

Dessvärre avvecklas många av dessa små företag i Europa och i stället för att genomföra analyser bör vi därför agera.

Det var precis detta som det parti jag företräder här tog upp i det portugisiska parlamentet. Därför uppmanar jag de olika portugisiska parlamentsledamöterna här att rösta för denna åtgärd och på så sätt utöva påtryckningar på den portugisiska regeringen för att få den att upphöra med sin blockerande inställning i rådet.

Jag vill avsluta med att säga att detta betänkande kan bli ett nödvändigt steg mot att inte bara ta itu med krisen utan även när det gäller att förenkla och minska kostnaderna för små företag, vilket är något som de i allra högsta grad behöver.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Herr talman! Målet att minska den administrativa bördan för mikroföretag bör naturligtvis få vårt helhjärtade stöd, precis som målet att förhindra att mikroföretagen och de stora aktörerna hanteras på samma sätt när det gäller redovisning. Jag undrar emellertid om detta mål verkligen kan uppnås med kommissionens förslag eller ert betänkande, herr Lehne, och vilka vi talar om när vi talar om mikroenheter? Françoise Castex har redan nämnt detta. Jag vill gå ännu längre med denna fråga.

Mikroenheter är ofta inte så små. I Österrike handlar det t.ex. inte om kontantbaserad redovisning, utan om företag med begränsad ansvarighet, aktiebolag och kommanditbolag. För att förtydliga kan jag nämna att de tillsammans utgör 90 procent av alla de företag i Österrike som har färre än tio anställda.

Avsidsidan med begränsad ansvarighet bör därför vara redovisningsskyldigheten, men inte på samma sätt som för stora företag, vilket nämns i början. Vi bör inte avskaffa redovisningsskyldigheten. I stället för att helt och hållet avlägsna mikroenheterna från direktivet bör vi inom ramen för den planerade översynen av det fjärde och sjunde direktivet tydligt fastställa att antalet bestämmelser ska minska.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Den pågående ekonomiska krisen visar tydligt att Europa börjar tappa kraft och inte längre kan hålla jämna steg med de dynamiska ekonomierna och den ekonomiska utvecklingen i andra delar av världen, som Asien.

Organisationen av vår företagsmiljö är ohanterlig och otidsenlig. Se på handlarna i Kina och Indien. Kan ni gissa hur mycket tid av sitt arbete de ägnar åt att fylla i olika former av rapporter och uppgifter om sin verksamhet? Ingen! Se sedan på våra handlare. Lagarna i mitt hemland innebär t.ex. att en företagare tvingas skicka samma uppgifter och rapporter om sin verksamhet, med olika modifieringar, till fyra olika institutioner: skatteförvaltningen, handelsregistret, sjukförsäkringsbolaget och statistikmyndigheten. Om företagen råkar glömma bort någon av dessa får det i bästa fall dryga böter och i värsta fall stängs det ned av myndigheterna. Fyra statliga institutioner trakasserar företagen och stjälar såväl tid som resurser från dem för att hela den byråkratiska ångvälden lever på skatter från det arbete som dessa företag utför. Alla uppgifter skulle utan tvekan kunna samlas in av en enda myndighet, och denna skulle inte ens behöva vara särskilt stor.

Hur ska vi göra för att få det att fungera? Antingen avskaffar vi de värdelösa handlingarna, förenklar och effektiviserar vår administration och ger de flesta av våra tjänstemän möjlighet att försörja sig som hederliga handlare eller så kommer vi att sluta på samma sätt som våra legendariska kungliga regenter, som kastades ut från fönstren på slottet i Prag av missnöjda tjecker i maj 1618. Det vore bra om vi valde det första alternativet och det så snart som möjligt.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är en av ordförandena för den partiöverskridande arbetsgruppen för små och medelstora företag. Många av oss samarbetade i fråga om rättsakten för småföretag i Europa. Förhoppningsvis delar vi en önskan om att sätta de små företagen främst och därför är vi för förenklingar och minskade bördor för små och medelstora företag.

Det vi har hört beskrivas här i dag låter naturligtvis mycket lockande. Men varför applåderar inte alla sidor om det nu är så lockande? Varför är det så många olika exempel som trots denna "förenkling" inte möts av

entusiastiska applåder? Det finns skäl till detta. Är de nya reglerna förenliga med Basel II? Under många år har vi förespråkat gemensamma redovisningsförfaranden och nu ska vi helt plötsligt avskaffa redovisningsförfaranden.

Vi vill ha lösningar och förenklingar på EU-nivå, inte nationella lösningar och inte rättslig uppsplittring. Mikroenheternas gränsöverskridande verksamhet skulle hämmas av detta. Befrielse från kravet på att upprätta årsredovisning skulle i själva verket inte innebära någon lättnad eftersom vi i många medlemsstater måste samla in samma uppgifter i alla fall, men under ett annat namn. Förmågan att kontrollera kreditvärdigheten skulle emellertid försvåras. Normer när det gäller uppgifter om företagets kvalitet bör även följas av små företag. Annars finns det en risk för minskad insyn.

I takt med att företagen växer måste de följa föreskrifter som kanske inte är tillgängliga för dem som mikroenheter och medlemsstaternas valfrihet i fråga om detta försvagar den inre marknaden. Av dessa skäl är jag för en översyn av det fjärde och sjunde bolagsrättsdirektivet, eftersom detta kommer att leda till konsekvent lagstiftning och minskad börda.

Marianne Thyssen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Naturligtvis måste byråkratin minska, naturligtvis måste EU fullfölja sin roll och naturligtvis gäller detta särskilt små och medelstora företag som är dem som drabbas hårdast. Detta innebär emellertid inte att vi bör kasta ut barnet med badvattnet.

Ett godkännande av kommissionens förslag skulle leda till olika rutiner för årsredovisning beroende på företagets etableringsplats och kanske även beroende av huruvida dess verksamhet utgörs av en större eller mindre del handel inom gemenskapen. Hur som helst skulle denna typ av bestämmelse begränsa tillväxten för små företag och utgöra ett hinder för gränsöverskridande verksamhet.

Dessutom skulle den förväntade förenklingen ersättas av andra administrativa bördor, t.ex. begäran om information från skatteförvaltningar, potentiella kreditgivare och t.o.m. fackföreningar som alla vill ha insyn. Detta är något som även andra parlamentsledamöter uttryckt sin oro för. Vi får inte heller glömma bort att företagen själva behöver den inblick i den egna situationen som god redovisning, grundligt årsbokslut och god rapportering kan erbjuda.

Även om man förväntar sig att bördorna ska minska kan de i själva verket komma att öka och det är detta de små och medelstora företagens branschorganisationer i många länder och på EU-nivå befarar. Jag delar denna oro. Med all respekt för kommissionens goda avsikter och det arbete som Klaus-Heiner Lehne och utskottet för rättsliga frågor utfört kan jag därför inte rösta för detta betänkande.

Jag stöder emellertid efterlysningen av en heltäckande konsekvensanalys före den allmänna översynen av det fjärde och sjunde bolagsrättsdirektivet i det yttrande som Dirk Sterckx utarbetat för utskottet för ekonomi och valutafrågor. Det har angetts att den ska genomföras i år så detta skulle inte innebära en alltför stor fördröjning.

Hella Ranner (PPE). – (DE) Herr talman! Mitt inlägg är helt enkelt en sammanfattning. Allt har sagts, både för och emot detta direktiv i dess nuvarande form. Jag anser att ingen här kan vara emot en minskning av antalet redovisningsbestämmelser för att underlätta för mikroenheter. För mig förefaller det emellertid som om vi har kommit halvvägs, men inte riktigt har modet att slutföra det hela.

Vi vet alla att vi behöver redovisningsbestämmelser och att även de allra minsta företagen behöver handlingar som skildrar och styrker verksamhetens situation. Det kan vara Basel II, det kan vara skatteregister, det kan vara många olika saker. I framtiden kan det komma nya bestämmelser, kanske från andra länder – från Förenta staterna eller något annat land – som vi måste hantera. Vi måste emellertid kunna gå vidare och ta ställning till hur vi fortsättningsvis ska hantera redovisningsbestämmelser. Det måste vara möjligt att i ett konkurrensområde som EU en gång för alla upprätta verkligt konkreta direktiv – inte bara för mikroenheter utan enligt min mening även för större företag.

Genom mitt arbete som jurist vet jag att det krävs en mycket stor ansträngning för att tillhandahålla nödvändiga uppgifter och därefter analysera dem med hjälp av flera kolleger, även på större företag. Ansträngningen innebär mycket arbete och kostar mycket pengar. Mikroenheter har överhuvudtaget inte råd med denna ansträngning. Om vi ska rikta in oss på dessa företag och verkligen vill hantera redovisningsbestämmelser inom ramen för det fjärde och sjätte direktivet vill jag be er att även överväga att förenkla den administrativa bördan i allmänhet och utforma förnuftiga och grundliga direktiv.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Tack, herr talman och herr kommissionsledamot! Om någon av oss i dag skulle starta ett företag skulle det åtminstone till en början vara ett mikroföretag.

Vi är alla medvetna om att det för närvarande pågår en kris inom EU och att det råder arbetslöshet. För att kunna lösa arbetslöshetsproblemet i EU behöver vi så många företag som möjligt. Det innebär att vi behöver så många nya mikroföretag som möjligt, och vi bör därför göra allt vi kan för att hjälpa mikroföretag att bedriva verksamhet så friktionsfritt som möjligt. Faktum är att vi har möjlighet att göra detta, närmare bestämt genom kommissionens förslag att befria mikroföretagen från redovisningskravet, så att det blir lättare att driva och starta sådana företag i praktiken. På så sätt skulle arbetslöshetsproblemet i Europa minska. Det finns olika orsaker till detta. För det första måste vi, vilket jag redan har betonat, inse att så gott som alla nya företag är mikroföretag, åtminstone till en början. Genom att minska kraven minskar vi därför kostnaderna och genom att minska kostnaderna gör vi det lättare för dem att bedriva verksamhet. För det andra står den ansträngning som krävs för att upprätta redovisning för ett sådant företag inte i proportion till de fördelar som blir resultatet av en sådan, för vare sig företaget eller staten. Om företaget behöver ansöka om ett banklån kommer banken att kräva uppgifter om den aktuella situationen, och inte uppgifter om situationen för ett halvår eller år sedan. För det tredje är detta ett praktiskt sätt att börja genomföra kommissionens mål om att minska bördan för små och medelstora företag med 25 procent till år 2020. Därför uppmanar jag mina parlamentskolleger att inte bara tala om stöd till små och medelstora företag utan att även omvandla ord till handling genom att anta denna resolution för att minska bördan för mikroföretag. Tack.

Lara Comi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Trots att de små och medelstora företagens betydelse i EU:s ekonomiska landskap ökar saknas det fortfarande tillräckligt starka stimulansåtgärder för dem.

Europeiska kommissionen har utvecklat och genomfört en rad åtgärder som är särskilt utformade för att hjälpa denna typ av företag. Principen "Tänk småskaligt först", som innebär att det är nödvändigt och lämpligt att först främja de små företagen i företagsmiljön, slår huvudet på spiken.

För att vi ska kunna ta oss ur krisen måste de administrativa kostnaderna minska, förfarandena förenklas och tillgången till marknaderna förbättras så att konkurrenskraften ökar. Jag är positiv till Klaus-Heiner Lehnes förslag om att befria mikroenheter från bördan att behöva upprätta årsbokslut, och därigenom minska den administrativa byråkratin.

Jag är också positiv till att ge medlemsstaterna frihet, om än i en begränsad utsträckning, när det gäller tillämpningen av ett sådant direktiv. Med tanke på att EU ännu inte har uppnått total harmonisering på det rättsliga området anser jag att det är nödvändigt att gradvis införa ett undantag.

När det gäller mitt hemland, som är okänt för sin omfattande byråkrati, anser jag att redovisningsförfarandena definitivt bör förenklas genom Internetförfaranden som inte kräver teknisk rådgivning eller merkostnader. Så har redan skett i vissa regioner. Detta bör vara det första steget.

Monika Hohlmeier (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag förvånas över mina parlamentsledamöters diskussion. Å ena sidan talar de om förenklingar för små och medelstora företag, men när det handlar om att ta det allra första steget för mikroenheter – och det är allt vi talar om i dag, inte något mer än så – är de redan benägna att återigen säga nej. Vi kan inte alltid kräva saker och ting för att därefter säga nej.

Jag har talat med många mikroenheter. De hoppas och väntar på denna bestämmelse. Jag har talat med regionala banker, som tydligt betonade att förändrad redovisning inte alls skulle vara något problem för dem eftersom de ändå använder andra uppgifter. Vidare kommer det inte att ske någon som helst förändring i fråga om insyn, eftersom bestämmelserna i fråga om detta kommer att fortsätta att gälla för att bibehålla insynen. Detta har kommissionsledamoten förklarat. Handeln kommer inte att påverkas eftersom mikroföretagen inte har någon inverkan på EU:s marknad när det gäller handel inom EU.

Jag uppmanar mina parlamentskolleger att tillsammans med oss ta detta steg och tackar Klaus-Heiner Lehne och utskottet för deras fantastiska arbete.

Jean-Paul Gauzès (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag instämmer i många av de argument som lagts fram av Marianne Thyssen, Othmar Karas och Françoise Castex. Trots det ställer jag mig frågan om vi efter den kompromiss vi lyckats nå, som innebär att nationella alternativ kan fortgå, måste blockera detta direktiv som utgör ett positivt tecken på förenkling för mikroenheter?

Om jag får, herr kommissionsledamot, vill jag gärna komma med ett icke-förpliktande förslag. Jag föreslår att parlamentet stöder Klaus-Heiner Lehnes förslag och att ni tar hänsyn till det som just har sagts om att ändra andra direktiv. På så sätt kommer vi mycket snabbt att nå en överenskommelse: redovisningsbestämmelser för små företag och ett EU-system på detta område.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! I likhet med många av mina kolleger steg jag upp kl. 4 imorse för att komma hit, men jag är mycket glad över att jag stannade till slutet av diskussionen denna kväll eftersom de två sista frågorna vi diskuterat har fyllt mig med stora förhoppningar.

Det faktum att vi sparar 6,5 miljarder euro genom en enkel gest är mycket viktigt. Man kan säga att det bevisar vad många kritiker har sagt, nämligen att EU är alldeles för byråkratiskt, men vi har åtminstone den integritet och det mod som krävs för att förlika oss med detta och vidta avhjälpanande åtgärder – till skillnad från bankerna, som hittills inte har visat några skuld känslor eller någon ånger för sitt agerande.

Samtidigt visar det även att det förekommer mycket mer byråkrati som vi måste avskaffa för att lyckas nå målet med 25 procent och ju förr vi gör detta, desto bättre.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Vi är mitt uppe i en ekonomisk kris och det säger sig självt att mikroenheternas undantag från den lagstadgade skyldigheten att upprätta och offentliggöra en årsredovisning är en välkommen stödåtgärd för små och medelstora företag. Naturligtvis instämmer jag med föredraganden när det gäller detta. Det är ett faktum att denna typ av åtgärd leder till minskade verksamhetskostnader och ökad lönsamhet för företagen och att den bidrar till att arbetstillfällen bibehålls.

Vi måste emellertid vara mycket försiktiga när det gäller de metoder och medel vi använder oss av för att tillhandahålla snabb och omedelbar hjälp till denna sårbara ekonomiska sektor, och jag tror att det är detta som oroar flera parlamentsledamöter. Målet måste vara att underlätta och inte – jag upprepar inte – att ge dessa företag en ursäkt att dölja sin faktiska ekonomiska status, med allt vad detta innebär för deras framtida utveckling.

Därför anser jag att vi i princip bör välkomna och helhjärtat stödja kommissionsförslaget och naturligtvis se till så att de rutiner vi inför i framtiden inte ändrar vårt verkliga mål, nämligen att stödja företag.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) I dag råder det förmodligen ingen tvekan om att mikroenheter måste främjas och stödjas till fullo och jag anser att det bästa sättet att göra detta är att sänka skatterna i varje EU-medlemsstat så mycket som möjligt och förenkla kraven i fråga om registrerings- och avregistreringshandlingar och mycket annat. Ett förslag som har nämnts i dag är att vi när vi ansöker om lån hos en bank fortfarande ska vara tvungna att tillhandahålla viss information och då inte bara redovisning utan även annan information. Jag är positiv till tanken på att staten ska vara medveten om de processer som sker och jag anser därför att det är mycket viktigt att förenkla redovisningen, men på ett sådant sätt att vi inte bryter mot de grundläggande kraven i fråga om insyn och företagsprinciper.

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Det må vara sent, men som påpekades för en stund sedan diskuterar vi en fråga som är ytterst viktig. Jag har lyssnat till alla och jag tror inte att det fanns någon som inte stödde kravet på att minska och förenkla de administrativa bördorna för det som vi kallar mikroenheter. Efter att ha kontrollerat siffran med min personal vill jag påminna er om att det förslag vi diskuterar kan påverka nästan fem miljoner företag i Europa.

Efter att ha hört er alla tala, fru Castex, har jag emellertid konstaterat att det finns meningsskiljaktigheter angående systemet och/eller angående hur det ska genomföras. Jag vill upprepa min ståndpunkt. När parlamentet begärde att jag skulle infinna mig här sade jag att allmänheten, konsumenten och framför allt de små och medelstora företagen måste ta tillbaka den inre marknaden, dvs. EU:s marknad.

Det är därför vi med stor beslutsamhet kommer att kunna förbättra denna text ytterligare genom vår dialog med rådet. I likhet med Klaus-Heiner Lehne anser jag att vi behöver detta operativa tecken. Jag är i allra högsta grad medveten om att William Dartmouth gav kommissionen en – något ovanlig – komplimang. Han sade: "För en gångs skull gör kommissionen något". Jag har noterat era förnuftiga kommentarer. När vi nu måste samarbeta hoppas jag kunna visa er att kommissionen ofta gör sådant som är förnuftigt, användbart och konkret, och jag hoppas fortfarande kunna övertala er att stödja kommissionens ansträngningar mer bestämt och oftare. Jag har en något utopisk inställning till parlamentet, men jag kommer inte att ge upp när det gäller att övertyga er om att kommissionen faktiskt utträtt ett värdefullt arbete, med stöd och ofta på begäran av parlamentet.

Mina damer och herrar! Jag anser att detta konkreta, genomgripande och förnuftiga förslag innebär att bördan för de minsta företagen avsevärt förenklas. Förslaget innebär inte att bokföringen avskaffas. Det kommer inte att förhindra företag från att överföra information som behövs av de olika berörda parterna. Det kommer inte att förhindra någon från att följa bestämmelserna i direktivet om de så önskar. Det är mitt svar på den oro som Dirk Sterckx gett uttryck för.

Förslaget innebär en möjlighet att anpassa bestämmelserna för offentliggörande av ekonomisk information på nationell och regional nivå. Redovisningsbestämmelser för mycket små företag fungerar bäst när de antas på sin egen nivå, dvs. lokal nivå.

Slutligen anser jag att tidsplanen är mycket viktig. Detta förslag kan genomföras snabbt. Det är en möjlighet att hjälpa små företag som inte får gå förlorad. Jag hörde Françoise Castex nämna åtagandet om att genomföra en framtida allmän översyn av redovisningsdirektiven. Den tidsfrist vi arbetar enligt – ni sade slutet av 2010, men den kommer förmodligen att infalla i början av 2011 – vill vi inte missa. Jag hörde även Jean-Paul Gauzès rekommendation, som både var icke-förpliktande och tydlig. Vi kommer också att använda oss av det verktyg som en allmän översyn av redovisningsdirektiven utgör.

Med ert stöd kan vi emellertid göra de omedelbara framsteg som detta förslag om mikroenheter innebär. Vi kan sedan gå vidare och göra ytterligare framsteg när vi genomför en allmän översyn av redovisningsdirektiven. Låt oss inte vänta. Denna allmänna översyn kommer att ta tid – jag har sagt början av 2011.

Jag har noterat de noggranna inläggen från många av er: Cornelis de Jong tidigare, Arturs Krišjānis Kariņš, Diogo Feio, Kay Swinburne och andra nämnde krisen och de ekonomiska svårigheter som vi för närvarande genomgår. Våra beräkningar visar att om vi, såsom ordförande José Manuel Barroso försöker göra, lyckas ge den inre marknaden en nystart och göra den mer effektiv och likvid, vilket är en grundläggande del av mitt uppdrag, kan tillväxten komma att öka med mellan 0,5 och 1,5 procent i EU.

Vi kan söka tillväxt utanför EU, i en global konkurrens, men vi kommer att börja med att hitta den på hemmaplan. Jag instämmer med filosofin i Klaus-Heiner Lehnes betänkande som innebär att en stor del av tillväxten finns hos de fem miljoner mycket små företagen i Europa, om vi är beredda att underlätta deras arbete. Detta är filosofin bakom förslaget.

Jag hörde Othmar Karas och Hella Ranner nämna minimikrav eller miniminormer. Jag lade även märke till att minimikrav inte utesluts i Klaus-Heiner Lehnes betänkande. Vi behöver tid för detta. Vi kommer att undersöka vad vi kan göra angående detta tillsammans med rådet. Jag ber er att godta detta betänkande och förslag för vad det innebär: konkreta framsteg, ett skede och en del av de åtgärder som behövs för att de fem miljoner mycket små europeiska företagen och de miljontals arbetstillfällen de skapar ska kunna utvecklas trots de nuvarande svårigheterna.

Därför vill jag ta tillfället i akt och tacka Klaus-Heiner Lehne och försäkra honom om att när parlamentet förhoppningsvis har godkänt förslaget åtar jag mig att tillsammans med rådet arbeta mycket snabbt och slutföra de konkreta och praktiska framsteg vi har uppnått för att stödja de minsta företagen på EU:s marknad.

Klaus-Heiner Lehne, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka alla mina parlamentskolleger och kommissionsledamoten för debatten. Jag har sex grundläggande kommentarer.

För det första vill jag ta upp konsekvensanalysen. Kommissionen har presenterat en omfattande konsekvensanalys av detta kommissionsförslag som de även skickat till utskottet för rättsliga frågor. Efter att Sterckxbetänkandet slutförts i utskottet för ekonomi och valutafrågor frågade vi inom utskottet för rättsliga frågor specifikt vilken ytterligare konsekvensanalys som skulle utföras. Vi väntade i veckor, men fick inget svar.

För det andra är det faktiskt helt riktigt att minimibestämmelser föreskrivs i kompromissen. Det innebär inte alls att alla skyldigheter avlägsnas, utan bara att skyldigheterna minskas till det som verkligen är nödvändigt och som företagen behöver.

För det tredje förhindras ingen som behöver redovisning för att få ett banklån från att upprätta sådan redovisning. Rent objektivt är det emellertid obegripligt att mikroenheter som inte är i behov av ett banklån ska drabbas av extrakostnader för revisorer och skatterådgivare.

För det fjärde förblir bestämmelserna för balansräkningar för skatteändamål oförändrade och påverkas inte alls av detta. Detta handlar uteslutande om vanliga bokslut och om de merkostnader som upprättandet av sådana medför.

För det femte är det inte någon enkel uppgift att genomföra en översyn av det fjärde och sjunde direktivet, utan snarare en ganska komplicerad uppgift. I det sjunde direktivet behandlas även fusioner, vilket är ett ytterst komplext och mycket svårt område. Jag vågar påstå att om vi misslyckas med att fatta detta beslut nu så kommer det i och med den omfattande översynen av det fjärde och sjunde direktivet att finnas en akut risk för att små och medelstora företag går under. Det beror på att de inte kommer att ha någon egentlig roll i denna debatt i och med att deras intressegrupp inte kommer att ha det. Därför är det viktigt att fatta detta beslut nu och inte vid ett senare datum när vi inte längre vet om det överhuvudtaget kommer att fungera.

Min sjätte kommentar handlar om näringslivsorganisationernas ståndpunkt. Jag vet att bara en av de stora europeiska näringslivsorganisationer som företräder små och medelstora företags intressen är emot. Alla andra är för. Jag anser att vi bör klargöra detta ännu en gång.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 10 mars 2010 kl. 12.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) EU:s välfärd är beroende av de små och medelstora företagens framgångar. EU och medlemsstaterna bör därför skapa en gynnsam miljö för dessa företag. De små och medelstora företagen uppger att deras största hinder är att efterleva administrativa formaliteter. Faktum är att de små och medelstora företagen har en regleringsbörda och en administrativ börda som är oproportionerlig i jämförelse med stora företag. Beräkningar visar att för varje euro som ett stort företag spenderar på en arbetstagare på grund av regleringsskyldigheter så kan ett litet företag vara tvunget att spendera 10 euro. I detta kommissionsförslag breddas begreppet mikroenheter och definieras som företag som på balansdagen inte överskrider gränsvärdena i två av följande kriterier: en balansomslutning om 500 000 euro, en nettoomsättning om 1 000 000 euro och/eller i genomsnitt 10 anställda under räkenskapsåret. Medlemsstaterna kan välja att undanta dessa mikroenheter från genomförandet av gemenskapsdirektivet om årsbokslut. Mikroföretagen kommer under alla omständigheter fortsätta att behålla sina dokument om försäljning och transaktioner för hanterings- och skatteinformationsändamål. I Portugal skulle 356 140 portugisiska företag kunna omfattas av detta undantag.

Zbigniew Ziobro (ECR), skriftlig. – (PL) Det gläder mig verkligen att vi genom att anta nya redovisningskrav för mikroenheter minskar den byråkratiska bördan för företagen. De dussintals föreskrifter som utgör hinder för företagande är en av anledningarna till att målen i Lissabonstrategin inte har kunnat uppnås. Framför allt påverkar de byråkratiska begränsningarna små och medelstora företag och för dessa företag är kostnaderna för bokföring och juridiska tjänster oproportionerligt höga i förhållande till intäkterna. Hur ska EU kunna bli den mest konkurrenskraftiga ekonomin i världen om företagen måste följa så många föreskrifter? Jag skäms för att säga det, men faktum är att det är EU som står bakom alltför många av dessa föreskrifter som utgör hinder för företagen och på så sätt begränsar den ekonomiska friheten ytterligare. Kommissionens initiativ är därför väl värt vårt stöd, även med antagandet av ändringsförslagen från utskottet för rättsliga frågor. Det finns ingen mening med att bibehålla komplicerade redovisningskrav för små företag. Om EU ska kunna utvecklas i den takt vi alla vill måste vi vidta ytterligare åtgärder för att avskaffa onödiga hinder. Jag väddar därför till kommissionen om att de i EU 2020-strategin ska lägga till ett tydligt mål i form av en minskning av antalet EU-föreskrifter som utgör hinder för företagen. Områden med onödigt många föreskrifter bör skyndsamt identifieras och föreskrifterna avskaffas. Annars kommer EU att förbli ett område som utvecklas långsammare än andra industriländer världen över.

20. Rapport om konkurrenspolitiken 2008 (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet (A7-0025/2010) av Sophia in 't Veld, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om konkurrenspolitiken 2008 (KOM(2009)0374 – 2009/2173(INI))

Sophia in 't Veld, föredragande. – (EN) Herr talman, herrar kommissionsledamöter, kära kolleger – även ni som är på väg att lämna rummet! Mitt betänkande antogs av en stor majoritet i utskottet för ekonomi och valutafrågor (ECON) och är resultatet av en gemensam insats från alla politiska grupper. Jag vill tacka alla skuggföredragande – som såvitt jag kan se fortfarande är här – för ett utmärkt samarbete.

ECON välkomnar framför allt tonvikten på konsumenter. Den tidigare kommissionsledamoten Neelie Kroes gjorde en utmärkt insats för att se till att konsumenten hamnade i fokus för konkurrenspolitiken och vi hoppas att kommissionsledamot Joaquín Almunia kommer att bygga vidare på detta.

Detta för mig in på den första stora frågan, nämligen karteller. Vi hade mycket ingående diskussioner om frågor som de effektivaste sanktionerna, rimligheten i höga böter och straffrättsliga sanktioners genomförbarhet.

Innan jag går in på detaljerna i våra diskussioner vill jag emellertid påminna de europeiska företagen om att det bästa sättet att undvika sanktioner är att helt enkelt inte delta i karteller. Ni kanske tror att ni överlistar konkurrensmyndigheterna, men i själva verket skadar ni konsumenten. Karteller är inte smarta. De är förkastliga.

Därför välkomnar vi kommissionens bestämda hållning till konkurrensbegränsande beteenden. Dåligt beteende måste bestraffas med sanktioner, framför allt vid upprepade överträdelser, men sanktionerna måste samtidigt uppmuntra regelefterlevnad och ha en tillräckligt avskräckande inverkan. Höga böter är ett effektivt verktyg, men som enda instrument kan de vara otillräckliga. Därför uppmanar vi kommissionen att utforma förslag med en mer avancerad och effektiv verktygslåda. I betänkandet föreslår vi att man behandlar frågor som individuellt ansvar, företagets insyn och ansvarsskyldighet, kortare förfaranden, rätt till försvar och rättvis rättegång samt utveckling av EU-normer och program för företags regelefterlevnad.

En annan viktig fråga är statligt stöd. I och med den ekonomiska krisen har stora mängder statligt stöd beviljats. Exceptionella omständigheter kräver exceptionella åtgärder. Vi inser detta, men vi får inte bortse från det faktum att priset för att bevilja statligt stöd är högt. Det snedvrider konkurrensen och leder till rekordhöga nivåer av offentlig skuldsättning och budgetunderskott. Det blir de kommande generationerna som får betala räkningen. Vi är skyldiga att motivera varenda cent som har använts. Därför gläder det mig att ECON uppmanar kommissionen att genomföra en noggrann utvärdering av resultatet av den exceptionella statliga stödsatsen.

Framför allt vill vi att en utvärdering av statligt stöd som beviljats för så kallad grön återhämtning genomförs. För två år sedan övertalades vi att godkänna återhämtningspaketet och de statliga stödåtgärderna mot löfte att de skulle användas till en sedan länge emotsedd övergång till en hållbar kunskapsekonomi. Nu frågar vi er om pengarna verkligen har resulterat i en sådan övergång? Vad har de gått till? Vilka var stödmottagarna och vad har de gjort för att främja grön återhämtning?

Herr kommissionsledamot! Vi behöver även tydlighet när det gäller den inverkan som statligt stöd har haft inom finanssektorn och framför allt dess potentiella snedvridande effekter.

Nu vill jag säga några ord om vertikala begränsningar. Vi vet att det nuvarande avtalet kommer att genomgå en översyn som ska vara klar i maj i år. Kommissionen förband sig tidigare att göra Europaparlamentet mer delaktigt i översynsprocessen. Till min besvikelse var jag emellertid tvungen att läsa om den senaste versionen av förslagen i medierna. När jag sedan bad kommissionen om samma handlingar som läckts till pressen krävdes det stora påtryckningar för att få dem och jag kan inte dölja min irritation över detta. Kommissionen bör sätta stopp för det systematiska och avsiktliga läckandet till pressen. Att förneka att det förekommer är uppriktigt sagt en förolämpning av vår intelligens.

I allt väsentligt innebär kommissionsförslagen att det blir möjligt att diskriminera återförsäljare på Internet som saknar ett fysiskt försäljningsställe. Jag har använt min befogenhet som föredragande till att inge ett ändringsförslag där jag uppmanar kommissionen att åtgärda denna situation. Vi lever på 2000-talet och måste uppmuntra, inte hämma, konkurrens från återförsäljare på Internet. Vi uppmanar kommissionen att sätta konsumentens intressen före lagstadgade intressen.

Vi uppmanar kommissionen att genomföra de branschutredningar som borde ha genomförts för länge sedan och som parlamentet har begärt flera gånger, framför allt i fråga om reklam på Internet. Om kommissionen inte vill göra detta vill vi veta vilka kriterier som ligger bakom beslutet att vägra.

Slutligen välkomnar vi kommissionsledamot Almunias löfte om att göra parlamentet mer delaktigt i utformningen av konkurrenspolitik. Den ekonomiska krisen har tydligt visat att det finns ett behov av ökad demokratisk legitimitet för konkurrenspolitiken och när det gäller detta förmodar jag att incidenten med handlingen om vertikala begränsningar bara var ett misstag. Vi erkänner kommissionens oberoende ställning – och som liberal är jag den första att göra det – men vi förväntar oss även att kommissionen ska göra parlamentet delaktigt i processen med att utforma konkurrenspolitik enligt de linjer som anges i betänkandet.

Vi ser fram emot kommissionens svar. Tack för ert tålamod, herr talman.

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Naturligtvis vill jag på min kollega och vän Joaquin Almunias vägnar tacka fru in 't Veld för hennes betänkande om konkurrenspolitiken 2008. Jag vill

också tacka Reinhard Bütikofer och Adam Bielan som i egenskap av föredragande för utskottet för industrifrågor, forskning och energi och utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd också har bidragit till betänkandet.

Fru in 't Veld! Kommissionen har i år konstaterat att många av de frågor som ni nyss påminde oss om hanteras i parlamentets resolution. Förutom kommissionens rapport om konkurrenspolitik täcker den även kommissionens rapporter om hur förordningarna fungerar och översynen av förordningarna om koncentration.

Vad kommissionen anbelangar har er resolution två mål. För det första innebär resolutionen att vi kan förbättra innehållet i våra årliga rapporter om konkurrenspolitik ytterligare och för det andra, vilket är ännu viktigare, kommer den att fungera som underlag för en ingående dialog mellan kommissionen och parlamentet. Jag kommer att vidarebefordra er vädjan om att vidareutveckla dialogen med parlamentet ytterligare till Joaquin Almunia.

Faktum är att denna dialog är nödvändig för att all politik ska fungera väl, enligt vår uppfattning även konkurrenspolitik. Parlamentet har påmint oss om sin önskan att konkurrenspolitik ska fungera inom ramen för medbeslutandeförfarandet. Låt mig tala klarspråk, fru in 't Veld. Kommissionen har inte befogenhet att ändra bestämmelserna i fördraget när det gäller vilket rättsligt underlag som ska tillämpas för konkurrenspolitiken. Vi är emellertid beredda att från fall till fall undersöka om medbeslutande kan tillämpas för de nya initiativen när deras mål går utöver behörigheten för konkurrens.

När det gäller detta känner ni till att kommissionsledamot Joaquin Almunia i januari tillkännagav att parlamentet skulle bli delaktigt i alla lagstiftningsinitiativ som rör skadeståndstalan från privata individer. Kommissionen håller med parlamentet om att den aktuella ekonomiska krisen inte rättfärdigar en uppmjukning av konkurrensbestämmelserna om koncentrationskontroll eller statligt stöd. Kommissionens aktuella meriter visar tydligt att man har varit trogen sina principer: att förhindra all snedvridning av konkurrensen, även under kristider, samtidigt som man är flexibel och öppen i fråga om förfaranden när så är nödvändigt.

År 2008, det år då denna ekonomiska och finansiella kris tog sin början, var mycket särpräglad. Rapporten om konkurrenspolitiken visar att kommissionen i nära samarbete med dess samarbetspartner på nationell nivå och EU-nivå har genomfört ett mycket ambitiöst arbete när det gäller detta.

Krisen nådde sitt bottenläge 2009. Det viktigaste kapitlet i rapporten om 2009 kommer att ägnas åt konkurrens i samband med denna ekonomiska och finansiella kris. Rapporten bör antas under det andra kvartalet i år. Kommissionsledamot Almunia kommer att lägga fram den för parlamentet. Detta kommer säkerligen utgöra en möjlighet för parlamentet och kommissionen att återigen inleda en konstruktiv debatt.

Fru in 't Veld! I ert tal lyfte ni även fram ert ändringsförslag om vertikala begränsningar. När det gäller denna fråga är kommissionen övertygad om att man har hittat en rimlig balans.

Å ena sidan innebär undantag efter kategori att leverantörer kan välja sina distributörer och nå en överenskommelse med dem om villkoren för återförsäljning av de tillhandahållna produkterna, både i fråga om försäljning vid fysiska försäljningsställen och försäljning på Internet. Det gör det möjligt för dem att fastställa det bästa sättet att distribuera sina produkter och skydda sin varumärkesprofil.

Å andra sidan måste godkända distributörer vara fria att använda sig av Internet, och de villkor som tillämpas för deras onlineförsäljning måste motsvara villkoren för försäljning vid fysiska försäljningsställen för att undvika alla onödiga begränsningar av deras internetanvändning. Det innebär att förslaget bidrar till kommissionens allmänna princip om att främja marknaden och handeln på Internet.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Föredraganden nämnde karteller. Att konstatera att karteller finns och att bevisa att de finns är emellertid två skilda saker. Jag vet att många på Irland, framför allt lantbrukare i jordbrukssektorn, tror att fabrikerna bedriver kartellverksamhet. För en önation blir det allt svårare att transportera boskap – framför allt nu med de ökade, närmast drakoniska begränsningarna – så fabrikerna får ha denna verksamhet för sig själva.

Det måste påpekas att priserna ökar långsamt och enhetligt, men att de minskar snabbt och enhetligt. Som ett resultat av detta uppgår prisskillnaden mellan boskap på Irland och i Storbritannien till allt mellan 150 och 200 euro per enskilt djur. Som jag sade kan det vara svårt att bevisa detta. Kommissionsledamot Michel Barnier kanske emellertid kan använda sina känsliga tentakler till att kontrollera detta och eventuellt bidra till att avhjälpa åtgärder vidtas.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka er och kommissionsledamoten för er presentation och jag vill först av allt påpeka att en kontroll av innehållet i EU:s konkurrenslagstiftning verkligen ligger i konsumenternas intresse. Det gläder mig att kommissionen nu för första gången har inkluderat ett eget kapitel om konkurrenslagstiftning och dess betydelse för konsumenterna. Det är särskilt glädjande efter den fem år långa resultatlösa perioden i fråga om kommunikation om EU:s konkurrenspolitik från kommissionens sida.

Den svåra genomförandefasen när det gäller EU:s konkurrenslagstiftning, framför allt i fråga om stödrättigheter och medlemsstaternas stödföreskrifter för bankerna, har ännu inte inletts. Under 2008 var detta inte något problem. När det gäller detta är det tydliga budskapet i detta betänkande att kommissionen måste övervaka detta mycket noggrant så att den inre marknaden och de europeiska konsumenterna inte påverkas negativt.

Behandlingen av små och medelstora företag är särskilt viktig. Betänkandet är uppenbart positivt till en särbehandling av de medelstora industrierna när det gäller åläggande av böter i kartellärenden.

Vi anser att de vertikala arrangemangen på internetmarknaden är hårda, men den utvärdering som nu föreslås efter omröstningen i utskottet för ekonomi och valutafrågor förefaller förhastad och därför vill vi stödja yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Herr talman! Rapporten om konkurrenspolitiken 2008 innehåller för första gången ett avsnitt om karteller och konsumenter. För första gången nämns även åläggande av tvångsböter. Dessutom hänvisas det i betänkandet till viktiga initiativ som riktlinjerna i klimat- och energipaketet och en vitbok om skadeståndstalan vid brott mot antitrustregler.

I betänkandet hanteras även konkurrenspolitikens roll under krisen. Effekterna av politiken har bidragit till att stabilisera och minska det statliga stödet. När vi börjar ta oss ur krisen kommer det att bli nödvändigt att rätta till snedvridningen och återställa likvärdiga villkor för att undvika moraliska risker.

I betänkandet efterlyser man att en framtidsprognos för motorfordonssektorn utarbetas, att hänsyn tas till de problem som de små och medelstora företagen upplever och att en utredning av livsmedelsindustrins distributionskedja med uppföljningsåtgärder för mejeriprodukter genomförs.

Dessutom förespråkas en mer sofistikerad och legitim konkurrenspolitik som innebär att parlamentets roll stärks. Därför stöder vi betänkandet och jag gratulerar föredraganden till det resultat som uppnåtts.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Som skuggföredragande vill jag först av allt gratulera min parlamentskollega Sophia in 't Veld till att ha utarbetat ett utmärkt betänkande. Jag anser att de områden som kommissionen bör ägna särskild uppmärksamhet åt tydligt framhävs i betänkandet. Först av allt handlar det om övervakningen av statliga stödåtgärder. Under krisen har kommissionen gett medlemsstaterna möjlighet att uteslutande tillämpa statliga stödåtgärder. Eftersom sådana åtgärder tillhandahölls snabbt måste kommissionen undersöka om dessa åtgärder användes på ett meningsfullt sätt, om de var produktiva och om krisen orsakade en protektionistisk reaktion hos medlemsstaterna eftersom protektionism och uppdelningen av den inre marknaden är skadliga för konkurrensen och försvagar EU:s ställning i den globala ekonomin. Det gläder mig också att föredraganden tog hänsyn till yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi angående problemen på EU:s inre energimarknad, framför allt det faktum att det är omöjligt att säkra marknadens konkurrenskraft och allmänna funktion så länge som energiöar och energiinfrastrukturer inte är sammanlänkade och fungerar ordentligt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 9 mars 2010 kl. 12.

21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

22. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.05)

23. Avslutande av den årliga sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session 2009–2010 avbruten.